

Đại Tiểu Thư Và Chàng Lưu Manh

Contents

Đại Tiểu Thư Và Chàng Lưu Manh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	36
9. Chương 9	40
10. Chương 10	43
11. Chương 11	49
12. Chương 12	56
13. Chương 13	60
14. Chương 14	65
15. Chương 15	69
16. Chương 16	74

Đại Tiểu Thư Và Chàng Lưu Manh

Giới thiệu

Trịnh Thiết Lâm, con gái duy nhất của tập đoàn Hottest tập đoàn lớn nhất nhì Đông Nam Á... có tru

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-tieu-thu-va-chang-luu-manh>

1. Chương 1

@

“ Tụi bây coi ... Thằng khốn đó chạy đi đâu rồi?” ... học học...

Quân cứ mãi miết chạy... chạy vòng vèo mãi... anh cố kiếm 1 chỗ trốn... nhưng vô vọng... chợt...

Quân vội đẩy một cô gái bất ngờ anh gặp trên đường... cúi xuống sát mặt cô gái... nghiêng đầu... thì thầm vì đã kiệt sức...

- Làm ơn giúp tôi...

- Tại sao tôi phải giúp anh... ? – cô gái đó quát mắt

- Làm ơn.. chỉ một chút thôi mà... – Quân cố nặn ra ánh mắt đẹp nhất

“ Đại ca... hần đâu rồi...”

“ Lũ vô dụng... không kiếm được thằng nhóc đó thì đừng có vác mặt về nữa... “ – thằng cầm đầu hét... chợt nhìn 1 đôi nam nữ... đang hôn nhau... hần tặc lưỡi... rồi bỏ qua...

Phù. Quân thở phào nhẹ nhõm... anh đang định quay xuống cảm ơn cô gái nọ thì bỗng...

- Á.. sao cô đánh tôi?

- May cho anh là tôi chưa giết anh đó... – con bé đắc chí

- Cô...

Bỗng từ đâu có 2 tên vệ sĩ áo đen hốt hải chạy lại, vừa thấy Quân lập tức chuyển sang chế độ phòng ngự. Cô gái kia giận dữ :

- Sao không đợi tí nữa tới nhật xác tôi luôn đi...

- Chúng tôi xin lỗi, tiểu thư... – 2 tên kia cúi gầm mặt xuống không quên tặng cho Quân cái liếc chầy mặt

“ Làm gì mà kinh vậy trời...” – Quân lẩm bẩm. Đợi đến khi cô gái ấy lên xe anh mới kịp vẫy theo “ Cảm ơn “

trên xe của cô gái

“ NGười đâu mà vô duyên dữ... để tiểu thư đây gặp lại thì đừng có trách nhá”- Lâm vừa ****, vừa lấy khăn lau mặt. May mà lúc này 2 tên vệ sĩ kia đến muộn, nếu họ thấy cảnh tiểu thư họ Trịnh bị... cưỡng hôn thì còn mặt mũi nào nữa...

Trong lúc ấy :

- người đâu mà chảnh dữ... mình đã làm gì đâu, chỉ cúi sát mặt 1 tẹo thôi mà đã la um sùm lên...lần sai gặp ông hôn thiệt xem làm được gì nhau ... – Quân nhớ lại cảnh lúc ấy – khi anh cúi xuống sát mặt cô gái ấy... 1 mùi hương lạ tỏa lên...rất đặc biệt... anh không biết là loại gì...

chắc là đắt tiền lắm và cô gái kia chắc cũng là tiểu thư con nhà quyền quý...

===

Trịnh Thiết Lâm, con gái duy nhất của tập đoàn Hottest tập đoàn lớn nhất nhì Đông Nam Á... có trụ sở ở nhiều nước trên thế giới, chi phối nền kinh tế Việt Nam. Là con 1 của nhà giàu có nên rất kiêu căng, chảnh, thích làm người khác khó chịu....mới ở Anh về

Ấu Thành Quân, mất cha mẹ trong vụ tai nạn lúc 3 tuổi, đang sống với dì Ngân. Tính cách mạnh mẽ, nghĩa hiệp nhưng cũng rất thích trêu tức người khác..

Chà... kiểu này kẻ cắp gặp bà già rồi đây....

Một buổi chiều yên bình, cô gái đang ngồi trên chiếc ghế đá, miệng nhâm nhi ly trà sữa, ngắm hoàng hôn bên bờ sông. Cô thật đẹp. mái tóc thả xuống ngang lưng, bay bay trong gió. Miệng cô thi thoảng lại nhoẻn cười...mặc kệ đằng sau cô là 2 tên vệ sĩ to đùng, mặt lạnh hơn tiền

Bỗng ly trà sữa trên tay cô rơi xuống đất, văng tung tóe, cô tức giận ngược mặt lên, xem là kẻ nào:

- Là cô/anh à?- hai người cùng hét lên

- Anh lại chạy trốn à?

- ừ thì... anh gãi đầu... Điều bộ của anh khiến cô bật cười nhưng chỉ được mấy giây rồi sau đó .... Hazz ai cũng biết rồi đó.... Cô vẫy vẫy tay :

- các anh ơi... hần trốn ở đây nè... – cô cố hét thật to...

bọn còn đồ nghe thấy tiếng gọi, thấy Quân liền chạy vội lại, mặt đờ đờ sát khí...

Lâm cười ngặt nghẽo trong khi Quân điên tiết :” con gái gì mà chẳng có lòng thương người gì cả “ . Đám còn đồ chạy lại, xông vô đánh Quân. Anh cũng chẳng phải tay vừa. cũng xông pha, đâm đông đá tây liên tục... Lâm đứng xem mà thầm hỏi không biết tại sao anh ta giỏi vô vậy mà chạy trốn làm gì không biết “. Chợt, 1 tên lớn cầm thanh sắt to định quất vào người Quân, Lâm thấy vậy hét to:

- CẨN THẬN

===

Nhưng không kịp nữa rồi. thanh sắt đập xuống người Quân làm anh ngã quỵ xuống. Lâm thấy thế vội ra lệnh cho hai tên vệ sĩ phá vòng vây cứu Quân ra.. một lát sau, cả bọn nằm la liệt dưới đất. đúng là vệ sĩ chuyên nghiệp có khác. Tên cầm đầu thấy vậy vội vàng bỏ đi

Lâm chạy lại, đỡ anh ta dậy:

- nè, có sao không đây

- tôi... không ... sao...o – Quân thì thào. Khoảng cách giữa 2 người giờ thật gần.. Nhận ra sự bất bình thường đó, cô gái đỏ mặt quay đi

- nè, anh chưa bao giờ nhìn thấy người đẹp như tôi hả? – cô nói lớn giấu đi sự bối rối

Quân cũng chẳng vừa, đau nhưng vẫn cố chém gió:

- đẹp thì thấy nhiều rồi... nhưng vừa đẹp vừa ác như cô mới thấy lần đầu ak...

- anh dám... – Lâm thụi vào người Quân làm cô đau điếng...

Hai tên vệ sĩ của cô dọn dẹp xong xuôi, chạy lại phía cô

- Chúng ta đi thôi...- cô trở lại trạng thái lạnh lùng

- O .. thế còn tôi?

- Kệ anh... tôi đâu phải mẹ anh đâu mà lo cho anh... vô viện đi... tôi đi đây...

“ cOn gái gì mà... hotboy rạng ngời thế này mà không giúp”- Quân tặc lưỡi, vội lê bước về nhà. Vết thương không quá nặng nhưng làm anh hơi nhức, bước đi khó khăn hơn

- chào dì Ngân con mới về...- Quân hồ hởi, cố giấu đi vết thương

- ừ ... rửa tay đi rồi ăn cơm con..

- Vâng

- Mai con đi học rồi hả?- dì Ngân hỏi Quân

- Dạ...

- Chuẩn bị gì chưa con?

- Có gì đâu mà chuẩn bị dì?

- Thằng nhóc thiệt.... lo mà học đi....

===

Sáng hôm sau

- Mời tiểu thư xuống ăn sáng ạ

- Bác Tư, cháu xuống liền...Lâm vội vàng thắt nốt cái nơ. Đồng phục trường Nhất Đẳng khá xinh, trông cô như một nàng công chúa. Mái tóc dài thả xuống, có cài một cái kẹp hình vương miện xinh xinh... đôi môi căng mọng, tròn đầy...

Nhất Đẳng là 1 trường nổi tiếng. Ở đây học sinh chia thành 3 loại : nhà giàu ; nhà khá giả và học giỏi ; loại còn lại được vô học trường này nhờ học bổng nghĩa là học rất giỏi

Mới sáng sớm cả trường đã rộ lên tin một nhân vật đặc biệt sẽ xuất hiện nhưng khi Lâm xuất hiện mọi người đều im bật. Cô đẹp quá mà. Cô tự cười thầm khi biết điều đó. Và cô cũng không thể ngờ chính cái sự đẹp của mình khiến cô gặp rắc rối về sau....

Tụi con gái:

- Woa... học sinh mới kìa... đẹp quá... như thiên thần vậy...

- Nghe nói con gái ông chủ tập đoàn Hottest đây... đâu phải vừa....

- Ủ, nhà giàu lại xinh thế... tao là gái mà còn mê huống gì bọn trai zê trường mình – đứa khác góp chuyện .... Bla..bla...

Tụi con trai:

- Uầy... ngon thế...

- Ước gì tao cưa được nàng... vậy thôi là tao mãn nguyện lắm rồi...

- Thằng khùng... cóc ghẻ đòi ăn thịt ... thịt con gì gì ấy nhĩ.... Quên mất tiêu rồi... – 1 thằng bóp trán

- Thiên nga mà ới... yếu còn ra gió .....ở nhà đê.... Em này phải là của tao...

Bụp .. bụp..(ax... tụi nó đánh nhau vì 1 con nhỏ mới đến)

Chẳng mấy chốc Lâm thấy khó chịu với mấy người này. Biết mà. Bị người ta chỉ trỏ hoài sao không tức, nhất là là tiểu Thư họ Trịnh đây... cô cố bước nhanh vào lớp học....

===

Xem ra tình hình cũng không khá khẩm gì... bọn con trai trong lớp thay vì nhìn lên bảng đồng loạt quay qua nhìn Lâm đăm đúi chới với... hix... khổ thân... ngồi học cứ như tra tấn.. cô chỉ mong cho hết ....

Reng ... reng... hết giờ.. cô thở phào nhẹ nhõm...ai dè...

- Bạn tên gì vậy? cho mình làm quen nha...

- Xinh quá... làm bạn gái mình nhá

....

- Bạn dùng kem gì vậy, da bạn trắng quá – tiếng đứa con gái xuyết xoa.... Trời ạ, da người ta trắng tự nhiên mà bà nội..!!

- Chiếc kẹp tóc này bạn mua ở đâu vậy? xinh quá trời lun ý....

....

....

....

...

- CÁC NGƯỜI LÀM ƠN XA TÔI RA – Lâm nói như xối vào mặt mắt mấy người kia....

- đáng yêu quá....

Thiệt hết chịu nổi với lũ người này, nói đến thế mà còn lì, hết cách cô vùng chạy ra ngoài, mang theo một cơn lốc người đuổi theo....

Bỗng...

Á... – tiếng Lâm thét lên....ngẩng đầu xem ai là thủ phạm....hóa ra:

- lại là anh/cô hả?

- Cô với tôi có vẻ có duyên nhỉ? – Quân nói , chợt anh nhìn thấy đám đông chạy lại phía anh và Lâm bèn kéo Lâm núp vào sau bức tường...

Lát sau, tại sân thượng dãy phòng học cũ

Lâm cẩn thận dò xét

“ không có ai ngoài tôi và cô đâu “ – Quân thủng thỉnh

- Cô mới vô học mà lăm fan cuồng thế nhỉ? Vệ sĩ của cô đâu????

- Không được vô- Lâm hất mặt – Mà tôi là ai chứ – Trịnh Thiết Lâm đấy..

- Xi...!!!! Thông báo cho cô là cô đang đứng trước mặt hotboy trường Nhất Đẳng đó, với lượng fan không thua kém gì Lee Min Ho...

- ọe... – Lâm giả bộ ói – sáng nay anh chưa uống thuốc phải không?

- Cô... được lăm... mà thôi coi như tôi trả nợ cho cô rồi đấy...

- Cái gì? Tôi cứu anh 2 lần cơ mà... anh mới cứu tôi có 1 lần chớ mấy..

Quân quay đi, gơ 2 bàn tay vẫy vẫy :

- Chỉ cho cô chỗ trốn an toàn là 2 lần rồi còn gì...

Khiếp. Lâm lè lưỡi. con trai gì mà tính toán chi li với con gái vậy trời. chẳng galăng chút nào sất

===

Công nhận anh ta tìm được chỗ trốn hay thật. Đứng từ đây, nhìn xuống sân trường thật đẹp. Hàng cây cảnh của trường này thật hết chỗ nói. Cũng phải thôi, trường quý tộc mà. ...

Mắt cô hướng về góc sân. Một đứa con gái nhẩu đoảng thế nào lại làm đổ chai nước vào người tên con trai. Tên con trai đó quát cô đó xối xả. “ gì kì vậy? mỗi chai nước đổ thôi mà... làm gì mà nghiêm trọng vậy?” ... Oh no... có vẻ tên con trai còn định đánh cô gái nữa

- Cô có biết chiếc áo này bao nhiêu tiền không?

- Tớ... tớ... sẽ ...đền cho cậu... – cô gái lắp bắp

- Cô đền được sao? Đồ quê mùa....

- Trương Thiếu Hạo... cậu làm gì đó? – Quân bước ra

- Nhìn đi, cô gái này làm bẩn áo tôi?

- Vậy hả? bao nhiêu? Tôi đền....

Thiếu Hạo cười, khinh khỉnh : “ Cậu đủ sức sao ?”

Quân trở nên bối rối : “ Đúng, tôi không giàu nhưng cũng không ăn bám cha mẹ, rồi chèn ép người khác? đúng là càng giàu càng kiết mừ ?” – Quân lấy lại thể thượng phong...

- Áu Thành Quân ... mà muốn gì? -Thiếu Hạo mặt đỏ rực

Thấy sắp có chiến tranh bùng nổ

“ Đến lúc rồi “ – Lâm bước ra...

- Tôi sẽ đền chiếc áo đỏ cho anh ...
 Cả 2 anh chàng ngược mắt lên
 - Là người đẹp nào đây ? – Thiếu Hạo nói ngọt
 - Bao nhiêu tiền, tôi trả – Lâm lạnh lùng
 - ầy chết ... ai lại lấy tiền củangười đẹp? Nhưng mà....
 - Nhưng mà đi chơi với anh 1 buổi chứ gì ??? – Quân nói móc
 - Từ bao giờ mày hiểu tao như vậy hả Quân ? – Hấn ta cười đều
 - Anh đủ trình đi với tôi sao? Anh cho tôi cái gì???? – Lâm nói khinh ra mặt
 Thiếu Hạo giọng vẫn mật ngọt chết ruồi
 - Anh sẵn sàng trao cả bản thân cho em ? – vừa nói anh ta vừa bước lại phía Thiết Lâm
 Lâm lùi lại, trên môi thoáng 1 nụ cười ranh mãnh...
 - Sorry ... tôi có thói quen không nhận những món quà rẻ tiền....
 Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 02

2. Chương 2

Thiếu Hạo tái mặt, chưa bao giờ cậu ta bị mất mặt như vậy. đường đường là thiếu gia họ Trương cơ mà...
 Còn Quân thì cười sặc sụa. Anh bắt đầu nhận thấy sự thú vị ở người con gái này...

- Sao này giờ anh cứ cười hoài vậy? Tôi đẹp quá ak ?
 - Cô có thấy mặt thẳng đó lúc này không? Đần củ chuối ra.....
 - Mặt anh cũng thông minh quá ha ? không có tôi 2 người xông vô đánh nhau lâu rồi... – Lâm kiêu ngạo
 - Tôi mà sợ hấn ak...

Bla....bla....

Lâm và Quân cứ chí chöhe. Khổ. Cứ gặp nhau là gây chiến....

Tối hôm đó

Tại nhà Trương Thiếu Hạo ....

- Sao? Con bé đó là tiểu thư tập đoàn Hottest à? Hèn chi... kênh kiệu vậy... càng thú vị với bản thiếu gia đây... – Hấn ta vừa nhếch mép vừa nâng trên tay li rượu...

Tại nhà Trịnh Thiết Lâm....

- Thưa tiểu thư , 2 người tiểu thư hỏi , 1 người là Trương Thiếu Hạo, cậu ấm của tập đoàn BJs thế lực mạnh ngang với nhà ta . Còn người còn lại, Âu Thành Quân... phải.. họ Âu, lai lịch không rõ, hiện tại đang ở với người dì... – tiếng ông quản gia đều đều

- Họ Âu ???... – Lâm hỏi lại –

- Vâng ... rất ít người họ Âu. Tập đoàn Âu Thịnh đối đầu với chúng ta đã chết trong vụ tai nạn 15 năm trước rồi. chắc là trùng hợp

- Thôi được rồi... cảm ơn bác...

Lâm trầm ngâm.... “ Âu Thành Quân “

Hazz... mấy người quý tộc này thiệt... động tí là điều tra người khác. Chẳng bù cho chàng Quân nhà ta... ngủ say như chết... có biết trời đất là gì đâu

Ngày đầu đi học đã bị dòm ngó, làm ngày hôm sau Lâm không có hứng đi học nữa. May sao có anh chàng Quân làm cô vui... còn tên Thiếu Hạo kiêu ngạo nữa, phải làm cho anh ta bẽ mặt...

- Chết tiệt... hôm nay bước chân nào ra thế nhể – Quân làu bàu – anh mới vấp phải cục đá – suýt té... không biết hôm nay lại gặp chuyện gì nữa đây?

Vừa bước vào trường, thấy canteen ồn ào, Quân chạy lại.. hóa ra là Lâm và Thiếu Hạo.... 2 con người hay gây sự ở trường này đụng nhau.... “ có chuyện vui để xem rồi đây ... “- Quân cười nham nhở

- Cô em, cầm lấy chai nước cam này đi... uống cho đẹp da.... – Trương Thiếu Hạo tỏ vẻ galăng

Lâm chìa tay ra lấy... nhưng không phải nước cam... mà là chai pepsi ... trên tay Quân....

- Tôi thích uống cái này hơn....

- Thì ra em thích uống mấy cái này... để lần sau anh mua.... – Trương Thiếu Hạo cười, cố vớt vát vài câu cho đỡ quê...

- Thu lại nụ cười của cậu đi.... Cho gái đỡ thêm – lúc này Quân mới lên tiếng. Ôi dào... hần bị tấn công cả 2 phía từ Quân và từ Lâm... khổ thân thằng bé....

Lâm và Quân đi ra. Chợt Quân quay sang nói nhỏ với Lâm :” Này cô có thấy bọn người kia không?” rồi liếc mắt về phía đám đông, gái có, trai có đang đổ dồn ánh mắt ghen tuông về phía hai người. Con trai thì nhìn Quân như kẻ cướp đi “my Princess “ của họ. Con gái thì nhìn Lâm chẳng khác gì kẻ thù...

Lâm mỉm cười gian xảo : “ý anh là....”

Quân gật gật

===

- Anh yêu... mình đi chơi nhé... – Lâm nháy mắt, nói to, chạy lại ôm tay Quân nũng nịu...

Biết là cô đùa nhưng Quân không khỏi 1 chút bối rối. Nhìn cô lúc này sao đáng yêu quá. Quân ngần ngừ đến nỗi Lâm phải ra hiệu :”đừng có dờ như vậy “ . Anh mới chịu nói : “Ừ, mình đi “

- Trời ơi... 2 người đó là 1 cặp sao??????????

- Họ đẹp đôi quá mà... – 1 con khác chen vô

- Đẹp cái con khỉ !!!! Ôi anh Quân !!!! tình yêu của tao.... Con kia mới đến vài hôm đã dụ dỗ anh ý rồi... – con khác mắt nẩy lửa

- Gì ... gì ?? ai dụ dỗ ai...? Là anh Quân của bà cửa cấm em Lâm của tôi đó à nha

- Ôi đau lòng quá... tôi đi chết đây...

- ĐỒ NGU !!! TỰ NÓ CHỈ ĐÓNG KỊCH THÔI !!!! – Trương Thiếu Hạo giận dữ. Đám đông nhận thấy nguy hiểm vội tản ra dần, còn 1 mình hần ta. Mắt long sòng sọc nhìn về phía Lâm và Quân, hần ta gằn lên “ Áu Thành Quân, hãy chờ xem, con đó phải là của tao.... !!!! “

- Cô có vẻ hiểu nhanh nhỉ....

- Tôi sẽ coi đó như là 1 lời khen – Lâm thủng thẳng đắp chất lại câu nói của Quân

- Không ngờ đại tiểu thư như cô cũng biết phá người khác ... lạ à nha... – Quân mỉa mai, không hiểu sao với cô gái này anh cứ muốn trêu tức mới lạ chứ

- Anh còn gặp nhiều điều lạ nữa.... – mồm Lâm cong lên đúng nghĩa của nó. Nhìn cô lúc này không ai nhận ra đại tiểu thư cao sang quyền quý nữa rồi...!!! oh no !!!

- Sao tôi nói 1 câu cô trả 1 câu thế ...???? Con gái gì mà không thùy mị nết na chi hết !!! – Quân lắc đầu ngán ngẩm

- Anh thì “ men “ quá nhỉ ??? con trai mà nói nhiều thí mề....
- Cô....
- Anh...
- Đưa điện thoại anh đây....
- Làm gì...
- Thì cứ đưa cho tôi. Anh sẽ thường xuyên bị tôi làm phiền đó – Lâm với tay lấy chiếc điện thoại của Quân...
bấm số cô vào
- Wee !!! – vẻ mặt trịnh thượng của Quân khiến cô chỉ muốn xông vô đâm vô mặt anh ta mà thôi....

Sáng hôm sau :

Lâm phát hoảng:

- What happened ????

====

Trên bàn Lâm là hàng tấn socola và hoa hồng... “không biết là ai nhỉ.... Người ái mộ mình nhiều quá mà “ – ax ... axx... level tự sướng của nàng này chắc đứng đầu bảng xếp hạng rồi á...

- Sao??? Người đẹp thích không ??? – Trương Thiếu Hạo từ đám đông đi ra
- Của anh hả ? làm tôi tưởng thằng điên nào....? Dọn dùm để tôi còn học bài nữa
- Vừa lúc đó Quân đi ngang qua, thấy đám đông vội chen vào, anh ta vốn thích náo loạn mà
- Gì thế em yêu ??? lại có người tỏ tình à ??? Lãng mạn nhỉ ???

Thấy Quân có ý trêu tức Trương Thiếu Hạo, Lâm cũng chơi luôn :

- Anh à ? Lại có người yêu em đấy.... tính sao đây????

“ Giỏi lắm!!! Ấu Thành Quân Trịnh Thiết Lâm – 2 người dám đối đầu với tôi !!!!” – Trương Thiếu Hạo giận dữ bỏ đi. Không bỏ đi ở đấy mà bị Quân với Lâm chém gió hội đồng ak???

====

Tại canteen

- Cô ơi lấy cháu cái này.... Cái kia.... Cái kia nữa... rồi tính tiền cho cô gái này – Quân chỉ sang phía Lâm
- Zà... anh có phải con trai không vậy ? ai đời đi ăn bắt con gái tính tiền ??? – Lâm điên tiết, mặc dù số tiền chẳng đáng là bao nhưng....
- Cô giàu hơn tôi. Với lại tôi mới cứu cô mà.... – Quân đắc thắng
- Anh..... – Lâm cứng họng luôn, tức quá, Lâm hét lên...” bác ơi lấy cho cháu tất cả thứ trong canteen, mỗi loại 10 cái “
- Gì??? Cô tưởng tôi là heo sao????
- Thì đúng vậy mà.... – Lâm cười hì giả bộ ngây thơ

Quân chào thua với cô gái này....

Khi mọi chuyện lắng xuống và trông 2 người có vẻ thân thiện hơn, Lâm rụt rè hỏi:

- Nè...!!! Sao anh bị người ta rượt hoài vậy???
- Nợ tiền – Quân cụt ngụt
- Bao nhiêu???
- Cô hỏi làm gì ??? – Quân nổi đóa – Cô sẽ trả dùm tôi chắc...

- Ủ... tôi trả... bao nhiêu???

Quân bỏ đi vì lòng tự trọng. Anh không muốn bắt cứ ai giúp mình hết. Nhất là cô – người con gái mới quen. Rồi bọn họ sẽ bảo anh lợi dụng cô...

Nhận thấy mình hơi vô duyên... Lâm chạy lại níu anh ta lại

- Tôi xin lỗi... mà sao anh giỏi đánh nhau vậy sao phải chạy ????

Quân vẫn chưa nguôi giận

- Tôi sợ Dì tôi lo lắng...

Lâm nhận thấy sự ầm áp trong con người này. Tự lực cánh sinh không cần ai giúp đỡ. Bản thân bị đánh chớ không để người khác lo lắng.... cô thấy cảm phục anh chàng ...

- Za... đi bên tôi sao không nói gì? Hạnh phúc quá hả????

- Anh đừng có tưởng bở... tôi là ai chớ..

- Phải rồi... đại tiểu thư... người cô nên bên cạnh không phải tôi mà là đại thiếu gia họ Trương kia kia....

- Anh được à nha, dám trêu tôi hả... chết nè.....

- Á đau !! sao cô lại véo tôi....

....

...

....

....

Sáng chủ nhật. Trời đẹp. Cô dắt em cún yêu đi dạo.... khổ. Suốt ngày em í cứ bị nhốt trong nhà, không chết vì chán cũng chết vì thiếu oxi...

- Ê!!!! Dắt khi đi đâu đó????

Giọng nói quen quen. Cô quay lại. Quân. Tầm tầm cười cô nói

- Anh mù hả? tôi dắt con chó mà....

- Tôi đâu có hỏi cô.... Tôi hỏi con chó mà.... – Quân cười gian hết mức

Trời ạ. Tức quá. Anh ta dám nói cô là khỉ ư.... chết tiệt....sao sáng sớm đã đụng mặt anh ta thế nhỉ? Xui tận mạng

- Ủa... bây giờ tôi mới biết nó và anh là bạn của nhau....

Lâm thật phục sự thông minh của mình. Mặc dù đang ở thế bí nhưng cô vẫn đẩy được cục tức về phía Quân Quân gạt đầu. Thế mới là Trịnh Thiết Lâm mà anh quen chứ. Đâu chịu thua dễ dàng vậy....

- Hôm nay trời đẹp tôi không muốn gây sự với cô !! – Quân dịu giọng làm hòa

- Thế tôi gây sự với anh trước chắc – Lâm vẫn không buông tha...

....

I'm don't need a man

I'm don't need a man (what???)

I'm don't need a man

I'm don't need a man (jiinjja).....

Nhạc bài I'm don't need a man của miss A vang lên. Nó như 1 lời tuyên ngôn của Lâm. Sống không cần ai hết.... nó vì nó mà thôi...đau 1 lần là quá đủ rồi. Nó không cho phép bất cứ thằng đàn ông nào làm tổn thương nó hết

Liếc mắt xem số người gọi. Là Dương – người yêu cũ của Lâm. Kẻ chỉ biết lợi dụng Lâm. Hắn quen Lâm và yêu cô chỉ vì biết cô là con gái của tập đoàn Hottest mà thôi.... Đau quá... vì vậy sau này cô mới sống kiêu ngạo, bất cần đời, khép kín mình cho đến ngày Quân đến....

- Alo...

- Lâm hả? anh Dương đây?

- Tôi có đui đầu mà không biết. gọi tôi có chuyện gì?

- Ấy chết!!! sao anh nói phũ phàng với anh vậy...???

- Không nói tôi cúp đây...

- Khoan... tôi nay sinh nhật anh.... Em nhớ chứ???

- Vậy hả??? thì sao?? Liên quan gì đến tôi???

- Em sẽ đến chứ??? Dẫn theo BẠN TRAI tới nữa – hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “ bạn trai”

- Ok chúng tôi sẽ tới....

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 03

3. Chương 3

Lâm chưa xót. Dẫn theo bạn trai tới???? Hắn ta muốn chơi cô đây mà.... Được thôi. Để xem ai sẽ bẽ mặt. Nhưng vấn đề là kiếm đâu ra người gọi là bạn trai ấy???? bất chợt cô nghe tiếng Quân đùa với con Miu.... ??? Đây rồi.... khỏi mất công kiếm xa lắc xa lơ nữa....

- Ê... tự xưng mời tôi uống cà phê??? Cô có âm mưu gì phải không??? – Quân dò xét

- À thì có 1 chuyện....

- Tôi biết ngay mà.... Nói đi...

- Đóng giả bạn trai tôi nha....

- Gì???? – Quân suýt sặc – Why????

Lâm xì xầm xì xỏ..... chuyện Dương, chuyện anh ta giỡn với nó như thế nào.... Cô cũng không biết tại sao cô lại kể cho Quân nghe nữa....

- Vậy là giờ cô muốn trả thù chớ gì??? – Quân gật gù ra chiều đã hiểu

- Uhm.....

- Ok men.... Tôi giúp... trêu đời là thú vui của tôi.... Mà sao cô không nhờ bạn mà nhờ thằng lưu manh như tôi????

- Tôi không có bạn.... – tiếng Lâm nhỏ dần

Có thể Quân không hiểu... những người như Lâm không được phép có bạn. đơn giản sẽ chẳng ai thật lòng chơi với họ cả. Tất cả chỉ muốn tiền địa vị hay nhờ vả nhà cô thôi

Thấy không khí thay đổi... Quân lên tiếng:

- thế tôi có vinh dự làm bạn với cô ak??

- Uk... phúc anh tu 10 kiếp trước đó....tối nay... 8h tôi anh qua chỗ tôi nhé...

- Rồi... có trò vui để làm rồi đây....

Cô và anh cùng cười....

6h30'... nhà Quân

- Mặc gì giờ???

Cầm bộ chiếc áo thun và quần jean lên, Quân lắc đầu... “ trông bụi quá, không được”. Hay vest nhỉ??? Thôi già quá... Quân mới 18 tuổi chứ mấy... . hay mặc đồ lãng tử tí nhĩ... khăn choàng style... thì sao ta.... ??? “ cũng không hợp....”

Cuối cùng Quân cũng chọn được bộ quần áo phù hợp. Là.. là.... Áo thun quần jean như ban đầu... thiệt chịu hết nổi với chàng này....

Xong tiết mục trang phục, giờ đến tóc... đơn giản hơn, vuốt keo tí là xong tại tóc anh vốn đẹp tự nhiên mà (ặc ặc.... 2 ông bà này có tinh thần tự sướng ngang nhau... sợ thiệt....

Thấy Quân loay hoay cả tiếng đồng hồ, dì Ngân sốt ruột

- Cháu dì hôm nay đi đâu mà chuẩn bị lâu thế??? Hẹn hò à???

- Không phải đâu dì... cháu đi có việc... thôi muộn rồi... cháu đi đây....

Quân phóng ra khỏi nhà lúc 7h45... khiếp... anh chàng chuẩn bị 1 tiếng 15 phút ...

Về phần Lâm thì nhẹ nhàng hơn...cô chỉ cần đánh chút má hồng, tô son môi, thả tóc xuống là ổn.... nhẹ nhàng mà làm thẳng đó tiếc... chủ ý của cô là vậy....

7h50.... Lâm bước xuống

1s....

2s....

3s.... sững sờ

Đầu tiên là Quân, anh không ngờ Lâm lại đẹp vậy. Làn da trắng vốn có, thêm chút má hồng son môi, mái tóc bồng bênh lượn sóng, trông cô thật tuyệt. còn chiếc váy cô đang mặc được thiết kế riêng cho cô làm tôn thêm vóc dáng của cô.... Nhìn cô chẳng khác gì một nàng công chúa, thật tự nhiên, dịu dàng... nhất là từ cô luôn phả ra hương thơm gì đó rất khác biệt

Lâm cũng không khỏi bất ngờ. Trước mắt cô là ai thế kia??Quân ư??? Dẫu biết thường ngày anh ta đẹp trai nhưng bây giờ sao khác quá. Quần jean áo thun trông thật năng động. Lâm không thể nhận ta tên lưu manh suốt ngày cãi nhau với cô nữa...

===

2 người đứng đó nhìn nhau. 1 dòng điện như chạy qua người. Tình yêu sét đánh chăng? Không biết, chỉ biết 2 người cứ trân trân nhìn nhau cho đến khi bác lái xe hối muộn giờ....

Có 1 điều thú vị không hẹn mà gặp là 2 người đều chọn màu xanh nhạt để diện. điều này khiến họ thật ăn khớp và như 1 couple thực sự vậy. 2 người hình như đều nhận thấy sự trùng hợp này và họ càng....ngại hơn nữa. Quân phá vỡ bầu im lặng theo cái cách anh hay làm....

- Đi đâu đây khỉ???

- Bar V.I.P ... mà ai cho anh gọi tôi là khỉ???? -Lâm tru tréo (hazz có ai như tác giả ta không??? Cuồng kpop đến thế là cùng)

- Cô không giống khỉ là gì??? Hay cô thích vượn.... -Quân vẫn cái dáng vẻ ngông nghênh thường ngày....mặc dù trong lòng anh tự biết cô xinh hơn cả công chúa

Lại cãi nhau. Nói không ai tin chứ trước đó không ai nói 1 câu gì. Chỉ tội bác lái xe khổ khổ....đỉnh bao nhiêu là bom

Bar V.I.P về đêm thật đẹp. Đèn led được bố trí phù hợp khiến không gian như mở ra hơn. Tiếng nhạc sôi động, tiếng những con người cười nói không ngớt...

Và trong ánh đèn mờ đỏ.... Có 1 đôi nam nữ ôm nhau...

Chắc đó là người yêu cũ của Lâm, chủ nhân bữa tiệc này. Quân đoán vậy vì lúc đi vào anh thấy cô siết chặt anh hơn khi nhận thấy sự có mặt của họ. Nhưng khi quay lại, người bất ngờ giờ lại là Quân. Cô gái mà Dương đang tay trong tay là Tuyết – cô bồ cũ của anh. Trớ trêu thật. Và hình như cô ta cũng có cùng tâm trạng như vậy khi thấy Quân đi cùng Lâm....

- Chào!!! Chúc anh sinh nhật vui vẻ!!! – Lâm đưa bó hoa

- Đây là....

- Đây là Quân, BẠN TRAI của tôi – giống như Dương, cô cũng nhấn mạnh 2 chữ “bạn trai”

- Chào anh!! Rất hân hạnh.... – Quân lịch thiệp, quay sang Tuyết “ lâu rồi không gặp !!! “

- 2 người quen nhau hả??? – Lâm và Dương đồng thanh

- Không chỉ quen đâu – Quân cười tươi

- Không ngờ em yêu lại sớm như vậy!! chúc mừng... -Dương nhếch mép, anh ta rất biết cách làm người khác đau khổ

==

Thấy Lâm sững lại không nói gì... Quân đỡ lời

- Tôi phải cảm ơn anh đã buông tay cô ấy ra và cảm ơn em, Tuyết ạ, vì đã đá anh đi để bây giờ anh mới có được cô bạn gái xinh như tiên giáng vậy.. – từng câu từng câu của Quân nói rất chậm nhưng đều rất xoáy vào tâm can người đối diện....

Tuyết và Dương giãn ra mặt. chợt. Đâu đó tiếng nhạc nổi lên, Quân mời Lâm ra nhảy... trước khi đi, Lâm ghé thì thầm vào tai Dương :

- Tôi sẽ xem, thứ mà cô ta cướp của tôi, là xương hay là rác ????

Dương sững người

Cô khác rồi. Không còn là con búp bê nhõng nhẽo chạy theo Dương nữa. cô mạnh mẽ hơn, sắc sảo hơn quyến rũ hơn, điều đó làm Dương tiếc nuối

- Anh ghen ak?? Hối hận rồi chứ gì.... ???- Tuyết tức tối

- Em điên ak? Em nghĩ bọn họ là 1 cặp sao? Anh hiểu Lâm, khi đã yêu ai đó thật lòng thì khôn dễ quên đâu... – anh ta nói như tự an ủi mình

- Anh tự tin quá rồi đấy... nhìn kia....

Lâm và Quân đang nhảy cùng nhau. Trông họ thật xứng đôi. Tất cả mọi người có trong bar V.I.P hôm đó đều dừng nhảy và xem họ, trầm trồ thán phục. Đường như chính họ mới là chủ nhân party đêm nay....

Đang đến đoạn cao trào, Lâm xoay người định làm 1 cái kết thúc thật ấn tượng ... nhưng không, cô trượt chân, mất thăng bằng...té ào xuống mặt đất. May sao có Quân. Anh níu Lâm về phía mình, vô tình lấy đà hơi mạnh.... Thế là...2 người ... môi chạm môi... họ đang kiss sao?????

Tiếng vỗ tay nổi lên. Cú ngã của Lâm đã biến thành màn hôn mang tính chất chủ động. Cô ngượng chín mặt. Nhìn sang Quân anh cũng ngượng không kém. Đây là lần đầu tiên anh kiss giữa đám đông, lại là với Lâm nữa chứ...

===

Dương đứng nhìn cảnh tượng đó. Lòng sục sôi thù hận.... tiếng Tuyết đều đều : “ anh thấy chưa??? Họ là 1 cặp, mặc giống nhau, giờ còn hôn nữa... anh... “

Bốp.

Dương tát Tuyết. Cả bar quay lại.... Dương bỏ đi còn Tuyết đứng đó, trào nước mắt

Lâm và Quân ra về. Hai người không nói với nhau 1 câu nào. Chắc còn ngại vụ lúc nãy...

- Này.... – cả 2 cùng nói

- Tôi.... – khổ 2 ông bà này bị liu lười hả? nói gì thì nói đi. Bực mình rồi đây

- Cô / anh nói trước đi .... !!! – lại cùng lên tiếng

Bối rối Quân giơ tay về phía Lâm ra hiệu cho cô nói trước...

- Uhm ... chuyện hôm nay cảm ơn anh..... !!! – giọng cô hơi nhỏ, không biết do trời lạnh hay do đại tiểu thư cô không quen nói mấy từ cảm ơn, xin lỗi...

- Ak... không có chi....

- Cô gái lúc nãy là bạn gái cũ của anh hả?????

- À... ờ....cô ta bỏ tôi chạy theo thằng đó đó....

- Khùng nhĩ.... Đẹp trai phong độ như anh mà không yêu.... – Lâm chép miệng

- Này...đừng để đêm rồi 2 ta cãi nhau.... – Quân dọa... rồi giọng anh bỗng chùng xuống “ bởi tôi nghèo hơn hẳn !!! “

Lâm hơi giật mình. Tại sao anh ta lại nói chuyện này với cô.... Có gì ám chỉ đến cô chẳng???? Trong Lâm bộn bề suy nghĩ... ngó qua Quân, thấy mặt anh chàng không có biểu hiện gì là phân biệt giai cấp với cô.... Cô thở phào nhẹ nhõm... lạ nhĩ? Tại sao cô lại quan tâm đến cảm nhận của anh cơ chứ... anh là ai nào....

Còn Quân cũng để ý nét mặt của Lâm. Cô lo lắng rồi sau đó thở phào.... Tại sao nhĩ???? ở bên anh sợ vậy sao.... Anh lắc đầu....

Hành động đó không qua nổi mắt Lâm... cô cũng giấu trong lòng nỗi thắc mắc....

2 người cứ mãi vậy, lặng im, quan sát nhau cho đến khi đến nhà Quân...

- Bye... dù sao cũng rất cảm ơn anh.....

- Không có gì... cô về đi.... Chúc ngủ ngon....

Quân chạy vô nhà. Thật là... ít nhất con trai cũng phải chờ xe cô gái đi khuất mới vô chứ. Đẳng này....

Thật lòng nói, anh sợ cái cảm giác này.... Cái cảm giác xa cách... dù cô và anh không là gì của nhau... có chăng cũng chỉ là cái danh người yêu hảo.... Anh không thể nhìn cô xa dần... xa dần ... để trong lòng khỏi nhói đau lên....

===

Chiều hôm sau

...

...

Girl, I need a girl

Mweolhaedo eeppeun

Mom.maedo eeppeun

Girl, I need a girl

Baby, I need a girl

Girl, you need me, to

...

...

...

Chết với 2 người này... người thì đặt I don't need a man làm nhạc chuông. Người lại đặt I need a girl của Tae Yang .... Hazzz không biết ai cần ai đây...

- Alô... Tôi Lâm đây....

- Có chuyện gì mà đại tiểu thư phải đích thân gọi điện cho tôi.... – Quân chọc, vốn không có ý gì

- Bỏ ngay cái giọng nói đó đi... !!! đừng có gọi tôi là tiểu thư này nọ nữa – Lâm nói có chút bực dọc – chiều nay anh rảnh không?

- Có ... thì sao... tính rủ tôi đi chơi phông???

- Uk... thì chán đời.. vậy chiều nay 3h ở công viên Pink nhá...

- Ok xiu tôi lượn qua đó liền... – Quân cười hì hì...

Gác máy, Lâm cũng mỉm cười. Đã lâu rồi cô không cười nhiều nhất là với con trai như vậy. Cô sợ... nhưng khi nghĩ đến Quân ... cô có 1 cảm giác rất gần gũi, an toàn. Không biết anh nghĩ về tôi ra sao hay vẫn chỉ là một đại tiểu thư như anh thường gọi... nhất định phải hỏi Quân mới được

Còn Quân, anh chàng này cũng vui không kém, lăm bắm 1 câu nói mà tác giả chắc chắn nếu có mặt Lâm ở đây thì anh sẽ bị giết cũng nên “ Mới có 1 hôm mà nhớ tôi đến vậy sao ??? “

Tại công viên Pink

- Đúng giờ ta.... – Lâm tươi cười

- Chớ sao .... Tôi mà... ak... mà cô không định đi dạo công viên bằng ô tô đấy chứ – Quân trố mắt

- Chứ đi bằng gì???? – Lâm hỏi lại

- Ngốc.. còn phải hỏi ak??? – anh quay qua chỉ chiếc xe đạp – đi cái này nè

Lâm nhăn mặt : “ tôi không biết đi xe đạp !!!”

Quân lăn ra cười. Một đứa con gái học lớp 11 – không biết đi xe....thật buồn cười

- Ủ, anh cứ cười đi, tôi đi tập xe cho anh coi .... – Lâm dỗi bỏ đi, cô thấy tự ái. Từ bé đến giờ có khi nào cô đi xe đạp đâu. Đi đâu cũng có xe riêng đưa đón. Đến đâu cũng có vệ sĩ đi cùng ... làm sao có cơ hội tập xe. Nhưng Quân nói vậy là coi thường cô quá. Rồi xem, cô sẽ đi vù vù trước mắt anh cho coi

Độc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 04

4. Chương 4

Cô dựng cái xe 1 cách vụng vã, nặng nề. cô nhìn nó như 1 vật thể lạ. Cái quái gì thế này???? Cái cục tròn tròn bên tay cầm này là gì nhỉ, nhìn ngộ (trời ạ, cái chuông đó cô nường!!!!) không biết xe này có hệ thống phanh không nữa, lỡ lúc cô đang đi không phanh nổi thì làm sao????? . Nhìn cô lúng túng rồi cà nhắc, cà nhắc... đạp xe, Quân ôm bụng cười. Cô liếc anh :

- Cười... cái...i .... G...i... gì.... Tôi... á ...á....

Mãi quay lại ngắm Quân, cô không nhìn đường, không chỉnh nổi tay lái, thế là....

...

...

Cô thấy toàn thân mình đang bay... ak không... rơi tự do cùng với chiếc xe. Đang định mình sẽ như xương vụn này. Bỗng. Một cánh tay lao ra, ôm ngang eo cô. Còn phải hỏi, là Quân chứ ai... cô hơi xấu hổ...

- Tôi biết mà.... – Quân nói nhỏ và nhận thấy sự ngại ngùng trong ánh mắt của cô. Cô quát mắt nói lớn (cho đỡ ngại) :” thấy hối hận rồi hả? vậy ra chỉ tôi đi ...”

Lâm lắc đầu. thật là....

- Á.. á...á... anh giữ cho chặt đấy... đừng có buông ra đấy... đừng có buông.....

Quân cười. Cô bé này. Lúc này còn mạnh miệng bảo tự tập cho ah xem đấy... giờ lại bảo anh không được buông tay... ngổ quá nhỉ ơi.....!!!!

..

...

...

Sau 2 giờ đồng hồ vật lộn...

- Thấy chưa??? Tôi làm được mà... anh lên đây tôi chở.... – Lâm phồng mũi

- Không dám... đời tôi còn đẹp lắm.. tôi chưa có vợ nữa... chết đi uống lắm...

- ANH CÓ LÊN KHÔNG THÌ BẢO – Lâm hét lên. Kiểu này là ép người ta vào đường cùng chứ mời mọc gì

Quân giả bộ méo mào nhưng thực ra anh rất vui. Cả buổi cô đã rất cố gắng. Tự dưng anh thấy Lâm đáng yêu lạ.... Lúc cô cười giòn tan trong nắng chiều... Lúc cô lau vội mấy giọt mồ hôi vương trên trán để tập tiếp... Cả cái cách cô hét anh không được buông tay nữa.... Tất cả.... Anh thần mặt ra, có lẽ.... anh...

....

....

.. đã

.....

....

.....

thích cô mất rồi....

- Nè... anh có lên hay đàn mặt ra đó vậy????? – Lâm quát, có vẻ cô đã mất kiên nhẫn

Bên công viên người ta được chứng kiến cái cảnh: 1 trai 1 gái lớn tướng chở nhau vì vụ trên chiếc xe đạp... cười nói... cả đánh nhau nữa... tiếng la inh ỏi một vùng....

- Ê ê !!!! chạy chậm thôi...

- Phanh...phanh.... Pha..nh... gấp..... cô muốn chết ak?????

- Biết rồi... anh đừng có làm tôi phân tâm – Lâm gắt lên, cứ làm như ngồi sau xe cô sẽ chết không bằng...

- Za.... Coi chừng cục đá đó....

Rầm...

...

...

...

Rồi. Xong phim....

- Tai cô để đầu mà không nghe thấy tôi nói .... – Quân hét lên

- Thế mắt anh để đầu mà không thấy tai tôi.... – biết mình sai nhưng Lâm vẫn cố cãi....

- Cô.... May cho cô là tôi không có mệnh hệ gì không thì cô chết chắc...

- Xí... tại ai chứ??? – Lâm bĩu môi... – tại anh cứ xàm xàm hoài làm tôi mất tập trung nên mới rớt xuống hồ cả 2 đứa chứ... không còn lâu nhá...

Đúng là cái nết, đánh chết cũng không chữa mà...

- May là cô còn biết bơi đó.... Không tôi lại mất công kéo cô lên.... – Quân vừa bơi vừa nói

- Xí... ai chứ... ở bên Anh tôi bơi giỏi nhất đó... dám thi với tôi không???

- Tôi sợ cô ak???

Thôi cho con xin. Hai ông bà nhớ quá đó ạ. Bị rớt xuống hồ lo mà leo lên lượm xe về cho đỡ quê còn đứng đó đua nhau nữa... muốn nổi tiếng ak???

Thật vậy... trên bờ bao nhiêu cặp mắt đổ về họ. Họ tùm tùm cười :” bọn trẻ sao hồn nhiên quá !!” (ax ... axx... 2 con người này hồn nhiên cái nổi gì chứ) ...

Trên chiếc ghế đá không xa.. có 2 vợ chồng già...

Bà lão nói “ ông nhà nó này!!! Ngày xưa tôi với ông cũng bị rớt xuống hồ như vậy phải không nhĩ???” “

Ông lão cười don hậu:

- Ủ!!! Nhưng tôi nhớ hồi đó bà đâu biết bơi.. làm tôi công bà vô bờ mệt quá...

- Ông lại còn nói ak??? Tự dưng đang đi đấm xe xuống hồ là sao...

- Tôi... tôi...mãi ngấm bà....

Bà lão mỉm cười e ngại như thiếu nữ, ngả đầu vào vai ông ngấm hoàng hôn. Họ thật hạnh phúc. Còn dưới kia .....

- Ê!!! Anh chơi ăn gian???

- Hồi nào???? Thách cô đuổi kịp tôi đó.... – Quân quay lại lè lưỡi

- Anh... anh đứng lại cho tôi.....

...

...

...

...

- H.ấ...t...t... x...i.. – Lâm lò dò bước lên người run như cây sậy sau 1h đồng hồ ngâm nước

- Coi như cô... gặp may... mới thắng nổi t...ô...ô...i.... hắt...ắt... xiiì... – Quân cũng rét run

- Xí... ối chết... – Lâm thò tay vào túi quần định lấy điện thoại gọi người đến đón. Hối ôi!!!! Em nó đã no nước từ lâu... tắt ngủm..... Tính sao giờ???? Vừa ướt, vừa đói, vừa lạnh nữa chứ...

- Về nhà tôi rồi tính.... – Quân đề nghị

Đến nước này cô chỉ biết gật đầu chứ sao nữa.... Cô ngoan ngoãn leo lên xe Quân không dám ho he.... Còn nói được gì nữa chứ....

Gió về đêm mang theo cái hơi lạnh chết người trong khi cô chỉ phong phanh chiếc áo phông ngắn tay.... Cô co ro. Quân cũng không hơn. Cũng bị ướt mà còn ngồi trước chắn gió cho cô nữa, hồi sao không lạnh??

Cơn buồn ngủ bất ngờ kéo đến khiến Lâm không kịp phòng ngự. Cô nhắm mắt... dần dần,, gục đầu vào lưng Quân. Lưng anh ấm quá... khiến cô cứ muốn rúc đầu vào đó mà ngủ

Đang lái xe, Quân chợt cảm nhận được cái gì đó nhồn nhột cọ miết vào lưng anh..

- Ê khi!!! Cô sao đấy....

Không có tiếng trả lời. Anh quay lại. Cô đã gật gù từ lâu. Anh mỉm cười. chắc cô mệt quá...

Chầm chậm... anh cố đạp xe thật êm... cố tránh mọi ổ gà... hình như ... anh có cảm giác.... Cả thế giới đang ở sau anh vậy... (2 ông bà này cũng có giây phút lãng mạn vậy ta???? Ngạc nhiên nha.....)

Đến trước cửa nhà Quân, anh chân chừ. Anh nên gọi cô dậy hay bế cô vào đây ???? – cô đang ngủ rất say.... Chợt nhận ra mối quan hệ của 2 người chưa đủ thân thiết để anh làm được việc đó... anh dịu dàng gọi:

- Thiết Lâm.... Đến nhà tôi rồi...- đây là lần đầu tiên Quân gọi tên cô

.

Lâm ngơ ngác :” đến rồi hả??”

Nhìn cô lúc này chẳng khác gì thiên thần mới nhũ dậy. Hai má phúng phính, hồng lên vì lạnh.... Đôi môi ươn ướt... cô bước theo anh... thật nhẹ nhàng

- Cô thay đồ đi!!! Kẻo cảm lạnh

- Đồ đâu thay????

- ờ ha.... !!! – Quân bóp trán... – hay cô lấy đồ của dì Ngân tôi nhớ???

- Dì anh bao nhiêu tuổi??? – Lâm hỏi lại

- 55

- Thôi khỏi... – Lâm xua tay... – Lấy đại cho tôi bộ đồ của anh đi... cái nào size lớn tí

- Ủ... – Quân cười vì cái sự ngố của mình. Cô là đại tiểu thư sao chịu mặc đồ bà dì 55 tuổi của anh chứ. Vậy mà cũng hỏi nữa. anh vội chạy lên lấy đồ cho cô....

- Tắm đi.... Tôi đi nấu mì....

10 phút sau, Lâm bước ra....

Một lần nữa, Lâm lại làm anh đứng hình

..

..

..

..

Cô quyến rũ quá. Mái tóc ướt nhẹp, xù lên 1 cách vô thức, đôi khi nước còn chạy ròng ròng nữa. Bộ quần áo anh đưa cho cô... không quá đẹp nhưng vẫn hút mắt Quân... anh nhìn cô mãi... cho đến khi cô run lên :” lạnh quá” thì anh mới trở về trạng thái bình thường....quay qua bảo Lâm: “ cô sấy tóc cho khô rồi xuống ăn mì...”

Hình như bất cứ thứ gì thuộc tầng lớp của anh cô đều không biết. Xe đạp không giờ đến mì tôm cũng thế....

- Món gì đây?

- Mì hảo hạng do hotboy Âu Thành Quân nấu. Cô có phúc lắm mới được ăn đó

- X...xí.... Ai thèm – Lâm bĩu môi

- Không thèm thì đưa đây... – Quân giành lấy

- Ô.... Của tôi mà.... – Lâm vội giật lại

Không biết tại doi hay mì ngon thật mà Lâm ăn hết sạch tỉnh. Cô vớt đến cọng mì cuối cùng.... Húp hết cả nước.... cả tô mì giờ gọi là trắng tỉnh khô như khởi đầu gặp mặt....

- Thế nào? Mi tôi nấu ngon chứ...??? –Quân mỉm cười đắc ý. Anh nhìn cô ăn nãy giờ mà

Lâm gật. Lần này mới thấy nàng ta không cãi lại Quân. Ngược lên nhìn đồng hồ.... 10h ... ồ... muộn vậy sao???? Giờ mà về chỉ có nước chết với ba Lâm. Chắc chỉ có nước gọi điện về nhà xin phép (sao mặt Lâm đều thế không biết??)

- Alô!!! Bác Tư ak? Cháu Lâm đây??? Bác nói với ba cháu là cháu ở nhà bạn học nhóm rồi ngủ luôn nhé....

- Nhưng....

- Bác giúp cháu đi mà.... Thôi cháu cúp máy đi học đây.... Chào bác

- Ồ....Ơ...

Lâm gác máy để lại 1 thắc mắc trong long bác Tư : “ tiểu thư có BẠN từ bao giờ ???”

- Ê!!! Nhà anh không còn ai nữa ak????

- Không!!! Dì Ngân đi lấy hàng!! Mai mới về.... cô qua ngủ tạm phòng gì ấy vậy....

- ừ... – Lâm ngáp, rõ vô duyên – Good night!!!

- Cô ngủ ngon!!!!

Hôm nay mệt quá, Lâm lăn ra ngủ... Bên phòng đối diện Quân vẫn chong đèn học bài. Siêng quá ta....!!! Hèn chi kì nào cũng nhất trường....

Lâm giật mình tỉnh giấc. Ngoài cửa..... hình như.... Có ai đó gõ thét... còn khều cửa nữa. Lâm sợ hãi, con gái sao không sợ cho nổi.... tiếng khều cửa ngày càng roc hơn.... Rồi.... Grừ.... Grừ....

Lâm vừa chạy vừa kêu thất thanh....chạy vội sang phòng Quân quên cả gõ cửa khiến anh ngạc nhiên

- C.... có.....m....ma...a.....!!!!!!

- Cô điên ak??? Làm gì có ma???

- T....thật.... !!! bên pho..òng.... tôi k...ìa.....!!!!

Quân bước sang. Lập tức Lâm chạy tót theo, tay cô ôm khư khư tay Quân sợ hãi

- Chỉ là con mèo thôi mà!!!! Đúng là đồ nhất gan....

- Ai biết!!! Thấy nó la quá trời mà còn khều cửa nữa.... sợ chết khiếp đi được – Lâm hoàn hồn sau khi biết chỉ là con mèo

- Giờ thì biết rồi!!! ngủ đi!!! Tôi về phòng đây???

- Anh.... Anh đừng đi.... Mà thôi hay tôi qua phòng anh nhé....

Sax...Quân trở mắt...ai đời lại có đứa con gái nào đòi ngủ chung giường với con trai....mà lại là tiểu thư lá ngọc cành vàng nữa chứ...chắc chỉ có con khỉ này thôi.... Thiet... nhiều lúc anh... nghi ngờ... không biết Lâm có phải con gái không nữa..???

- cô không biết câu nam nữ thụ thụ bất tương thân không??? – Quân chọc

Thấy lời nói của mình quá lỗ, Lâm bào chữa

- thì.... Ai biết được đêm có con chó hay con chuột nào trên trần nhà thì sao???? Cho tôi qua chỗ anh nhá???? Tôi ngủ đất cho.... Đi mà....Quân đẹp trai... – vừa nói LÂM vừa xoa xoa 2 bàn tay vào nhau (như bài Sorry Sorry ý), làm nũng Quân....

Hồi sau....

- Thôi được..... vì câu Quân đẹp trai đó!!! Cô xách chăn qua đi

- Oh zế!!!! tôi biết anh tốt bụng mà....
- Cô nằm trên giường đi....
- Anh cho ak??
- Chứ để tiểu thư như cô nằm dưới đất chắc về với ông bà hồi nào không biết ....
- Trù tôi hả? chết nè....

Lâm lấy gối đập mạnh vào Quân. Hai đứa hét toáng, chạy loanh quanh. Quân ôm đầu giả bộ nhăn nhó

- Bớ người t.....a.....ta!! giết người!!!!

Hàng xóm hai bên được một bữa tra tấn kinh trời. Đang chạy, Quân bỗng vấp phải đồng gối Lâm để đó làm bầy (nàng này nguy hiểm nhất) ngã sục xuống. Lâm ôm bụng cười, không để ý.... Té luôn... (mà nàng này thật, đồng gối cộng với ông Quân to béo thế kia mà không thấy)

Lâm đề lên người Quân. Tình cảnh lúc này thật là í ẹ...Lâm nhắm tịt mắt... khiến Quân phì cười...

- Đã hôn đầu mà nhắm....??? Xuống đi con khỉ.Cô biết cô nặng lắm không???? – nói rồi Quân đẩy Lâm sang một bên biết cô sẽ đau nhưng không làm thế thì cả cô và anh sẽ rất ngại..
- Không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết.... – cô hậm hực... nàng này thật.... biết sai nhưng vẫn cô gân cổ cãi
- Cô thì hoa ngọc cái nổi gì? Đồ con khỉ.....!!! – Quân lè lưỡi
- Anh....anh.... – Lâm uất ức – Mà thôi... tôi đi ngủ đây...

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 05

5. Chương 5

Nói là làm, Lâm leo tốt lên giường. Mặc dù chiếc giường này không to, không nệm ấm chăn êm như cái của cô ở nhà nhưng sao cô thấy ấm áp lạ...còn có “mùi “ của Quân nữa

- Ê.... Cô ngủ rồi ak???
- Chưa! Anh cứ làm nhảm dưới đó làm sao tôi ngủ....
- Thực ra cả anh và cô đều không ngủ được. Cũng phải. Hai con người. Một nam một nữ. Ngủ chung phòng hỏi sao ngủ được??/
- Anh nợ nhiều tiền không??? – Lâm quan tâm
- Nhiều... bố mẹ tôi chết, công ty phá sản, nợ nần nên tôi trả nợ thay họ
- Vì vậy mà anh đi làm thêm
- Ukm.... Nói về tôi hoài vậy? Cô thì sao??
- Tôi.... Tôi... thì sao được cơ chứ... ak .. anh ... anh nghĩ về tôi như thế nào??
- Cô ý hả? Bên ngoài thì tiểu thư hậu đậu nè, chẳng chọc kiêu căng nè , chọc người khác hoài nè... – mỗi câu Quân cố ý thêm chữ ‘nè’
- Mặt Lâm xịu xuống, chùng hơi thất vọng
- Thế... thế còn bên trong???
- Bên trong ý hả???
- Sao.... Tốt bụng phải không?- Lâm hi vọng

- À không.... Bên trong cô thì.... Ukm.... Y chang bên ngoài....

- Hả...

Lâm phụng phịu thấy thương. Anh nghĩ về cô như vậy sao?...trong mắt anh cô xấu xa, khó thương vậy sao? Anh thực sự nghĩ cô là tiểu thư kiêu căng không coi ai ra gì ?? cô thất vọng – vì chính mình.... Lâm quay lưng lại....

Lát sau....

- Ê khi!!! Cô sao đấy?

Không có tiếng trả lời. Chắc cô ấy đã ngủ. Lúc ấy Quân mới dám thổ lộ lòng mình:

- Thực ra.... Đối với tôi... cô.... Cô rất đặc biệt...- Dĩ biết cô không nghe thấy tiếng mình nói nhưng Quân vẫn ấp úng – Và... và.... Có lẽ.... tôi.. tôi.. thích cô rồi....

Lâm không nghe thấy gì nhưng trong giấc mơ, cô bắt giác mỉm cười....

Sáng hôm sau....

- Á.... Á.... – cả anh và cô cùng hét lên....

- Anh/ cô làm gì tôi thế....??? Buông ra.....

Thật nực cười hai ông bà này.... Tối ngủ mỗi người một nơi: người trên giường kẻ dưới đất.... thế mà sáng nay.... Zoom thử xem bà con....

Lâm đang ôm....ôm.... cái chân của Quân... Còn Quân cũng đang nắm chân Lâm làm của riêng....

Hazzz ... 2 ông bà này.... Thật.... thật.... hết cả cảm xúc.... Cả lảng mạn... ai đời.... (đáng lẽ trong kịch bản của tác giả, 2 người này nằm ôm nhau lảng mạn lắm cơ... nhưng mà....vậy thì giống bao nhiêu câu truyện teen khác...nhàm quá...)

- Buông cái tay thối của anh ra....!!! – giọng Lâm lên đến quãng 8 luôn

- Cô cũng buông ra.... Tưởng tôi thích vậy đấy....

- Nay khi??? Rõ ràng tối hôm qua cô ngủ trên giường mà.... Sao sáng nay???

- Làm sao tôi biết chứ...?? – Lâm bóp đầu. Phốc. Hình như cô tìm ra nguyên nhân rồi.... tại cô có tính “ quạ phá “ trong giấc ngủ... nên chiếc giường của cô ở nhà rất to.... Có khi bằng cả gian phòng của anh chứ bé gì. Thế nên, khi nằm ngủ... theo thói quen + hoàn cảnh... cô bị té cũng là điều đương nhiên... nhưng.... Tại sao cô lại ôm chân anh... rõ ràng hôm qua hai người nằm cùng hướng cơ mà???? Lạ nhỉ...

Tiếng Quân át đi suy nghĩ của Lâm

- Sao?? Nghĩ ra chưa con khi??? Lỗi của ai??

Cô cười khì, gãi đầu. Còn sao được nữa?? không biết giấu mặt đâu cho hết ê chề đây cơ chứ.... Ngại không bỏ đâu hết...

Trong lúc đó

“ phù... hên là cô ta nhận lỗi. Cứ lảng nhảng hồi nữa chắc rút tim ra ngoài mất” – Quân thở phào đưa tay xoa ngực... anh cũng run không kém

- Tôi đói!! Làm món lúc tối cho tôi ăn đi....

- Nghiện rồi chứ gì....

- ăn nhanh rồi đi học con khi???

- Tôi có tên có họ mà.... Sao anh cứ gọi tôi là khi hoài vậy... anh có thấy con khi nào đẹp như tôi không

- ừ.... tự tin nhĩ.... Vậy gọi là khi mặt đẹp nhá....

- Thế tôi cũng gọi anh là khi mặt xấu.... cùng loại mới chơi nhau được chứ...

- Cô...cô....

Tại trường Nhất Đăng..

- Ê!! Nhìn kia!!! Anh Quân lại đi cùng nhỏ Lâm đáng ghét đó... tức thật!!- một con bé bậm môi

- Cẩn thận mày ơi... người ta là tiểu thư Hottest... đụng vào là chết....

- Biết thế nhưng ghét quá... cái mặt vênh thấy ghét... thử là đũa khác xem... tao cho nhừ tử lâu rồi...

Lâm bực mình....

- Đi đâu cũng bị dòm ngó... điên thật!!

- Cô cũng biết thế ak??? – Quân xiên xỏ – Nhờ phúc ai đó mà giờ tôi nổi không kém nè...

- Thế bữa trước anh chả kêu là hot ngang Lee Min Ho là gì..??(tình yêu của em)... rõ xạo mà...

- ừ thì.... – Quân đánh trống lảng – Cô thấy ai không???

Theo lời nói cô hướng mắt về phía trước.... là Hấn (chắc giờ đặt hàng từ “Hấn” cho Trương Thiếu Hạo luôn quá !!!). Thấy Lâm và Quân đi với nhau hấn ta không giấu nổi sự tức giận....

Quân mở hàng:

- Đi đâu cô đơn vậy Trương Thiếu Gia.... Không có em chân dài nào bên mình ak????

- Không dám!! Còn mày? Vẫn đi làm ở quán ăn bình dân đó chứ... – hấn cười khẩy, cố ý nhắc đến gia cảnh không mấy sung túc của Quân

- Làm chứ!! Không làm cạp đất mà ăn ak.. (chôm câu này của chị Trinh nha)... còn hơn khối người chỉ biết sống nhờ vào đồng tiền của bố mẹ!!! – Quân đồng dục

Lâm khẽ huých tay anh : “nè.. anh đang nói cả tôi nữa hả???”

Quân cười hì : “ tôi không có ý đó!!! “

“ là anh có ý đó mà!!! Toàn nói móc người ta” – Lâm đổi

Ánh mắt của Trương Thiếu Hạo cuộn trào sự tức giận. Lần đầu tiên có người con gái bỏ đi sự có mặt của hấn, thân thiết với 1 tên con trai khác... Và hình như, cái gì càng chống đối, người ta càng muốn có được... Hấn ta nghiến răng... lướt đến bên cạnh Lâm:

- Sớm muộn cô cũng thuộc về tôi.... !!! – nhỏ đủ để Quân không nghe thấy

- Hấn ta nói gì với cô đó??? – Quân hỏi

- Không có gì...!! Anh tò mò hả???

- Không!! Cô không nói thì thôi... tôi vô lớp luôn đây....

- Uk... đừng để tôi thấy cái bản mặt khó thương của anh nữa... – Lâm đuổi

- Ủầy... thôi đi... không khéo mai mốt nhớ tôi cô in hình tôi ra ngắm.... – nói xong anh chạy biến đi....ở lại có mà phù mỗ....

Giờ vẫn....

Quân chưa thấy môn gì mà nhạt nhẽo, nhảm nhí như môn này (thực ra là tâm trạng của tác giả) ... Cô thì say sưa đọc những câu văn cực mượt (ý là vào tai này trôi qua tai kia)... 60% trong sách học tốt... học sinh.... Đến một nửa ngủ... mấy đứa con lại khá hơn.... Rúc đầu vào nhau buồn chuyện... nào là hôm nay Yoo Seung Ho mặc áo màu gì?... 2PM khi nào comeback?... hay rủ nhau shop quần áo mới mở toàn đồ đẹp.... vài đứa chăm chỉ.... Cầm cúi nghe giảng.... còn chàng Quân nhà ta.... Đằng sau cái mồm chăm chỉ đọc sách là.... Cuốn Conan giấu trong ngăn bàn.... Thú vui của đời học sinh mà ai cũng cần phải thử...

Ngăn bàn bỗng rung lên đột ngột

“Âu Thành Quân. Gì của anh đang ở trong bệnh viện Thiên Ân..” – là 1 tin nhắn...

Quân hoảng hốt. Gì Ngân làm sao mà phải vô viện... kiểu này phải bùng thôi...

Á.... – Quân la lên

Cô giáo đang giảng bài liền ngưng lại

- Quân, có chuyện gì sao???

- Th...ưà... cô.... E...em đau... bụng....ạ !! – Quân nhắm mắt nhắm mũi la ó

- Có nghiêm trọng không???? (hỏi rõ ngu)

- D...ạ.... e..m đau... l...ắm ạ – Quân nói như đứt ruột ra đến nơi rồi đấy

- Uk... vậy em lên phòng ý tế nghỉ cho khỏe... buổi học hôm nay có thể nghỉ....

Quân chỉ chờ câu này.... Nghe xong như mở cờ trong bụng

- Dạ.... vậy... th...ôi e..m xin ph...ép ạ

- Uk

Quân bước ra khỏi lớp trong nỗi đau quằn quại... phải diễn cho trọn vai chứ.... Mấy đứa con gái trong lớp bĩu môi, biết tổng là chàng ta giả bộ

Ra khỏi lớp, khỏi ngay, nhanh thế.....

Quân chạy như bay tới bệnh viện....

- Gì.... Gì có sao không ạ???

- Không sao.... Chỉ chóng mặt chút thôi....

- 1 chút thôi ư??? Gì toàn xạo... cháu đã bảo gì phải giữ sức khỏe... Gì ăn gì chưa??? Cháu mua cháo cho gì nhá....

- Thôi... lát nữa... gì không muốn ăn.... Mà giờ này không phải cháu đang ở trường sao??? Sao lại đến đây? Lại cúp hả ?? – Dì Ngân nghiêm nghị

- Dâu dì.... Lớp cháu được về sớm mà.... – Quân chối bay chối biến

Dì Ngân biết tổng thằng cháu trời đánh của mình. Giờ này mà vô đây đảm bảo chỉ có thể cúp học... thằng này thật. Bao nhiêu lần dì bảo không cúp học với bỏ việc ở cái quán đó đi để chuyên tâm học thì không chịu... cứ nằng nặc đòi làm cho được...

Đúng lúc đó....

- Cháu chào dì ạ...

- O... cô đến đây làm gì??? – Quân ngơ ngác con nai vàng

Trước đó 30 phút....

- Quân ý hả? nó xin về rồi em ạ...!! – tiếng một tên nửa nạc nửa mỡ đơn đả nói với Lâm

- Thế.... Anh.... Ak không... chị có biết anh ấy làm sao không ạ???

- Đồ quý sứ!!!- Chị ta dí đầu Lâm- sao biết chị hay vậy....??? thằng Lâm nó giả vờ đau bụng... bùng rồi.... hình như nhà nó có ai vô viện...

- Vâng ... cảm ơn chị... – Lâm khách sáo

- Không có gì... chị... là chị thích cưng rồi nha.... Rảnh qua lớp chị chơi nha....

- Dạ.... – Lâm nói cho có chứ chắc chưa tới già...

Trên xe....

- Chú Phú này.... – Lâm ngáp ngừng –chú... chú có biết đi thăm người ốm mua gì không??? Tôi....

- Tiểu thư đi thăm ai ak?? Theo tôi thì mua cam ăn cho lành....

- Cam á?? – Lâm gật gù

- Tiểu thư đi thăm ai ak??

- Ak... dì của 1 người bạn của tôi ốm... tôi định... đi thăm ý mà.... Vậy chú ghé qua siêu thị cho tôi nha

- Vâng tiểu thư!!!

Trở về với hiện tại...

- Ô... cô đến đây làm gì???

- Tôi.... Đến thăm dì anh....

Quân há mồm ngạc nhiên

- Ai nói cho cô biết???

- Kệ tôi!!

Đặt giỏ cam lên bàn Lâm cười...

- Cháu chào bác ạ... để cháu rót nước cho bác nhé

- Uk... chào cháu... cháu là bạn của Quân ak??? – dì Ngân niềm nở đón lấy cốc nước từ tay Lâm

- Dạ... cháu là Trịnh Thiết Lâm ạ

Xoảng... chiếc cốc trên tay dì Ngân rơi xuống đất... dì lắp bắp... hỏi lại....

- Cháu mới nói.... Cháu là... Trịnh Thiết Lâm.... Thế bố cháu là...

Lâm ngơ ngác...

- Dạ.... bố cháu là Trịnh Dương ạ... dì.... Dì... quen bố cháu...

Dì Ngân nghiêng rằng:

- KHÔNG! Tôi mệt!! cô về cho và làm ơn tránh xa thằng Quân ra !!! – sự tức giận vô cớ của dì khiến cả Quân và Lâm ngạc nhiên.... Cô không hiểu:

- Dạ... thưa dì...

- Không thưa gửi gì hết!! về đi... – dì Ngân dứt khoát

Quân thấy tình hình không ổn... ra hiệu cho Lâm đi về... cô mặt ỉu xiu... không hiểu vì sao nghe đến họ Trịnh dì ấy lại nổi đóa lên thế mặc dù trước đó đang rất vui vẻ... thật khó hiểu

- Sao cô chưa về!! muốn tôi tức chết đấy phỏng??

- Dạ... vậy cháu xin phép....- giọng cô nói như rơm nước mắt

Khi chỉ còn lại 2 dì cháu... dì Ngân nhìn anh với đôi mắt hình viên đạn, hét lên(khiếp thật... ốm mà dây thanh đới vẫn sung lắm)

- tại sao cháu không nghe lời dì...??

- Cháu không hiểu...

- Dì đã nói bao nhiêu lần là tránh xa bọn người họ rồi cơ mà....

- Ý dì là mấy người thượng lưu...

- Đúng... họ không thuộc tầng lớp với chúng ta... và chúng ta cũng không có gì để những người như họ bầu bạn....

- Dì...

- Tại sao cháu còn qua lại với con bé đó....
- Cô ấy không xấu như dì nghĩ đâu ạ!! Cô ấy...
- Thôi đủ rồi... dì không muốn nghe cháu nói... tóm lại cháu và con bé đó, không gặp lại nhau thì tốt...

Sự tức giận nhất thời làm dì Ngân dường như muốn ngắt đi. Quân thương dì nên hứa không gặp lại LÂM nữa mặc dù trong lòng anh rất muốn đến bên cô an ủi....

Chú ý: Để lấy mật khẩu cho chương sau các bạn vui lòng soạn tin theo cú pháp:

CL MK Gửi 7744

(CL dấu cách MK gửi 7744)

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 06

6. Chương 6

Chú lái xe thấy chưa đầy 5 phút Lâm đã chạy ra nên thấy lạ, gặng hỏi. Lâm chỉ im lặng, không nói gì... Trên xe, cô cứ suy nghĩ miên man suốt. Tại sao? Cô đã làm gì mà dì Ngân ghét cô như vậy? Gia đình cô đã gây ra chuyện gì khiến dì ấy mới nghe đến tên đã dùng dùng tức giận đuổi cô về...?? tại sao? Rốt cuộc là tại sao???

Mãi nghĩ khiến Lâm không nhận ra đã về nhà làm chú tài xế phải khê nhắc. Cô bước xuống thẩn thờ, không chào cả chú Phú. Phải như mấy hôm trước, cô đã hôn hờ, tươi cười xuống xe, lú lo tạm biệt chú. Vậy mà...

Cô bước vô nhà như người mất hồn. Cô lên cầu thang, không để ý ba cô đã về từ lúc nào. Ba cô lớn tiếng gọi:

- Thiết Lâm!!

Cô quay người lại, ngạc nhiên: “ Ba!!”

- Tối qua con đi đâu??

- Ba về từ lúc nào ạ?? – lâm hỏi

- Ba hỏi con tối qua đi đâu??? – giọng ông bắt đầu có sự tức giận khiến Lâm run sợ

- Con... con... qua nhà bạn....??

- Bạn nào...??- ông gằn giọng...

- Bạn của con.... Ba...ba làm sao thế??? Đừng làm con sợ ba!! – Lâm lo lắng

Giọng ông đã dịu đi nhưng có vẻ vẫn giận

- Ba chỉ muốn biết con đi đâu và làm gì thôi

- Ba à!! Con lớn rồi... ba không cần phải trông chừng con như đứa con nít vậy đâu!! Ba về sớm vậy??

- Uk... công việc thuận lợi nên ba về trước... ba nhớ con gái ba quá ak – giọng ông dịu hẳn

- Con cũng nhớ ba!!

- Trông con không được khỏe???

- Không ba... con chỉ hơi mệt chút... con lên phòng trước... hẹn gặp ba ở bữa tối nha ba...

- Ờ... lên nghỉ đi con gái....

Lâm quá mệt mỏi. Thả mình lên chiếc giường rộng lớn, cô thiếp đi lúc nào không biết.

I'm don't need a man

I'm don't need a man (what???)

I'm don't need a man

I'm don't need a man (jiinjja).....

Tiếng nhạc quen thuộc lại vang lên (tg nghiền bài này lắm!!)

Với tay lấy chiếc điện thoại mà không nhìn người gọi, Lâm uể oải

- A lô !!

- Cô chết ở đâu mà mãi không nghe máy??? – 1 giọng nói con trai vang lên. Lâm thừa biết là ai

- Ngủ – cô trả lời cụt ngủt

- !!!

- Chuyện hồi chiều... cô... cô có sao không???

- Nếu tôi nói sao thì anh chạy đến an ủi tôi chắc !! rõ vô duyên – cô nói vẫn đang còn ngái ngủ

- Uk... tôi... đang ở trước nhà cô nè... – Quân hớn hở

- Anh.... Anh... điên ak !! – Lâm hoảng hốt. Cô chạy lại bên chiếc cửa sổ – Trời ... đang mưa mà.... Đồ điên!!

- Kệ tôi... xuống nhanh tôi đợi!!

Lâm vội với lấy chiếc áo khoác, tắt bật chạy xuống nhà, cô mà không ra chắc tên ngốc này đợi đến sáng mai mất

- tiểu thư!! Đến bữa tối còn chạy đi đâu? Lão gia đang đợi...

- bác.. bác nói với bố cháu dùm cháu.... Cháu ra ngoài một lát...

- trời đang mưa mà... có gì thì cầm cây dù đi đã – nói xong bác Tư vội chạy vô nhà lấy cây dù đưa cho Lâm

- Nhớ về sớm nha tiểu thư!! – bác nói vọng theo

- Nè!! Anh điên trên mức quy định rồi đó!! Ai đời trời mưa vậy vác mặt tới đây làm gì.... Thiet không nói nổi mà....

- Ê... cầm cây dù làm cảnh ak?? Mau che cho tôi đi...ướt hết rồi nè – mặt anh vênh lên thấy ghét

- O hơ.... Còn dám sai tôi nữa đấy.... anh giỏi...che thì tự cầm mà che này... – Lâm ném cây dù về phía Quân

- Chuyện hồi chiều.... dì Ngân nói vậy nhưng không có ý gì đâu... cô đừng.... – Quân phân bua

- Dì anh ghét tôi lắm hử? – cô ngắt lời..

- Không.... Ak có – Quân gãi đầu – dì ấy không thích tôi chơi với mấy người nhà giàu như cô đâu....

- Nhà giàu như tôi??/

- Uk... dì ấy bảo không cùng suy nghĩ nên không chơi....

- Vậy sao anh chơi với tôi?? – Lâm hỏi lại

- ừ thì.... – Quân tặc lưỡi bỏ qua – đi ăn đi... tôi đói

- anh đói còn tôi no chắc!! – cô cãi – trong nhà bác Tư tôi nấu xong hết rồi... giờ chỉ còn ăn cũng không xong nữa... tôi có phúc quá mà...

- thôi... tôi dẫn cô đi ăn .... Trời mưa vậy ăn gì nhĩ??? – Anh suy nghĩ – trời mưa... trời mưa.... Ak.. có rồi... bánh xèo trắng tiến

Lâm tròn xoe mắt, hỏi lại : “ bánh xèo”

Thiệt nàng này ngổ không chịu nổi. Cái món chết người ấy mà cũng không biết. Tác giả là tác giả chết tươi roi rói chết giãy đành đạch với em ý... Ngon không cưỡng nổi... chẹp chẹp... Dạo này mưa nhiều...ăn bánh xèo sướng hơn làm tiên nữa

Anh dẫn Lâm đến một quán bánh xèo nhỏ, nằm khá sâu trong con hẻm dài... quán khá vắng... chắc là họ ở nhà tận hưởng bữa cơm gia đình tối thứ 7.... Lâm đi vào khấp nép cạnh Quân. Mấy nơi này cô không quen và cũng chưa từng đặt chân đến..

- Cô Lam!! Lấy cháu đĩa bánh xèo !! – Quân gọi. Dường như anh là khách hàng quen của quán

Cô chủ quán xởi lời:

- Quân đó ak?? Dẫn bạn gái tới ăn đó hả?? xinh quá

- Không có đâu ạ !! – cả anh và cô đồng thanh

- còn cái nữa... hai đứa đẹp đôi vậy cơ mà.... – cô chủ quán cười...

5 phút sau....

- bánh xèo nóng hổi đây...vừa thổi vừa ăn đề.... – tiếng cô chủ quán giòn tan, kiểu này không ăn cũng no với cô bán hàng vui tính này

- cô ăn đi.... – Quân lịch sự

- ăn... ăn.... như... thế nào... – Lâm nghệt mặt ra hỏi

Quân bó tay toàn tập với cô nàng này. Anh cẩn thận lấy tâm bánh trắng, đặt vào đó xà lách, rau diếp, cải xanh, rau diếp cá, tía tô, rau húng, lá quế...

Lâm lắc đầu xua tay...

- tôi không ăn được mấy loại rau thơm đâu.... Anh cho mỗi xà lách với dưa leo thôi ak??

Quân thở dài ngán ngẩm....nàng này khó nuôi quá. Không biết ở nhà ba mẹ nuôi bằng gì mà lớn tướng vậy

- Ăn bánh xèo thì phải có rau mới ngon chứ cháu ? – cô chủ quán hỏi LÂM..

Cô chỉ biết cười trừ...

Quân làm xong xuôi, cuộn lại, đưa cho Lâm...

- Đây tiểu thư, ăn đi... Phước lắm mới được Thành Quân này làm cho ăn đó...

- Coi bộ tôi nhiều phước hen... còn được ăn mỳ nữa... cũng phải... ở hiền gặp lành mù... – Quân nói trơn tru.

- Cô mà hiền chắc tôi là bụt lâu rồi!! ăn đi.. đừng nói với tôi cô không biết ăn nhá

- Ai bảo... bỏ vô mồm rồi...ă...n.... – Lâm nhét miếng bánh cuộn vô mồm...

Chu cha... quý thần ơi... Ngon vật vã... mới cắn một miếng mà cái cảm giác chua chua ngọt ngọt của nước mắm lẫn với cái giòn giòn thơm thơm của bánh xèo, còn có mấy lát dưa leo mát lạnh nữa chứ?(đây là nàng này không ăn thêm rau đó... không thì... chẹp...

Vừa nhai nhồm nhoàm... Lâm vừa giục Quân:

- An... àm ... iếp i... íu... ôi ...oăn.... (anh làm tiếp đi xiu tôi ăn)

- ơ... ay.... ự .. àm i.... ôi... ùn... oăn à (ơ hay tự làm đi tôi cũng ăn mà)– vừa nói anh chàng cũng dứt ngay miếng bánh vào mồm...

- Anh... có phải con trai không vậy.... chẳng ga lăng chút nào sất.... – Lâm hét lên, trần đời này cô chưa thấy ai nhỏ nhen ích kỷ như Quân

- Cô là con gái chắc.... con gái gì mà.... Ăn uống vô duyên.... – Anh chàng cũng không chịu thua, vừa cho miếng bánh thứ hai vào mồm vừa nói lại...

- Khiếp... tôi miếng thứ nhất chưa ăn xong anh đã xơi hết miếng thứ hai rồi.... con trai gì mà như heo....

3 phút sau...

- của tôi.... – Lâm hùng hồn lấy tay cướp lấy miếng cuối cùng

- còn lâu...- Quân cũng chẳng vừa... tích cực kéo miếng cuối cùng về phía mình... anh cũng chiếm được một diện tích kha khá

- của tôi

- của tôi

...

...

...

...

...

Quân thấy tình hình không ổn nên nghị hòa với Lâm : chia đôi.... Cả 2 người vui vẻ ăn nốt miếng còn lại...

- cô Lâm lấy cho cháu đĩa nữa – Quân gọi

- thế này giờ không chịu gọi... điên!! – Lâm trách...cô đang ăn ngon...

- uk... quên.... _ Quân cười hì rõ ghét

3 phút sau.... ..

- lấy cháu đĩa nữa....

5 phút...

- cô ơi thêm đĩa nữa....lâu vậy.... – lần này Lâm lên tiếng.... giờ mới biết cảm giác chờ thức ăn rất kinh khủng

10 phút sau....

- CÔ LAM ƠI.... Một đĩa nữa.... – hai người cùng đồng thanh....khiếp...ăn như heo... mới có 10 phút xơi nguyên 3 đĩa

...

...

...

...

13 phút...

Cả Lâm và Quân sấn sổ tới cái bếp của cô Lam. Chờ sao nổi nữa, xắn tay vô làm cùng cô cho nhanh....

Cái bếp lại 1 lần nữa nổi loạn... lý do không cần nói cũng biết

- Za... sao cô đổ bánh dày vậy.... – Quân hét

- Lỡ tay... – Lâm nói tỉnh bơ.... Không biết mai sau ai rước nàng đây (đoán xem * mặt tác giả cười đều*)

- Nè... anh quên bỏ giá rồi... đồ lú lẩn...

- Uk... quên (lại quên. Hai ông bà này chắc mắc bệnh đăng trí level cao nhất quá)

- Lâm!! Lật bánh mau.... Cháy rồi kìa.....

- Lấy.... lấy dùm tôi cái đĩa... nhanh....

....

Sau một hồi làm bánh(thực ra là tranh của cô Lam), hai đứa đi ra với 4 đĩa nữa trên tay, mỉm cười mãn nguyện.... ax.... Ăn chi lắm dữ....

1 phút nhìn nhau...

- nhìn con khỉ mặt dính đầy lọ kìa.... Ha ha.... – Quân cười chỉ mặt Lâm

- anh sạch hơn tôi chắc.... kiếp.... mặt như đào than hàng thế kỉ.... – Lâm lúc đầu hốt hoảng nhưng ngay sau khi chiêm ngưỡng dung nhan người đối diện thì cũng nắc nẻ

- thôi.... hai đứa vào rửa mặt rồi ra.... – cô Lâm từ đâu chạy lại(này giờ tụi nó dành chỗ mà), tùm tùm cười

- thôi khỏi cô – 2 đứa đồng thanh tập 3

vì sự nghiệp ăn uống vĩ đại... mặt lọ có hề chi (cái này giống tác giả)

15 phút sau

- Oa... no quá.... Ăn không nổi nữa rồi.... – Lâm xoa bụng than vãn

- Cô... ăn nổi nữa tôi cho tiền.... – Quân cũng xuýt xoa than cho cái bụng

Nhìn bên....(tác giả lật ghế)... chồng đĩa chắc cao như núi.... Khiếp... 2 ông bà này ăn như bỏ đói 2 năm ở châu Phi không bằng... đến cô Lam cũng kinh ngạc.... cô tưởng hôm nay ế khách.... Gặp 2 đứa này chắc lãi gấp đôi thường ngày mất

Hai người thông thả đi dạo...

- Ê! Cái bánh hồi này gọi là gì ý nhỉ? – Lâm hỏi Quân

- Đồ khỉ hay quên! Bánh xèo.... Cô không thấy đồ bánh ra nó kêu cái xèo ak? – Quân nạt

- Ak... uk.... Quên.... ! – Lâm gãi đầu thấy yêu..... nàng ta còn phụng má nữa chứ., làm trái tim ai đó.... Suýt rớt ra ngoài.... Đến khổ thế không biết

- Anh... anh làm gì mà đơ người ra vậy... – Lâm hua hua tay, bắt giắc hỏi khi thấy Quân cứ đơ nhìn mình

Quân gãi đầu. Hai người này giống nhau thật. Đến bối rối cũng giống nhau nữa. Có phải là.... * tác giả lại cười đều*

Hai người đi song song, thật yên bình.....

- Khả ... khả.... Lại gặp mây ở đây.... oắt con ạ..... !! – Giọng 1 tên côn đồ khàn đi vì hút nhiều thuốc cắt ngang suy nghĩ yên bình (của tác giả)

- Lại là tụi mây hả? – Quân tỏ vẻ kiên định nhưng thực ra anh rất lo. Không phải lo cho mình mà lo cho người con gái đang ở bên cạnh anh....

- Đã bảo tụi tao có duyên với mây mà.... – 1 tên khác chừng 15, 16 tuổi, tóc nhuộm đỏ choét, khuyên tai đất mũi, mồm cũng đang phì phèo điếu thuốc

Một tên khác buông lời chòng ghẹo Lâm:

- Ái chà... hôm nay mây lại đi cùng với cô em xinh đẹp lần trước hả?..... tụi bây coi.... Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga kìa.... Ha ha...

Những tràng cười chế nhạo không dứt làm cả Quân và Lâm đều bực bội.... Lâm vốn không phải loại người cam chịu, lên tiếng trước:

- Kệ tôi! Có phải cóc ghẻ thiên nga hay không tự tôi biết.... bọn anh đừng có cậ đồng ăn hiếp tụi tôi.... Tôi.... Tôi báo công an đó.... – cô mạnh mẽ tuyên bố

- A ha.... Ha.... Cô em tức lên trông xinh hẳn ra đấy..... – quay sang Quân hẳn ta nói tiếp – Hay là giờ mây để con bé đó lại đây.... Tụi tao cho mây biến .... Anh em nhỉ....

Quân nghiêng rằng:

- Vậy thì hỏi nắm đấm của tao có đồng ý không đã...! – Quân nhanh như cắt đẩy Lâm qua 1 bên, xông vào tụi côn đồ như con hổ đói khát.

Bọn đó chừng hai 10 tên. Trừ thằng 15 tuổi lên tiếng lúc nãy là nhỏ con ra. Còn lại đứa nào đứa nấy to cao, nhìn hãi chết đi được. Quân nhà ta cũng đâu phải tay vừa... cũng tả hữu đột xông. Một tên lăm lăm cầm cây gậy đến định đánh vào lưng anh nhưng Quân quay ngoắt lại, tiện chân đá vô bụng thằng đó làm nó la quá trời đất. Mấy tên còn lại cũng gây không ít cản trở cho Quân. Tụi nó biết nếu solo thì mơ đời cũng chẳng địch lại anh nên chúng chọn cách xông đại vô, níu lấy chân tay Quân làm anh không cử động nổi. Sáu thằng xông vào ôm lấy Quân (Quân hotboy không những gái theo mà trai cũng mê !!!). Anh cự quạu mãi, cố lấy sức bình sinh vùng ra khỏi đồng người điên khùng đó....

Cách đó không xa có một người lòng cũng như lửa đốt.... nhìn Quân đánh nhau... mỗi lần anh bị thương là y như rằng cô cũng cảm nhận được nỗi đau đó vậy... buốt lắm.. cô loay hoay mãi... định gọi cho công an nhưng vậy thì Quân cũng không tránh khỏi nghi can... Lại định gọi cho 2 anh vệ sĩ của cô nhưng ..... nghĩ đến ánh mắt hồi chiều của ba khiến cô rùng mình sợ hãi.... Làm sao đây.... Cô phải làm sao... có phải chính cô đang gây áp lực cho anh....

“Za...” ... một tiếng hét làm Lâm giật mình ngẩng đầu lên... Quân đứng đó.... Giữa một đồng người nằm la liệt kêu ề ầm dưới đất... có vẻ chúng đã bị Quân cho đo ván. Lâm mừng rỡ nhưng lại bất giác thấy vài giọt máu đang nhỏ xuống đất. Từ vai Quân ư ? ôi trời đất.... một tên côn đồ trong lúc khống chế được Quân đã đâm lén anh 1 nhát vào vai...***** thật!!!

Lâm toan chạy lại nhưng không.... Một bóng người vụt lên trước cô, cô không nhìn rõ... sau đó.... Sau đó....

...

...

...

...

Quân ngã gục xuống....

7. Chương 7

Thì ra đó là tên cầm đầu nãy giờ chỉ đứng im lặng. Hắn chờ đàn em đánh với Quân cho thấm mệt, hắn mới chạy ra.... Đúng là bỉ ổi (như cái chổi)....

Quân kiên cường đứng dậy....anh phải rất khó khăn mới đứng một cách yếu ớt....

- Vậy hóa ra đây là cách mày xưng vương bấy lâu hả ? – Quân nở 1 nụ cười.... gượng gạo đến mức khinh bỉ....

- Câm mồm.... chết đến nơi mà còn già mồm... – tên đó quát Quân, hắn dường như sợ Quân trong ý nghĩ....

Hắn ta đập đập cái cây gỗ trong tay, tiến tới gần Quân. Lâm hoảng hốt, hét nhìn về phía Quân lại nhìn tên đó. Cô phải làm sao? Nếu cô chần chừ thì Quân chết mất. Anh có vẻ đuối lăm rồi, không chống cự nổi... Tên đó càng tiến lại gần Quân...

..

Gần ...

...

...

...

Gần hơn nữa...

...

...

...

Lâm chạy lại....

...

...

...

..

...

Không suy nghĩ

..

..

...

..

Cô nhắm mắt, đá chân (hú họa)... không biết có trúng mục tiêu không...

..

..

..

Chỉ nghe sau đó tiếng á.. tiếng kêu trời thảm thiết...

Lâm mở mắt...

...

...

Tên đó đang nằm sõng soài dưới đất, hai tay không ngừng ôm lấy ... (đoán coi !).

Cô chột dạ. Cô mới làm gì thế này... không lẽ...

...

..

...

..

Quân đứng đó, há hốc mồm nhìn cô, sau đó – gục xuống. Lâm vội chạy lại, dìu anh đến chiếc ghế đá cạnh đó.

Tay chân cô lỏng ngóng. Cô không biết chăm sóc người bị thương như thế nào. Máu trên vai anh chảy nhiều quá. Cô vội chạy đến hiệu thuốc gần đó mua bông băng.

- Á! Nhẹ tay thôi! Cô có coi tôi là người không vậy? – Quân tỉnh dậy sau 1 hồi mê man – khiếp tỉnh dậy là gây sự với Lâm

- Hề hề.... sorry ... tôi cũng không biết có nên coi anh là người không nữa – Cô cười khi khiến ai đó cũng không nỡ trách móc, chỉ im lặng cho cô băng bó

15 phút sau...

- Xong! – Lâm ngấm lại thành quả, hài lòng (thực ra chỉ mới đảm bảo không lòi vết đâm và ngừng chảy máu thôi chứ về thẩm mỹ...í...ẹ...
  - Đẹp không nói nên lời đó ! – Quân ngán ngấm nhìn lại vết thương của mình
  - Gì có? – Lâm hỏi lại kèm theo 1 cú dấm nhẹ
  - Á .. đau.... – anh kêu lên – cô còn nhân tính không hả? – Bất chợt anh nhớ lại vụ lúc nãy, phá lên cười
  - Nè... anh bị đâm ở vai chứ có bị chi ở đầu đầu mà bây giờ di chứng thế nhỉ? Đến khổ còn trẻ mà bị điên...
  - Lâm làm bộ thở dài
  - Kệ tôi! Mà lúc nãy sao cô gan vậy? đá vô đó mai một sao hấn sinh con? – Anh tiếp tục cười trêu cô
- Lâm đỏ mặt, cô còn tưởng anh bị thương, xỉu đi nên không thấy:
- Bộ anh nhìn thấy hả?
  - Tôi đâu có đui! Mà cô nghĩ sao mà đá hấn mạnh vậy? phục cô thật! chỉ một chiêu khiến hấn ta lăn quay... tại hạ bái phục...
  - Anh...anh... nếu không có tôi không biết anh về với đất khi nào nữa? không cảm ơn còn chọc tôi nữa, đáng ghét.... ! – cô dỗi
  - Thôi... tiểu thư... không cần tỏ vẻ nai vậy đâu.... Cui như lần này tôi nợ cô... được chưa....
  - Đã bảo đừng gọi tôi là thế mà....

...

Za...

...

...

..

Đợi tôi với...

- Gì Ngân! Ai đây ạ? – Quân tròn xoe mắt khi thấy dì đưa về một đứa con gái
  - Ak... cháu dì. Hồi nhỏ hai đứa gặp nhau rồi đó... – Dì Ngân tươi cười nháy mắt, không biết trong cái nháy đó có ý gì không
  - Ak... ra vậy – Quân gật gù – Chào em
- Cô gái e thẹn gật đầu.

Đó là một cô gái, thua Quân một tuổi. Từ cô toát ra một vẻ...uhm.... Thánh thiện. Đôi mắt to tròn, trong veo. Đôi môi hình trái tim xinh xắn đến nỗi khi cô cười có cảm giác từ đó rơi ra những bông hoa. Cô còn có má lúm rất duyên nữa.

- Em nó tên là Mai! Ngày mai con đưa nó đi học dùm dì...
- Yes, sir !!

Quân vui mừng khi có thêm một người em gái. Anh chợt chạnh lòng. Đáng ra anh cũng đã có một cô em gái, nếu như không có vụ tai nạn năm đó....cướp gia đình của anh đi.

Trường Nhất Đẳng bao giờ cũng nhộn nhịp. Anh dẫn Mai vô trường. Lại xì xào... ì ầm...

- Kìa! Lão Quân lại đi với con nào đó?
- Có vẻ ngây thơ nhỉ? Trình giả nai cao đó....
- Hazz... hết con Lâm giờ đến con bé này... thiệt tôi hết cơ hội rồi....

Mặt Mai xịu xuống thấy thương. Quân thấy vậy, an ủi: “ rồi sẽ quen thôi”

Khoảnh khắc đó.... Lâm tiến đến...

Thấy Quân đi cùng Mai, cô tỏ ra bình tĩnh: “ Ai vậy?” – cô dùng ánh mắt khó chịu nhìn Quân

Anh bắt cần: “ Em họ”

Lâm lặp lại : “ Em họ?”

Mai thấy tình hình căng thẳng, lên tiếng:

- chào chị! Em là Mai, em họ anh Quân! Rất vui được gặp chị!!

Lâm chưa kịp nói gì....

- Ấy zô... hôm nay mày lại đi cùng người đẹp nào đây... trai đẹp như tao còn không ai nhìn, mày tốt số thật đó – Trương Thiếu Hạo từ đâu đi tới

Đại chiến rồi đây....

Quân khách sáo:

- Quá khen!! Mà cho tao hỏi? đẹp trai như mày mà có ra tiền không?

- Mày..thôi tao không thèm chấp!! – Quay sang Lâm hắn nói: “ Em thấy chưa? Hắn ta có mới nói cũ, giờ thì em bị đá rồi...” – vừa nói hắn ta vừa chạy lại ôm eo Quân

Cô nhìn sang Quân, xem thái độ của Quân. Vô cảm. đau đớn. cô vùng vằng bỏ đi, vẫn kịp nghe thấy tiếng hắn ta nói theo:

- Tối nay chúng ta sẽ lại gặp nhau!!

Lâm đi rồi. hắn ta nhìn khắp người Mai, gật gù:

- mày có con mắt nhìn người đó

- ...

- Sớm muộn gì Thiết Lâm cũng thuộc về tao!!

- ....

- Bye nhá!

- ...

Khi còn lại hai anh em:

- anh Quân! Anh sao vậy?

- ..

- ..

- Anh Quân!

Lúc ấy anh mới giật mình quay lại, ứ ớ : “hả???”

- chị lúc nãy là bạn gái anh hả? Còn người lúc nãy nữa?? ai mà ăn nói khó nghe vậy anh? – Mai hỏi, dường như cô đang rất tò mò về cái thế giới của anh

- không phải! – Quân cầu nhàu... khi nói về Lâm. Mọi thấy vậy nên thôi, vào lớp trước

Khi còn lại một mình....

Tại sao cô lại giận vô cớ khi thấy Mai? tại sao khi nhìn hắn ta ôm eo cô anh lại không nói gì? tại sao cô không đẩy hắn ra mà im lặng nhìn sang phía anh? Tại sao cô lại bỏ đi như vậy và câu nói cuối cùng của hắn ta có ý gì? Từng ấy câu hỏi bủa vây lấy anh. Anh thắc mắc: với cô anh là gì????

Trong khi đó...

Trên tầng thượng trường Nhất Đăng (cái chỗ Quân chỉ cho Lâm lúc cô gặp nguy- các bạn còn nhớ chứ)

Từng giọt nước mắt thi nhau nhỏ xuống. Cô khóc. Đau quá. Ánh mắt bất cần của anh lúc đó làm cô đau như dao cứa. Cô không là gì đối với anh. Thậm chí cô ra sao anh cũng không quan tâm...

Vậy mà cô...

...

...

..

..

Trong suy nghĩ của Trương Thiếu Hạo: “ chọc tức thằng Quân phê thật... nhìn mặt hần lúc này ngu hết biết...!!!” . sau đó hần lại dầm chiêu: “ nhưng mà đứa con gái lúc này đi với hần là ai đó nhỉ? Sao mình thấy là lạ sao á...hazzz thôi nghĩ làm gì mệt óc...”

Chọc tức được Quân, Trương Thiếu Hạo chừng vui lắm, hần đi lại nghênh ngang. Đi qua gốc cây lớn trong sân trường, hần ta chợt đứng khựng lại. Ai kia? Chẳng phải đứa con gái lúc sáng đi với tên Quân sao? ...

Cô ấy đang ngủ, đẹp tựa như 1 thiên thần khiến hần phải đơ mắt vài phút. Hần ngắm cô, một hành động lạ đối với hần. Đơn giản, hần chưa từng ngắm kĩ 1 đứa con gái nào đó (trừ Lâm). Những đứa con gái xung quanh hần, hầu hết tự đến, tự dâng hiến cho hần, hần ta chẳng bao giờ để ý những cuộc tình chớp nhoáng... nhưng từ cô gái này toát lên 1 vẻ gì đó lôi cuốn, khiến hần không thể rời mắt...

- Á... bố người ta.... – Mai tỉnh dậy sau tiếng la long trời lở đất

- Vặn nhỏ volum lại đi! Chối quá – hần kênh kiệu

- Anh... anh... đồ biến thái!!!

2 phút trước...

Đang ngắm cô gái, hần ta chợt thấy cái gì đó nhoi nhoi trên vai cô gái. Nhìn kĩ hóa ra một con sâu. Tự dưng nổi máu người tốt, hần ta cúi xuống sát Mai, dùng tay bắt con sâu. Đúng lúc đó, Mai mở mắt. (mở đúng lúc thế!). thế là hai anh chị (cô nam quả nữ – cụm từ này dùng hơi cường điệu thì phải) mặt sát nhau. Tưởng chừng như nếu ai đó tiến thêm 0,5 mm nữa thì...chep chep... có kịch hay rồi đây..

- anh làm gì tôi vậy? – Mai hét lên, giọng cô như sắp khóc

- tôi... tôi... bắt con sâu dùm cô mà...- hần ta lấp bấp

- sâu á...- Mai có vẻ sợ hãi sau đó, gãi đầu, thấy gượng vì nói to tiếng với Thiếu Hạo

- còn không cảm ơn tôi? – hần ta lại trở về bản chất kiêu ngạo thường thấy

- cảm ơn!

Hần ta vội bước đi, không nghe kịp tiếng cảm ơn của Mai. Hần thấy bối rối

Trở lại nhân vật chính của chúng ta....

Chiều về, Lâm thất thủ bước về phòng sau khi khóc đã đời. Bố cô thấy cô liền tươi cười:

- Lâm! Con thay đồ rồi đi ăn tối với ba!

- Thôi ba! Con mệt quá! – Lâm từ chối, thực sự cô quá mệt mỏi

- Hôm nay ba có hẹn với người bạn! đi với ba đi! Đừng làm ba mất mặt mà!

- Vâng!- cô miễn cưỡng đồng ý

Cô mặc đồ trang điểm chậm chạp. hôm nay, cô diện một bộ váy màu đen đơn giản. phần eo được nhấn bằng chiếc thắt lưng bản to, không qua phô trương. Nhìn cô buồn nhưng vẫn toát lên vẻ quyến rũ khó tả....

Nơi hẹn là B.A.P – nhà hàng sang trọng bậc nhất Việt Nam, nơi mà chỉ 1% người Việt có thể đặt chân tới. nhưng đối với cô, ăn ở trên mặt trăng cũng vậy thôi, không quan tâm.

5 phút sau, người bạn của ba cô xuất hiện, nhưng theo sau ông ta là...

...

...

...

Trương Thiếu Hạo!!!

- Anh Trương! – ba cô tươi cười

- ồ ! Anh Trịnh! Lâu quá không gặp! (mấy người này gọi nhau bằng họ chứ không ai gọi thẳng tên đâu)

- mời ngồi!

Lâm tỏ ra khó chịu. thì ra đây chính là điều mà sáng nay hắn ta nói với cô, thật đáng ghét....

Một giọng nói ngắt ngang suy nghĩ của Lâm:

- cháu là Lâm phải không? Cháu lớn quá, càng lớn càng xinh đẹp! – tiếng ông Trương Hàn – ba của Trương Thiếu Hạo hướng về nó

- dạ, chào bác! – cô giữ lễ

- đây cũng là cô gái con từng kể với ba! – TRương Thiếu Hạo hớn hỡ , không biết hắn ta có âm mưu gì đây?

- Đúng là có duyên mà, phải không anh Trịnh? – nói xong hai người cùng cười lớn. Hắn ta cũng nhếch mép nhìn nó làm nó sồn da gà

- Vậy là chuyện vui phải không anh? – ba cô nói

Lờ mờ nhận ra gì đó bất thường, Lâm hỏi lại:

- chuyện gì vui vậy ba?

- Ak? Chuyện đính hôn của cháu với Thiếu Hạo đó mà!

- Hả? – Lâm sững sờ

- Sao vậy con? Chẳng phải hai đứa thân nhau lắm sao? – bố cô hỏi

- KHÔNG BAO GIỜ ! – Lâm hét lên rồi bỏ đi

Cô lại khóc. Hôm nay cô khóc quá nhiều rồi. trong cơn đau tột cùng, người cô nghĩ đến đầu tiên là Quân. Bấm số anh gọi.

Tiếng anh thật mệt mỏi.

- anh có thể gặp tôi chút được không ?- cô yếu ớt

- được!!

- tôi chờ anh!! Bar V.I.P nha

15 phút sau, Quân có mặt, thấy trên bàn chai whisky đã vơi nửa. Anh vội chạy lại, giành lấy ly rượu trên tay cô. Cô ngước mặt lên, mặt cô ửng đỏ; Cô khóc. Anh lo lắng:

- Cô sao vậy?

- Sao ư...- cô cười điên lên, lấy tay đánh vào ngực anh, rồi khóc

- Tôi hỏi cô sao vậy! – dường như cô làm anh lúng túng

- Tôi... tôi sắp đính hôn.... – Cô hét lên

Anh sững sờ, lặp lại như cái máy: ‘đính hôn ư!’

- Phải! – Lâm chua xót – anh viết tôi lấy ai không? Trương Thiếu hạo ! Là hắn ta đó!! – tiếng cô thật xót xa

- Trương Thiếu Hạo ! – Quân lại lặp lại. hiện tại anh cũng đang rất rối, không biết nói gì

- Anh không có gì nói với tôi sao? – Lâm thất vọng

- ...

- Anh không cảm thấy gì khi nghe tin đó sao? – cô tiếp tục hỏi anh

- ...

- Chẳng lẽ anh không có chút tình cảm gì với tôi sao? – Lâm lại khóc, dường như cô quá tuyệt vọng rồi

- ...

- Sao anh cứ im lặng vậy? đồ hèn!

- ....

Im lặng bao trùm hai người.

...

...

...

...

...

Lúc này Quân mới lên tiếng:

- Tôi không nói gì vì tôi không muốn chấp nhận sự thật này! Tôi im lặng vì tôi yêu em! Thiết Lâm! Tôi yêu em! Em có hiểu không? Sao em cứ bước vào tìm tôi khi tôi không cho phép vậy? sao em cứ xuất hiện trong đầu tôi dù tôi đã cố đưa em ra khỏi suy nghĩ? Sao em lại khiến tôi yêu em đến thế này cơ chứ! –dường như bao nhiêu chất chứa bấy lâu anh nói ra hết. đúng vậy! đến một giới hạn nào đó, con người ta không thể che giấu cảm xúc thật của mình nữa!

Lâm bàng hoàng, không tin những gì vừa nghe thấy:

- Vậy tại sao khi hắn ta ôm tôi anh không làm gì?

- lúc đó anh như phát điên, chỉ muốn chạy lại bóp chết hắn ta. Làm sao hắn... hắn có thể... ôm cả thể giới của anh thế chứ... nhưng không hiểu sao lúc đó anh lại bình tĩnh đến thế! Xin lỗi em!

Lâm cười trong nước mắt:

- không sao! Không sao! Anh không có lỗi! em... em cũng yêu anh... muốn thổ lộ với anh nhưng không đủ dũng cảm.... sợ rằng anh không có cảm giác gì với em.... Em sợ... – Lâm lại khóc

anh kéo cô vào lòng : “ đừng khóc! Anh sẽ bảo vệ em!!!”

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 08

8. Chương 8

- Thiết Lâm! Con đi đâu về? sao lại bỏ đi giữa chừng vậy hả? có biết ba mắt mặt lăm không? – Ba cô tức giận nói

- Con mệt!

- Lại đi gặp thằng Quân đó chứ gì?

Nghe ba nói mà cô ngạc nhiên: “ba theo dõi con?”

- Phải! và ta không muốn con qua lại với tên lưu manh đó nữa

- ...

- Lâm! Con có nghe ba nói không đó hả?

- ...

- Lâm!

- Ba đừng có gọi anh ấy như vậy! anh ấy không như ba nói đâu! Ít nhất còn hơn Trương Thiếu Hạo! và con nói cho ba biết, có chết con cũng không lấy hắn ta!!- Lâm cương quyết

Bốp!

- Tuần sau con và Thiếu Hạo sẽ đính hôn, con không muốn cũng vậy thôi!

- Con ghét ba! Nếu có mẹ ở đây mẹ sẽ không cho ba làm như vậy!! – nói xong cô bỏ lên phòng bỏ mặc ba cô ở lại

Cô mới nhắc đến mẹ – người đã mất 15 năm về trước không rõ lý do. Hình như ba cô biết nhưng không muốn nói cho cô. Mẹ Lâm rất đẹp. Mọi người đều nói cô rất giống mẹ. Mẹ là người rất yêu thương cô. Hồi nhỏ, mỗi khi cô làm gì bị ba rầy là mẹ lại chạy đến ngăn, ôm cô vào lòng. Nghĩ đến mẹ. cô lại òa khóc. Tại sao ba luôn ép buộc cuộc sống của cô vậy? Qua Anh du học, về nước. rồi đến chuyện đính hôn nữa...ba cứ tự làm theo ý ba mà không quan tâm suy nghĩ của cô.....

Cô khóc... khóc mãi.... Đến khi ướt đầm cả gối... mệt quá, cô thiếp đi.

Lúc đó, ở dưới lầu....

“Lâm! Ba xin lỗi! Ba chỉ muốn tốt cho con! Con – tốt hết là đừng có quan hệ gì với thằng nhóc đó!”

Quân trở về nhà sau một ngày mệt mỏi. Cuối cùng anh cũng nói ra tình cảm của mình. chợt nghĩ về Lâm. Về chuyện đính hôn của cô anh thấy nhói đau! Liệu có phải anh đã sai khi nói ra tình cảm của mình? Cái tình cảm không bao giờ có kết quả hay chỉ làm cô và anh đau khổ thêm? Anh là cái quái gì cơ chứ? Không tiền bạc, không địa vị... – anh bất giác nhếch miệng cười – trong khi cô quá hoàn hảo? rồi cô sẽ đính hôn với hắn ta.... Tuy cô không yêu hắn nhưng quan trọng – hắn mới thuộc tầng lớp của cô, hắn với cô mới môn đăng hộ đối.... còn anh.... Cười trong đau khổ.... Anh không biết rồi ngày mai sẽ ra sao nữa.....

Lâm tỉnh dậy. mắt cô sưng húp vì khóc nhiều. Vội vàng chạy lại bàn trang điểm, đánh một ít phấn, cô không muốn làm Quân lo lắng. Có thể những ngày này là những ngày cuối cùng cô được ở bên cạnh anh....

Lâm bước xuống xe, vô tình lại gặp anh. Tình cờ quá! Lấy lại giọng vui vẻ, cô ý dĩ:

- Quân! Chờ em với!

Quân mỉm cười.

“Lâm! Em không cần gượng cười vậy đâu! Em có biết làm vậy em càng đau không? Anh là một đứa ***** vì đã không bảo vệ được em!” – Quân đứng chôn chân, suy nghĩ

“Không! Quân! Em thực sự rất vui. Cảm ơn vì anh đã thích em! Cảm ơn những việc anh đã làm cho em. Cảm ơn anh vì tất cả...” – Lâm tiến dần lại chỗ anh... cô cũng như Quân giấu chặt dòng suy nghĩ của mình

- Nè! Em catwalk đó ak? Sao lâu vậy! – Quân giả dờ nhìn mặt

- Hơ! Thích gì nữa đây....? Không đi được như em nên GATO ak?

- Không dám! Đi như vậy có cháy nhà chắc đen thui từ lâu rồi!- Quân cũng chẳng vừa...

- Hay đấy! hôm qua mới tỏ tình với người ta bây giờ trù dập vậy đấy!

- ...- Quân ú ớ

-

Lâm ôm miệng. cô mới nói cái gì vậy? Gì mà tỏ tình cơ chứ. Ngại quá....nhìn sang Quân, anh cũng đỏ mặt không kém. Giả bộ vội vã, anh nói:

- Nhanh lên! Sắp trễ giờ rồi!

- Uk! Nhanh lên!

Cả anh và cô đều chạy đi

..

..

...

- Chuyện gì mà anh Quân hốt hải vậy nhỉ? Còn 30 phút nữa mới vô học cơ mà ! – Girl 1

- Ukm... tui thấy mặt anh tái mét ak? Chắc trúng gió! Tội nghiệp! sao không để tui bệnh thay anh ấy chứ!

- Girl 2 (bó tay, hăm trai vậy là cùng)

- Ukm... mặt em Lâm cũng sao sao ý! Không tươi như mọi ngày! – Boy 1 xen vào

- Tươi.. tươi cái đầu ông ý! Cô ta sắp đính hôn với anh Thiếu Hạo rồi kìa! Chẳng sướng như tiên ! – Girl 3 bĩu môi nói

- Hả? bà nói gì cơ....

- !@#%^&*())_

- !@#%^&^%\$#@#*(^%\$

- YÊN! – Girl 3 hùng hổ – tin chính xác đó

- Sao bà biết? – girl 1 buồn bã. Dù mê anh Quân nhưng nghe tin Thiếu Hạo sắp đính hôn, cô ta không khỏi tiếc thương (!?!)

- Tui mà! Gì chẳng biết – girl 3 tự hào

- Thôi đi! Lần trước bà bảo thằng Quân cặp với con Mai đâu phải đâu! Tụi nó chỉ là anh em họ! Ngồi đó mà vớ vẩn..... – boy 2 nói

- Rồi! để xem! – girl 3 thách thức

Tin Thiếu Hạo và Thiết Lâm sắp kết hôn rộ khắp trường. Trương Thiếu Hạo đã đạt được mục đích, lẽ ra hẳn phải vui lắm nhưng khốn nỗi, hẳn cứ nghĩ về Mai suốt, muốn nghe cô ấy nói gì về chuyện này. Đang đi lang thang, lại gặp được Mai, hẳn ta tí từng chặn đường cô.

- Tránh ra! – Cô nói

- Không!

- Anh điên hả? tự dưng chặn đường tôi! Muốn nói gì thì nói lẹ đi! Tui bận...

Thiếu hạo lắc đầu ngán ngẩm, xem ra anh đã lầm, cô dữ hơn anh tưởng, thế mà trước giờ hẳn nghĩ cô thôn quê chất phác hiền lành lắm!

- cô nghe gì chưa?

- Nghe gì?

- Thì... thì chuyện đính hôn của tôi đó! – hấn ta bỗng ngập ngừng

- Có nghe qua! – Mai lãnh đạm nói

- Cô thấy sao? – hấn ta hỏi ý thăm dò

- Tiếc – cô cụt ngụt, chính xác cô không biết tại sao mình như thế khi trước giờ chưa bao giờ ăn nói như vậy. Cứ nhìn thấy anh ta lúc này là cô lại tức giận

- Cô tiếc... tiếc gì.... – hấn ta cố hi vọng, biết đâu được.....

- Tôi thấy tiếc cho chị Lâm tốt vậy mà vợ phải anh... thiệt bông hoa nhài cấm ..... mà thôi! Anh Quân bảo trừ những điểm xấu ra anh cũng có một hai điểm tốt, mong là chị ý đỡ khổ! – Mai thần nhiên tua một lèo

- Hả? – hấn ta ngệt mặt

“ không thể tin mới có mấy ngày mà cô ta thay đổi vậy! bữa trước còn hiền khô mà! Không biết thằng đó cho cô ta ăn gì mà thay đổi chóng vánh thế không biết! cái gì mà trừ những điểm xấu ra anh cũng có một hai điểm tốt..... bông hoa nhài cấm .....phải lôi đầu thằng đó ra mà hỏi mới được....ủa... cô ta đâu rồi..?? – hấn ta cứ lăm bằm một mình không để ý Mai đã đi từ bao giờ..

Lại cái giờ văn. Giọng bà cô vẫn đều đều. Quân chán nản, đầu óc anh lúc này chỉ có Trịnh Thiết Lâm thôi! Làm sao giờ? Chắc bùng thôi.....

Đang tập trung nghĩ kế...

- Thưa cô cho em gặp bạn Quân! – tiếng Thiếu Hạo đồng dục

Thấy boy đẹp là tươt tươt như gà mắc đẻ, bà cô chạy ù ra... hấn ta thì thẳm cái gì đó vào tai bà ta, xem chừng quan trọng lắm. Bà ta lắp bắp, vội chạy vô gọi Quân:

- Quân! Em mau về đi! Dì em có chuyện chắc không qua khỏi... Thiếu Hạo mới nói cho cô biết....

Quân khẽ nhú mày sau đó nở một nụ cười đều: “Trương Thiếu Hạo ư???”

Sau đó anh vội tỏ ra cuống quýt, sợ hãi...lắp bắp hỏi lại:

- Cô nói sao? Dì em ư...em... em xin phép...

Rồi giả bộ đau khổ đi ra ngoài, công nhận diễn xuất của ông này phải được trao giải oscar mới đúng. Diễn y như thật.

Ngoài cửa có một người cười đắc ý : “ Nhìn cái mặt hấn ta kìa!!”

Mới ra khỏi cửa lớp, Quân đổi mặt luôn (nhanh thế!)... Trương Thiếu Hạo thấy thế vội đuổi theo:

- Nè! Mày bỏ mặc bà dì của mày vậy hả?

- Hơ... ai chứ Trương Thiếu Hạo mày nói thì cho tiền tao cũng không tin! – Quân cười đều hết mức

- Thông minh đó! – Hấn ta đã quá coi thường Quân rồi..

- Café không? – Hấn ta mở lời

- Mày mời tao ý hả? chẳng biết hôm nay mưa gió bão bùng gì đây không? – Quân lại cười

- Đi không thì bảo? hay mày sợ?

Chiêu khích tướng chưa bao giờ thất bại...

- đi thì đi... sợ gì?

Tại GTOP café (hé... nghiền nhất couple này) ...

- Cho tôi ly đen!

- Tôi cũng vậy!

Quân dựa lưng vào cái ghế, neho mắt hỏi Thiếu Hạo

- có việc gì mà gọi tao ra đây? Không lẽ nhớ tao không chịu được?
- thôi mà, tao menly thế này cơ mà!
- Thế sao?
- Àk này... mà cho con Mai ăn gì mà ăn nói lếu láo thế! Không khác gì sư tử cái – hần ta bỗng hăng máu
- Ăn gì là ăn gì? Cô ấy nói gì với mà?
- Mà... tại sao mà lại nói với cô ấy tao trừ những điểm xấu ra cũng có một hai điểm tốt? mà... được lắm Quân!
- Haha... hóa ra chuyện đó! Không đúng ak? Nó hỏi nên tao nói thôi? Mà sao mà cứ nói về nó hoài vậy? không lẽ kết rồi! – Quân nói lớn, đùa thôi chứ anh cũng không mong em họ mình dính dáng gì đến tên đào hoa này hết
- Có lẽ... một chút.... – Trương Thiếu Hạo thở dài... – Tao cũng không biết nữa
- Thôi đi cha! Tha cho nó! Nó còn ngây thơ lắm làm sao chịu nổi đứa cáo già như mà... mà có đây em chân dài đó thấy! Thêm gì nữa ngốc như nó! – Quân bắt đầu lo sợ cho Mai
- Tụi nó đâu giống Mai được – Hần ta lại thở dài, nhìn qua Quân khi anh đang tỏ thái độ muốn nói rằng : “ điều đó là tất nhiên rồi!”

Trương Thiếu Hạo nhìn ra cửa sổ, thẫn thờ. hành động đó không qua nổi mắt Quân. Dù không ưa gì tên này nhưng nhìn thấy bộ dạng này của hần anh cũng mỉm cười vì biết rằng hần nói thật. Thái độ của hần y chóc của anh khi nghĩ về Lâm. Lại nói đến cô rồi... hix... hình như cô luôn hiện diện trong đầu anh 24/24 ...

Quân thở dài... Trương thiếu Hạo quay ra, chùng hiểu ý:

- chuyện dính hôn.... Tao... thực ra chỉ muốn trêu mà thôi chứ tao vs cô ta.... Có gì chết liền ak? – hần ta vội thanh minh
- hừ... tao đâu có ngu mà tin mà với cô ấy có gì.... – Quân trầm ngâm. Bỗng chợt nhớ ra điều gì đó, anh quay lại, gờ nắm đấm:
- thằng khốn! không yêu mà dám đòi dính hôn với cô ấy! tao muốn giết mà quá!
- Hihi.... – Thiếu Hạo tỏ vẻ nai hết sức
- Giờ mà tính sao? – Quân sốt ruột
- Tính sao nữa! tao đến nói với Bô Lâm hủy hôn chứ sao? Thông tin tao bịt hết rồi! – hần ta tỏ vẻ bình thản hết sức
- Hơ... mà giỏi! chuyện hôn nhân đại sự mà đùa được vậy đó hả? tao... tao sút cho phát bây giờ....
- Thách...
- Mà..

Hai ông này thiệt! khi tức thì có thể đánh nhau điên cuồng... giờ thì bingu không chịu nổi (hix... nhắc tới bingu tố nhớ anh già của tớ quá... ai là v.i.p mới biết ai là “ anh già” ... hêhhe). Giờ chắc hai ông này trở thành bạn thật sự rồi ! đúng là con trai! Giận dễ mà tha cũng không khó!

Tối hôm đó...

- Lâm! Lát nữa Thiếu Hạo qua đây chở con đi mua nhẫn đó! Chuẩn bị đi.... – tiếng ba Lâm đều đều
- Cô thất thểu đi lên phòng. Chết tiệt! cô điên mất!
- Bíp bip.... 15 phút sau... kể cô không muốn gặp đã có mặt...
- này! Sao mặt cô như đưa đám vậy hả? bộ tôi ăn thịt cô sao?
- Ăn được đã đỡ... đằng này nhìn cái mặt anh tôi muốn sút cho cái! – lâm đắp lại....

- Hơ... ăn nói giống nhau thế!

- Anh mới nói gì ?

- Ak... không có gì...

- Đồ hâm! Tự dưng lảm bảm 1 mình

Khổ thân Thiếu Hạo, nãy giờ bị chém không thương tiếc... trong lúc đó

- Dì ak? – Quân nũng nịu

- Không gì cháu chi hết! Cái Mai mới lên thành phố, chưa đi đâu! Giờ cháu đưa nó đi! Quá đáng lắm sao?

Quân tủi ngủ: “ dạ!”

Chà chà.... Liệu hai đôi này có gặp nhau không ta?

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 09

9. Chương 9

- Anh Quân! Mình đi đâu đây? – Mai hỏi Quân khi anh không mấy chú ý lắm

- Ờ thì đi đâu cũng được! – Quân trả lời bằng quang, đầu anh bây giờ chỉ nghĩ đến Lâm. Ước gì được gặp cô nhỉ?

...

...

...

...

Cách đó không xa...

- Ê! Có xe sao không đi bắt tui đi bộ! sao anh giàu mà kiết vậy! – Lâm tức giận

- Hêh... cô không thấy tắc đường đi ô tô sao nổi... mà đi bộ cho lãng mạng cũng được – Trương Thiếu Hạo cười... chỉ có thể nói là đều...

- Lãng mạng cái đầu anh ý... – Lâm càng ngày càng bực bội, không hiểu hắn ta có ý đồ gì nữa

- Hơ! Anh Quân! Kia có phải chị Lâm không? Chị ấy đang đi cùng Trương Thiếu Hạo kìa!

Theo hướng tay Mai chỉ, anh dõi theo. Đúng là cô rồi! người con gái khiến trái tim anh điên đảo. Cô hình như cũng rất ngạc nhiên vì sự xuất hiện của anh và Mai, chỉ có Trương Thiếu Hạo là cười đắc ý....

- Hai người đi chơi hả?

- Uhm... dì Ngân bảo dẫn Mai đi chơi ... hai người đi đâu đây? – Quân hỏi, anh hình như cũng khó chịu vì thấy cô đi với hắn ta

Khoảng im lặng bao trùm cả bốn người. Ai cũng có suy nghĩ riêng. Trương Thiếu hạo không thể chịu nổi sự im lặng này nên lên tiếng trước:

- Mai! Không phải cô có chuyện muốn nói với tôi sao?

- Tôi... tôi thì có chuyện gì với anh... – Mai lắp bắp, cô thực sự không hiểu người này đang nghĩ gì

- Không phải hỏi chiều cô nói muốn gặp tôi ak? – hắn ta vừa nói vừa nháy mắt. Nhưng... Mai hình như không hiểu(ngốc quá!)

Mặc kệ cô có hiểu hay không, Trương Thiếu Hạo lúi xềnh xệch cô đi... quay lại không quên cười đều Quân một phát.... Đố ai hiểu được....

Quân và Lâm tròn xoe mắt. Hai người này bình thường cũng đâu có ngốc lắm đâu nhỉ? Tội cho Trương Thiếu Hạo, nháy đến nỗi rớt cả mi mắt mà cả ba người này vẫn không có dấu hiệu là hiểu.... thật là....

Thế là thế trận hôm nay... khá là suôn sẻ.... với tất cả

Hơ.... Trường thuật diễn biến trận đấu đây:

Trận 1 : TRương Thiếu Hạo vs Hoàng Chu Mai

- Trương Thiếu Hạo! anh điên à? Tự dưng kéo tôi ra đây?

- Thế cô muốn làm kì đà cản mũi à? Ngốc thế không biết!

Mai suy nghĩ. Đúng rồi! hai người do yêu nhau mà! Làm sao chặn đường họ được. Lấy tay tự đập vào trán mình, cô tự mắng mình sao ngốc quá! Chỉ có Trương Thiếu Hạo nhìn thấy là phì cười. không hiểu sao bao cô chân dài xinh đẹp thông minh lại không yêu, lại cứ đâm đầu vô thịch cái cô bé ngốc nghếch này!

- Này! Anh cười cái gì đó? – đang tự trách mình thấy hấn ta cười đều cô liền quay ra chu mồm mắng

- Cười gì kệ tôi! Đi thôi.... – hấn ta tự nhiên cầm tay cô kéo đi làm cô đỏ cả mặt

Vù... vù...một toán xe đua chạy ngang qua... Vội quá, hấn ta vội quay qua ôm lấy eo Mai, kéo cô vào lòng. Cô cũng bất ngờ không kém, giật mình nhưng rồi cũng nép vào người anh...

Đám xe đi qua, hai người ngại ngùng buông nhau ra, đỏ hết mặt.

- Lũ khốn! ông mà bắt được thì coi chừng.... – chợt khựng lại vì có mấy lần anh cũng rú xe như vậy...

Hình như trước giờ anh đã quá ăn chơi. Rượu chè, gái gú, đánh nhau... có gì đại thiếu gia ăn chơi nức tiếng như anh không thử qua... cho nên giờ... khi anh yêu thật lòng... một ai đó... rất khó để anh và người đó chấp nhận nỗi, cho nên việc Mai khinh thường anh là bình thường...

- Cô có sao không? – hấn ta ân cần hỏi

- Tôi không sao? Cảm ơn.. anh!

- Đi thôi!

- O... đợi tôi với!

- Òa! Đẹp quá – Mai reo lên khi thấy hàng bóng đèn led cực đẹp chạy quanh cả dãy phố không để ý người đi bên cạnh khẽ nhếch miệng : “ có vậy mà cũng phấn khích vậy sao? Đúng là ngố mà... Mai một tôi sẽ làm cho em...”

- O... anh làm gì mà mặt đỏ ra vậy! – Mai chợt hỏi

- Cô...

- Cô với anh gì... tôi muốn đi ăn....

- Đi.. thì đi...

Mai kéo Thiếu Hạo vào một quán cóc ven đường khiến hấn ta nhẩn mặt:

- Đầu kia có nhà hàng kia... sao không vô?

- Không thích! – Mai thản nhiên

- Đúng là sở thích quê mùa.... Mà... mà.... – hấn ta trở nên ngại ngùng, nói nhỏ chỉ Mai nghe thấy – mà... chân tôi dài lắm.... ngồi cái ghế nhựa này không biết bỏ chân ở đâu hết

Mai tên tò. Thì ra là vậy. Nhìn lại hấn ta, phải 1m80 chứ có thấp gì... cô suy nghĩ...heh... chẳng phải đầu kia có chiếc ghế tựa cao cao đó sao? Đưa cho hấn ta là xong chuyện...

Thiếu Hạo méo mồm khóc không ra nước mắt. Ai chứ Mai thì ngốc lắm, anh đành khó chịu một phen, bầm bụng bảo cô chiếc ghế nhựa này cũng được...

Dù sao hai người này nếu thành đôi chắc cũng êm đẹp chứ không sóng gió triền miên như....

...

...

Trận 2: Âu Thành Quân vs TRịnh Thiết Lâm

Hai người đứng đờ chắc chục phút, có gì mà nhìn nhau hoài vậy ta? Đến lúc anh thể hiện bản lĩnh đàn ông rồi đây.. (?!?)

- Đi thôi!

- Đi đâu cơ?

- Hừm... thôi... vô cái quán kia vậy... – Quân chỉ về phía cửa hàng lưu niệm

- Ok!

Lâm chỉ ngại mấy phút đầu thôi chứ lúc sau.... Hăng lắm! cười toe toét cả buổi, chạy hết nơi nọ chỗ kia làm anh chàng Quân cứ gọi là chóng hết mặt

Đến quầy gấu bông:

- Woa! Cute quá! Quân... anh tặng em em Gấu này đi... – cô chìa em gấu teddy ra trước mặt Quân, mặt ngây thơ ứ chịu nổi

- Heh... lần đầu tiên thấy khỉ thích gấu! cỡ như em phải mua con này này...

Vừa nói vừa lấy con khỉ. Con này... gọi là hơi bị dễ thương... chân tay dài ngoằng, thấy mỗi cái mặt sáng sủa tí. Lâm nhăn mặt còn Quân thì hả hê:

- sao nó giống em thế không biết!

- giống cái đầu anh ý... – Lâm phụng phịu thấy yêu nhưng... ý Quân đã quyết

- em! Lấy cho anh con này....

Cô bán hàng nhìn thấy Quân với Mai đầy ngưỡng mộ. Người đâu mà đẹp thế không biết... Quân phải gọi í ới một lúc mà mãi không tỉnh...

- hơ.... Dạ 100k... thôi... em bớt anh... 90k... – cô bán hàng tươi cười...

- cảm ơn!

Lâm ầm ục:

- anh đó! Bảo mua em gấu xinh thế kia lại không mua, đi mua con khỉ này... giống em cái gì chứ!

- Anh thấy giống... mà công nhận nha! Đẹp trai đi mua đồ dễ hửn ra – Quân tự đắc, heh, chàng này tự sướng level max rồi, chữa không nổi

- Hơ... được rồi... – Lâm lừ mắt – mua gì thì mua đừng có toe toét với mấy cô bán hàng như vậy

Anh chàng gật gù hiểu ra. Cô ấy đang ghen. Thôi 36 kế chuồn là thượng sách, anh kéo cô ấy ra quầy khác, ai chứ Lâm tiểu thư ghen lên chắc kinh khủng lắm...

Qua quầy bán quần áo, chị bán hàng (chắc chừng 20 thôi) thấy Quân mắt sáng hơn cả đèn pha làm nàng Lâm tức nổ đóm... đi mua đồ với lão Quân ba bốn bữa nữa chắc tăng xông mà chết mất

- Trời ơi! 2 đứa đẹp đôi quá chừng ak? Mua đồ cho chị đi cưng... (mới lúc này còn nhìn Quân đăm đăm, giờ đổi giọng nhanh thế!!)

Chưa để cho hai đứa kịp nhìn cái gì, chị ấy lôi ra đâu hai cái áo:

- Nè! Hàng mới! mặc vào đi gần nhau là phát sáng đó em! Cái này mặc cho valentine năm nay hợp lắm đó! Hix.. cái áo này tác giả thấy trên báo Hoa lâu rồi nhưng không có tiền... (mà cũng đang ế mà).

Lâm cầm cái áo, reo lên thích thú: “hay nhỉ”

- Vậy mua đi! – Quân chốt câu cuối, anh chừng cũng ưng ý lắm

- Hoan hô! – Lâm vẫn như đứa con nít reo ồ lên khiến anh ngại không bỏ đâu cho hết

- Em không cần phần khích vậy đâu... người ta tưởng em trốn trại ra đó... – Quân lè lưỡi

- Anh...

Hai ông bà này lại có chuyện rồi. báo hại cả khu phố ầm ĩ bởi tiếng hét, tiếng rú hãi người.... thần tình yêu có chiếu tướng họ không đây?

Thấm thoát cũng 3 tiếng đồng hồ trôi qua, các cặp đôi trở về vị trí của mình : Quân với Mai, Lâm với Trương Thiếu Hạo

Trên đường về:

- Ủa? kêu đi mua nhẫn mà... Nhẫn đâu ? – Lâm ngơ ngác hỏi. Thật là, cả buổi chơi với chàng Quân giờ hỏi nhẫn đâu... bó tay

- Hay nhỉ? Đi chơi cả tối giờ còn hỏi tôi nữa? – Trương Thiếu Hạo cũng chống chế vì chính anh cũng quên hết thời gian khi ở bên cạnh Mai

- Giờ tình sao?

- Tính gì nữa... mà cũng không cần đâu... tôi... xác định được tình cảm của mình rồi... – Hấn ta ngáp ngừng

- Tình cảm của anh? Không đùa chứ? – Lâm ngờ vực

- Tôi... thích Mai!

- Hả? – cô sốc toàn tập – không phải anh đang cặp với con Nhi lớp 12C2 àk?

- Đâu... chỉ chơi thôi mà... tôi thích Mai thật lòng đó... cô không tin ư.. – hấn ta bẽn lễn, theo hấn thì không ai tin cũng bình thường thôi

- Không! – Lâm phồng má, ai chứ hấn ta thì tin không nổi nhưng rồi cô cũng cười thầm trong bụng: “ nếu hấn ta thích Mai đồng nghĩa với việc sẽ hủy hôn với cô... kakak... hura... thoát rồi... cuộc đời vẫn đẹp sao!”

Thế nhưng cô vẫn chếp miệng”

- còn chuyện đính hôn thì sao? Anh nghĩ kế gì chưa?

- Tôi đang nghĩ đây..

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 10

10. Chương 10

Nàng Lâm trở về với tâm trạng vô cùng tốt. Cô đã có một buổi tối valentine ngọt ngào, còn được nghe tin không phải đính hôn với Trương Thiếu Hạo nữa. Cô hát lú lo khắp nhà khiến bác Tư không khỏi ngạc nhiên. Mới lúc này thôi, cô ra khỏi nhà với cái mặt bí xị hơn cha chết..

..

..

Ngày gọi tia nắng lóng lánh qua hàng mi

Chở nụ cười em tươi lung linh trên phố
Ngại ngần như thế, đôi môi em khẽ cười,
Đôi chân em cất lời
Tình yêu ngày xanh là em hồn nhiên ... ..

...

Nhanh chóng thay bộ đồ ngủ mè�o kiity thật dễ thương, cô nằm xuống ôm lấy con khi. “Hừm! lão Quân chết tiệt bảo mình giống con này! Mà nó cũng dễ thương đó chứ.. keke.. giống mình!” (?!!??). Hơ.. đúng là có đôi có cặp, tự sướng thấy mò luân. Tay ôm con gấu bông, cô nhẹ nhàng bước vào giấc ngủ, không biết ngày mai có tai họa gì ập đến với cô đây?

Sân trường Nhất Đẳng như nổ tung với sự xuất hiện của cả bốn người: Quân, Lâm, Mai và Trương Thiếu Hạo. Mai chắc cũng đã quá quen với ánh mắt của thiên hạ nên cũng không khó chịu gì. Điều duy nhất khiến bàn dân thiên hạ thắc mắc là tại sao hai hotboy không đội trời chung kia lại đi với nhau và chùng về mặt họ vui lắm.

Tâm trạng Quân hôm nay cũng rất tốt. Anh quay đầu cười với mấy đứa con gái đang reo hò – một nụ cười tỏa nắng không để ý bên cạnh một mĩ nhân đang tức giận đùng đùng..(không tức mới lạ)

- Ấu Thành Quân! Anh muốn trêu tức em phải không?

- Đâu! Anh đâu dám... – Quân tự đắc, rõ ràng anh chàng có ý đó mà

- Anh...

Thật là tức chết đây! Nhưng Lâm cũng đâu phải tay vừa. Nhẹ nhàng vẫy tay gọi một anh chàng gần đó, giọng cô tỏ vẻ nhưng ngọt chết người:

- Chào bạn! tối nay bạn có rảnh không? Tôi muốn mời bạn đi chơi!!

Trong khi thằng nhóc đó còn ngây người không tin thì Quân nhanh chóng chạy lại, ôm eo cô, nói lớn:

- Xin lỗi bạn, bạn gái tôi chỉ đùa thôi!

Đúng là con trai có tính sở hữu rất lớn và anh chàng này cũng không phải ngoại lệ. Lâm thấy thế cười thầm trong bụng. Cô đã thắng.

- Em! Em... càng ngày càng láo đó nha..! – Quân vẫn ôm eo Lâm và nói nhỏ vào tai cô

- Vậy ư? – Cô cũng thì thầm lại

- Á...Á... sao lại cắn vào tai anh? Đau... – Quân nhăn nhó. Thừa lúc anh không để ý cô đã cắn vào tai anh...

Quân vội xoay người cô lại, đối diện anh.. cúi xuống thấp hơn:

- Ê xem anh xử em như thế nào...

Đám đông chứng kiến hành động thân mật của hai người thì ồ lên về tiếc rẻ. Chỉ tội cho Trương Thiếu Hạo và Mai, ngượng không để đâu cho hết.

- Thôi! Tao xin! Thích bày tỏ tình cảm thì ra chỗ kín kín, gầm cầu thang kia. Ai lại giữa sân trường ôm với ấp... nhìn ngứa mắt!

- Kệ người ta! – hai ông bà đồng thanh, đoàn kết ghê

- Thôi được rồi! một cái mồm sao lại được hai cái... tối nay đi bar không? – hấn ta hỏi, đánh ánh mắt sang Mai làm cô ngại quay đi tránh ánh mắt đó

Nghe đến đi chơi là Lâm hớn hở, mắt sáng quắc:

- đi chơi hả? ok liền... bar á... ukm... lâu rồi không đi.. nhớ quá...

- vậy thì tụi này ok? – Quân kết luận

- còn cô...cô thì sao? – Trương Thiếu Hạo bất ngờ hỏi Mai

- tôi .. tôi á... tôi không đến mấy nơi đó đâu... – Mai lắp bắp

chưa dứt lời nàng Lâm đã chặn ngay họng:

- Nơi đó thì sao? Có làm chuyện gì xấu đâu mà sợ?

- Nhưng em...

- Không nhưng nhị gì hết! có chị đây... không ai dám đụng vô em đâu.. – Lâm tự tin

- Có mà vô đó hai chị em cùng ngắm đó.. hehe.. – Quân trêu

- Heh.. anh không nói không ai bảo anh câm đâu! – Lâm vừa nói vừa liếc xéo Quân làm anh im lặng không dám ho he gì nữa

Sau một hồi làm công tác tư tưởng, Mai gật đầu cái rụp, làm ai kia lo nơm nớp, sợ cô không đi thì khổ... Hắn ta mừng rơn

- Vậy 8h tôi qua đón cô nha Lâm? – hắn ta hồ hởi

- Cái gì? Bạn gái tao sao cần mày đón? – Quân quát mắng

- Heh.. sao mày ngu quá vậy? Mày qua đón có đời nào ba cô ta cho đi không? Phải để chồng tương lai như tao đón mới được? – hắn ta khi khi không biết tai họa sắp ập xuống đầu..

- TRƯƠNG THIẾU HẠO! – đồng thanh tập hai

- Anh/ mày đứng lại ! – cả hai người này đã bắt đầu rượt đuổi

- Hêh.. ngu gì đứng... – Hắn ta quay lại lè lưỡi rồi chạy biến đi, ở lại có mà rũ xương!

Mai cười, nụ cười của thiên thần. Đã lâu cô không cười nhiều như vậy. Người con trai trước mặt ít phần làm cô rung động. Anh ta không hắc xấu như trước kia cô nghĩ... Và... trái tim cô ... có thể... đã chậm mất một nhịp.... vì anh....

Ngày hôm nay dường như trôi nhanh hơn khi có sự mong muốn của cả bốn người. Ngồi trong lớp mà họ đều chấp tay nguyện cầu thời gian trôi mau (cái này viết ra hơi ngố)...

Ra về...

- Nhớ đó! 8h tôi qua đón cô! – Trương Thiếu Hạo nói lớn

- Nhớ rồi!

- Bye..

- Bye...

8h tối...

..

..

..

Lâm bước xuống... nhẹ nhàng... Hôm nay cô không trang điểm. Tóc cũng chỉ chải gọn rồi búi củ tỏi. Áo thun, quần bò hơi phá cách, một đôi dép tông... (hơ... nàng này thật! đi bar mà ăn mặc cứ như kiểu làm tình nguyện ý?) Trông cô thật năng động, trẻ trung trong chiếc áo thun ngày hôm qua mua... Cô không nói trước với Quân vì muốn xem hai người có hiểu nhau không? Liệu cặp áo này có phát sáng như lời người bán hàng không?

- Thưa ba! Con đi

- Xin phép bác cháu đi!

Ra tới xe, Thiếu Hạo mới tỏ thái độ ngạc nhiên

- Này Lâm! Bình thường tôi thấy cô sành điệu lắm cơ mà! Sao hôm nay giản dị thế!

- Kệ tôi! Liên quan gì đến anh?

- Áo đôi hả? – hần ta hỏi khi nhìn thấy họa tiết trên áo chỉ có một nửa trái tim

- Uhm...

- Lãng mạn gồm... thôi đi không muộn!

Khi đó, tại nhà Quân:

- đi chơi hả? cũng được... có con bé họ Trịnh đó không? – dì Ngân vẫn đều đều

- có.. ak... không dì? Mà sao vậy gì... (hơ.. nói vậy người ta biết tổng là có rồi còn giả bộ chi nữa..!)

- vậy không sao trăng gì hết! con Mai có thể đi còn thằng Quân ở nhà..

- em đi trước đi! Đợi anh ở đó! – Quân khề khàng bảo Mai

Khi chỉ còn lại hai gì cháu, Quân mới thắc mắc tại sao? Tại sao dì Ngân cứ ngăn cản hai người đến với nhau:

- Dì ak? Cô ấy không như dì nghĩ đâu! Cô ấy rất tốt...

- Tốt đến mấy hai đứa cũng không đến được với nhau đâu! Từ bỏ giờ là hơn Quân ạ..... – dì Ngân trầm ngâm

Quân phát hoảng, không biết tại sao gì anh lại nói như vậy: “Nghĩa là sao dì? Dì có chuyện gì giấu cháu đúng không?.....”

Dì Ngân thở dài.. chuyện đến nước này thì dì cũng không cần giấu anh nữa. Quân đã lớn và anh nên biết mọi điều mình nên biết:

- Chuyện của 15 năm trước, khi đó nhà con còn giàu có, đứng đầu ngành điện tử châu Á. Rồi một tai nạn bất ngờ xảy ra...

- Cả nhà đều chết trong vụ tai nạn đó..

- Phải! còn con ta đã cố giấu khỏi sự truy sát đến tận cùng của kẻ thù...

- Kẻ thù? – Anh không hiểu ý dì Ngân, chẳng lẽ cái chết của gia đình anh không phải là sự cố mà là 1 cuộc thanh trừ?

- Phải! bọn chúng đã lên kế hoạch giết ba má con nhằm cướp lấy tài sản,giành lại thị trường mà bao lâu nay D-lite ta nắm giữ (hơ... thiên thần của v.i.p) !

Anh nắm chặt tay, dầm xuống bàn trong sự tức giận tột cùng. Vì tiền, vì các mối làm ăn vụ lợi mà bọn chúng khiến gia đình anh tan nát. Khiến anh mất đi những người thân yêu nhất, khiến khuôn mặt ba má anh cũng không nhớ nổi? Làm sao? Giữa con người với nhau mà bọn chúng có thể đối xử như vậy... Ánh mắt anh hằn lên sự hận thù...: “Bọn chúng là ai?”

- đó chính là Hotest – đứng đầu là Trịnh Dương! Ba của Trịnh Thiết Lâm

Gì cơ? Tại anh ù đi không nghe nổi những gì dì Ngân nói? Hotest ư? Trịnh Dương ư? Giết cả nhà anh ư?

Anh như không tin vào sự thật mình đang nghe, bật cười lớn:

- dì đùa con đúng không? Hãy nói cho con đó không phải là sự thật đi.!!! – Quân hét lên, câu nói của dì Ngân là câu ngàn lần, ngàn lần anh không muốn nghe

- ta không đùa! Con có thể theo địa chỉ này tìm người đã chứng kiến toàn bộ sự việc hôm đó!

Dì đưa cho Quân 1 mảnh giấy nhỏ:

Mạnh Hạo Nhiên

Tổng giám đốc Công ty T.O.P

Số 5 đường Nguyễn Huệ

(hơ... Bữa trước có học bài: “tại lầu Hoàng Hạc tiễn Mạnh Hạo Nhiên đi Quảng Lăng!” thấy hay hay! Chôm luôn! Xin lỗi tiền bối nhá!)

Quân lập tức chạy đi. Anh muốn rõ mười mươi sự thật được nói ra bởi người phụ nữ anh kính trọng nhất

Trong khi đó, tại bar V.I.P, mọi người vẫn tiếp tục chờ trong tiếng nhạc sôi động của High High. Riêng Lâm lo lắng, cô đứng ngồi không yên, đi đi đi lại. Trong lòng cô có cái gì như lửa đốt, hình như có chuyện gì đo không may sắp ụp xuống. Cô lo lắng! lẽ Quân có bị làm sao chắc cô không sống nổi mất!

- Anh tìm ai?

Cô thư kí xinh đẹp vội vàng hỏi Quân khi anh đang dửng dưng tức giận

“Cho tôi gặp giám đốc các người! cứ nói tôi là Âu Thành Quân!” – Quân nói, giọng điệu và ánh mắt khiến bất kì ai nhìn thấy run sợ

Sau khi nhắc điện thoại gọi, cô ta dẫn anh lên lầu 3

Sau tiếng gõ cửa “Mời vào!”, Quân bước vào. Một người đàn ông khoảng chừng 50 tuổi đang đứng quay lưng lại. Thấy anh bước vào, ông ta quay mặt lại. Đó là một người đàn ông khá lịch lãm. Sang trọng trong bộ vest màu đen. Đôi mắt sáng, cương quyết biểu thị sự sắc sảo trong thương trường. Cũng phải thôi khi T.O.P từ một công ty bên bờ vực phá sản, vực dậy trở thành một cái tên nổi tiếng trong thế giới bất động sản (viết vậy chứ không biết bất động sản là cái chi chi hết... hehe)..

Giọng nói trầm ấm cất lên:

- Cậu là Âu thành Quân?

- Phải! tôi đến đây muốn biết sự thật! – Quân cụt ngụt

- Mời cậu ngồi!

Dù sao... từ người đàn ông này vẫn nói lên, ông không phải người xấu.

Giọng nó lại cất lên, chậm hơn, rõ ràng hơn, như tua lại cuốn băng của 15 năm về trước:

- Ngày đó, tôi mới 30 tuổi. Do chủ quan tuổi trẻ, dần dần sản nghiệp của ba mẹ tôi, chính là công ty T.O.P này vỡ nợ với số tiền lên đến mấy triệu đô...

- Việc đó liên quan đến gia đình tôi! – Quân quát mắng

Như không để ý đến lời anh, ông ta tiếp lời:

- Hôm đó, trên đường từ ngân hàng về, tôi chứng kiến... 1 chiếc bentley đâm sầm vào chiếc camry ngược chiều. Rồi chiếc xe camry đó lật ngửa... tôi... còn nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của người phụ nữ trong xe, tay còn ôm một đứa bé...tôi ... không thể quên ánh mắt đó.... Nó ám ảnh tôi đến tận bây giờ.. – Người đàn ông ôm đầu, đau khổ, dường như chính chuyện này cũng đã giày vò ông lâu lắm rồi!

Trên khóe mi Quân có một giọt chất lỏng rơi xuống, anh mắt bình tĩnh quá hết lên:

- Vậy tại sao ông không cứu họ? tại sao ông không nói với công an mọi chuyện ông nhìn thấy? Tại sao để họ chết oan uổng dưới cái vỏ bị tai nạn giao thông chứ không phải ám sát? Tại sao? Tại sao chứ hả?

Đến lúc này, người đàn ông cũng nói lớn, hình như ông cũng khóc:

- Vì tôi hèn! Tôi không đủ can đảm! Nhà họ Trịnh sau khi biết chuyện đã gặp tôi! Nói nếu tôi im lặng coi như không biết gì, họ sẽ trả nợ cho tôi và còn giúp tôi vực dậy T.O.P... còn nếu không, họ sẽ làm T.O.P mãi mãi biến mất trên thị trường bất động sản.. cậu bảo... tôi... tôi phải làm sao?

Quân thần thờ, ngồi mạnh xuống ghế. “ À ha! Thì ra là thế! Thì ra người con gái anh yêu lại là con của kẻ thù giết cha mẹ! đau khổ quá! Nghịch đời quá! Tại sao chuyện này lại rơi trúng anh.. Tại sao lại xảy ra

chuyện này khi tình yêu của anh mới chớm nở... tại sao lại là Lâm?" – anh cười lớn, nước mắt từ đâu rơi xuống. Mặn chát. Bước đi vô hồn trong tiếng gọi của người đàn ông, anh không còn biết gì nữa...

Đường phố hôm nay nhộn nhịp quá, chắc vẫn còn dư âm của ngày lễ tình nhân. Quân bỗng chốc cười lớn, điên dại. Hôm qua thôi, anh còn vui vẻ với Lâm, còn liên tục chọc quê cô với con khỉ nữa... Vậy mà... Hôm nay... đời lại xoay chuyển bất ngờ, nào ai... nào ai biết trước chữ NGỒ ... nước mắt anh lại rơi, ướt đầm chiếc áo... Anh mới chợt nhớ ra... chiếc áo này... là chiếc áo cặp anh mua với cô hôm qua. Nó sẽ phát sáng khi hai người bên cạnh nhau, nó sẽ ghép thành trái tim hoàn chỉnh khi hai người sánh bước... haha... anh lại cười... lần này anh như điên thực sự... Vậy sẽ chẳng bao giờ anh có thể nhìn áo thấy chiếc áo này phát sáng rồi vì sự thật trở trên ấy...

...

...

...

...

Đêm khuya và mưa bắt đầu rơi

Anh đem em về trong ký ức của anh

Anh hứa với bản thân anh sẽ sống tốt hơn khi không có em

Nhưng anh không thể làm được

Anh đã uống rượu, mặc dù anh không kiểm soát được mình

Cố gắng lấp đầy trái tim trống vắng của anh

Anh ghét điều đó, 1 ngày không có em thật dài

Anh nguyện cầu để mình có thể quên em đi

Không có em, anh không thể tìm được hạnh phúc

Anh không thể rơi nước mắt được nữa

Anh không muốn sống thêm nữa

Đó là chuyện nhắm nhĩ

Điều đó làm anh bực mình, anh muốn nổi điên lên khi anh nghĩ về em

Anh muốn thấy em, nhưng anh biết là anh không thể

Tất cả đã kết thúc (anh sẽ tốt thôi)

i'm so sorry but i love you, tất cả đều là giả dối.

Anh đã không biết nhưng bây giờ anh biết là anh cần em

i'm so sorry but i love you ngoài cả sự tức giận.

Anh đẩy em ra xa bằng những lời nói cay nghiệt không thể tin được

i'm so sorry but i love you, tất cả đều là giả dối. i'm so sorry but i love you more more

i'm so sorry but i love you em sẽ rời xa anh và quên anh từ từ

Anh sẽ sống trong đau khổ

Lies – Big Bang

Xoảng... tại một nơi nào đó... li rượu trên tay Lâm đổ xuống, chảy cả vào áo cô... Tim cô đập nhanh... biết có chuyện chẳng lành... Chiếc áo... từ trắng tinh đã nhuộm máu rượu đỏ... từ bao giờ...

...

...

...

...

...

Love is pain!!!

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 11

11. Chương 11

- Lâm! Cô có sao không? Sao lại bất cẩn như vậy... mà thằng trời đánh này nữa! giờ này biến đâu không biết! cứ thử vác mặt về đây xem.... – Trương Thiếu Hạo tức giận nói, hắn ta không quen với sự chờ đợi

- Chắc anh Quân kẹt chỗ đi Ngân rồi! – Mai bảo – Hồi này dì ấy nằm nặc không cho anh Quân đi đâu hết

Lâm không nói gì, chỉ khẽ cúi người xuống nhặt chiếc li vỡ. Lòng nghĩ mông lung... Liệu có phải do cô? Cô nhớ lại lúc thăm dì Ngân ở bệnh viện. Thái độ dì ấy rất tức giận khi nói về cô... “ Dì ấy không muốn tôi quan hệ với những người như cô..” Lời của Quân vang vọng trong cô... Chắc dì ấy vẫn rất ghét cô. Thế mà Lâm cứ tưởng chỉ cần 2 người yêu nhau mọi chuyện sẽ được giải quyết...

Bống..

...

...

“Á!!” – Một giọt máu rơi xuống từ đầu ngón trỏ cũng là lúc nước mắt từ khóe mi cô nhỏ xuống...

...

...

Nhưng cô mặc kệ...

Cô vẫn ngồi đó... trong tiếng nhạc xập xình... cô đơn.. thu mình như Lâm của ngày trước....

..

Quân lang thang, anh không biết sẽ đi đâu, làm gì lúc này. Nhặt nhèo. Trống vắng. Lạnh buốt. Một mình bước đi trong đêm tối...

- Ai đây ta? – Một tụi lưu manh chặn đường Quân

Quân khẽ nhếch mép, đến đúng lúc đó, anh đang bực mình, chỉ muốn tìm ai trút giận. Tụi đó chùng chục tên, tên nào tên nấy mặt đằng đằng sát khí. Tên cầm đầu- chính là cái tên bị Lâm đánh lần trước lên tiếng:

- Hóa ra mày ở đây? Có biết tụi tao tìm mày cực nhọc lắm không? Hôm nay mày tới số rồi! Tụi bay! Lên!

Cả chục đứa xông vô Quân. Anh bây giờ như con thú điên dại. Không quan tâm đến hậu quả sẽ ra sao. Chỉ có đâm, có đá, có những lời **** thề.. không dứt. Càng đánh Quân càng hăng. Một tên chạy lại giơ tay lấy thế một cú đâm trời giáng, nhưng anh đỡ được. Anh nghiêng rỗng, bẻ quặt tay hấn phía sau làm y kêu thảm thiết. Nhưng rồi anh cũng bị một tên khác đâm một phát vào bụng... Quân quay lại... ánh mắt anh như muốn bóp chết tên đó. Lướt như bay, anh khẽ khàng đến bên hấn ta bằng một cú đá chân trái. Một dòng chất lỏng chảy từ mồm tên còn đó... hấn ta quỵ xuống... Mấy tên khác thấy thất thế cũng không dám manh động, chỉ khi tên cầm đầu ra lệnh rút dao cùng xông lên, chúng mới có dũng khí...

Anh ... một mình chống chọi với mười tên côn đồ lăm le trong tay con dao sáng chói. Không chừng có án mạng xảy ra cũng nên. Nhưng với Quân lúc bấy giờ, có lẽ chết là cách giải thoát tốt nhất...Rằng nếu không đến được với nhau, rằng nếu sống sẽ luôn làm người kẻ thù của nhau... vậy thì tốt hơn là vậy.... một tên xông đến, giơ con dao lên chém, anh không né ..... Máu anh nhỏ giọt xuống, ướt đầm vùng áo trắng phía trước.... tuy nhiên, anh vẫn kịp bồi cho tên đó một đạp, bay hẳn ra xa!

..

...

...

Quân khựng lại. Đau! Dòng máu nóng hồi chảy, hòa với vị mồ hôi mặn chát, cả nước mắt nữa... .... Lại! chỉ là một vết thương ngoài da thôi mà, sao tim anh như dao cứa, rỉ máu... anh gục xuống, buông xuôi tất cả... chỉ khẽ mấp máy những câu cuối cùng:

...

...

...

Vĩnh biệt!

..

...

Quân tỉnh dậy nặng nề trong một tấm gác lớn quán quanh bụng. Anh đảo mắt nhìn quanh... một căn phòng sang trọng. Một người đàn ông thấy anh mở mắt vội bước đến, cúi chào:

- Cậu đã tỉnh?

- Tôi đang ở đâu?

- Dạ thưa! Đây là biệt thự T.O.P. tổng giám đốc Mạnh không yên tâm về cậu nên đã cho người đi theo, kết quả là thấy cậu gục xuống trong khi bọn côn đồ tiến lại nên bọn họ đã đưa cậu về đây... – Giọng người đàn ông đều đều, chậm rãi

- Mạnh Hạo Nhiên! Tôi không cần ông ta thương hại!

Nói rồi, anh khom lưng ngồi dậy. 1 lần, 2 lần.... nhưng rồi vô ích... Vết chém quá sâu, nếu anh còn cố cử động sẽ ứa máu... anh bất lực..

- Lão gia không có ý gì đâu! Chỉ là muốn cậu dưỡng thương một thời gian...

Quân thở dài. Đó âu cũng là cách tốt nhất. Di Ngân sẽ ra sao khi thấy anh trong tình trạng này. Lâm nữa! hiện tại bây giờ anh không muốn gặp cô hay chính anh đang tự huỷ hoại mình... rằng đó không phải sự thật! rằng chỉ là 1 giấc mơ sẽ tan biến khi anh mở mắt....

- Tôi muốn gọi điện cho di Ngân!

- Tôi đã gọi và xin phép cho cậu! bây giờ cậu có thể yên tâm nghỉ ngơi...

Còn lại một mình...

Những dòng kí ức hiếm hoi bất chợt quay về trong anh...

Gia đình... cái mà anh đã mất đi từ khi lên ba...

“ Con là ai?” – Người đàn ông bế bổng đứa bé trai lên, hôn vào má và hỏi

“ Con là con của ba đẹp trai!” – tiếng đứa bé thốt lên, tiếp theo đó là một tràng cười giòn tan của nó

“ haha... nhột quá... má ơi... ba cù con...” – Thăng bé ho sặc sụa

Mắt quân nhòe đi. Đó là chút kí ức hiếm hoi anh còn nhớ. những gì anh biết về họ chỉ là qua những tấm ảnh gia đình hay những câu chuyện hằng đêm của dì Ngân lúc anh còn nhỏ.. Điều anh không thể tin là họ bị ám sát... càng không thể tưởng tượng nổi người đó lại là ba của cô.... Nghiệt ngã... giá như ngày ấy, anh không trốn chạy... thì đã không gặp cô để rồi rơi vào tình yêu đau khổ này... 19 tuổi.. anh mới nếm hương vị của tình yêu nhưng tiếc thay, nó ngắn ngủi quá...

Bây giờ!

Anh có nên trả thù cho ba mẹ hay không?

Hay anh để nó trôi vào dĩ vãng như 15 năm trước?

Còn cô?

Còn tình yêu của anh?

..

..

...

...

Lâm trở về nhà lúc 10h. Cô thần thờ. Quân đã không đến. Không lí do. Không 1 cuộc gọi giải thích...

Bác Lâm thấy cô về liền chạy ra mở cửa:

- Tiểu thư đã về! cô sao vậy? tay làm sao mà bị thương thế kia? – Bà lo lắng, suốt mười lăm năm qua, một tay bà chăm nấng cô, coi cô như con đẻ...

- Cháu... không sao... – Lâm nói rồi chạy nhanh lên phòng, cô cố giấu hàng nước mắt đang lăn dài trên má...

Chiếc áo bị nhuộm màu rồi. mặc kệ vết đứt tay, Cô cố vò mạnh, đến nổi đỏ cả tay nhưng vô ích... Nó vẫn không thể về như ban đầu. Phải chăng đó chính là kết cục tình yêu của cô. Dù cô có yêu Quân đến mấy thì cuối cùng, cả hai vẫn không đến được với nhau.... đến lúc này, cô không kiềm chế được nữa... bật khóc thành tiếng... Cô biết đâu được, ở một nơi nào đó, anh cũng đang dần vật, đau khổ tột cùng...

- Hey! Thăng Quân không đi học sao? – Trương thiếu Hạo hỏi Mai khi thấy cô đi một mình

- Anh ấy cả đêm không về! dì Ngân lo lắng nhưng khi nhận được một cú điện thoại, nghe xong dì ấy thở dài... rồi bảo tôi ngủ sớm... không biết có sao không nữa... – Mai lo lắng, cô hình như cả đêm cũng mất ngủ vì chuyện của Quân và Lâm

- What? Không về nhà á? Hắn ta bị gì vậy... cứ thử đi học xem ? mà thiết Lâm đâu nhỉ? Nãy giờ không thấy cô ta? Hay cũng nghỉ học rồi... mờ ám quá....

- Chị ấy bảo với tôi mệt... anh đừng có suy diễn lung tung.... Mà chị ấy hình như không vui cho lắm nên anh ăn nói cẩn thận chút... đừng có hớn hờ vậy... cười trên nỗi đau người khác... hừm... nói thế nào nhỉ... ak... làm người ai làm thế? – Mai tua một lèo rồi bỏ đi

- Hơ... con bé này hôm nay ăn lộn bả gì thì phải, mới sáng ra đã gắt với mình,... – hần ta ú ớ trước thái độ của Mai...

...

...

...

..

Một tuần, Quân như bốc hơi khỏi cuộc sống của Lâm. Đã bao lần cô nhắn tin, gọi điện... nhưng chỉ có những tiếp bíp dài.... Cô cũng đã đến nhà anh, nhưng Mai bảo anh không có nhà... Vậy thì anh đi đâu? Sao không nói chẳng rằng đã bỏ đi vậy...?

Đêm đến, cô chỉ biết trùm chăn khóc thầm đến nỗi mắt sưng húp lên. Không còn nhận ra một Lâm hoạt bát vui vẻ ngày trước nữa... con khỉ – vật mà anh tặng cô ngày valentine – nó vẫn ở đó – trên bàn học của cô – nhưng nó khác cô nhiều lắm. Nó vui vẻ. Cô đau khổ. Nó cười tươi. Cô nước mắt nhạt nhòa... có phải qua bất công với cô?

..

...

...

Love is pain!!!

Thật nực cười cái gọi là tình yêu ấy! Chính nó đã kéo Lâm cô đứng dậy khi bị ngã trong cuộc tình đầu đời. Cũng chính nó lại đẩy cô xuống một hố sâu khác sâu hơn, lạnh lẽo hơn, ác nghiệt hơn...

Love is bad!!!!

...

...

Thứ 7:

- Ya,... Trương Thiếu Hạo! anh làm gì mà kéo tay tôi vậy? buông ra... anh định đưa tôi đi đâu... anh có biết vô học rồi không? Ya... anh điếc hả? hay tai có vấn đề (2 bệnh này như nhau mà !?) sao không nghe lời tôi... – Mai hét lên, cô đang ở canteen tranh thủ nhám nháp thì bị con người này lôi đi không thương tiếc....

- ồn ào quá! – hấn ta cụt ngụt

- anh đưa tôi đi đâu? – Lâm hỏn hển, cô phải bước theo một tên con trai cao mét tám đang hùng hực khí thế với lại cô cũng quá tốn sức trong lời hét vừa rồi

- chơi!

- Anh điên dần dần rồi á! Giờ nào mà chơi hả? anh có biết.....

Mai chưa kịp nói gì thì đã bị hấn ta đẩy lên xe...

- ở trường không có Quân với Mai gây sự tôi thấy chán quá nên rủ cô đi chơi!

- Anh chán chứ tôi có chán đâu... – Mai nói xong im bặt trước ánh nhìn kiêu : NÓI NỮA TÔI GIẾT CÔ ĐÁY của Thiếu Hạo

Cô chịu xuống bước:

- Vậy đi đâu?

Hấn ta suy nghĩ. Ừ nhỉ? Rủ cô đi nhưng chính hấn cũng không biết đi đâu? Đi bar ? chắc chắn cô sẽ không đi nếu chỉ có hai người. Shopping? Thế chẳng khác gì anh đánh đồng cô với những cô gái khác.. chỉ có một địa điểm hợp với cô... Khu vui chơi!

- Thật á? Anh cho tôi đi ư? Thích thế! Tôi chưa được đi bao giờ...

Trương thiếu Hạo ngán ngẩm trước tình trạng của anh bây giờ. Ai đời là thiếu gia họ Trương, đi con BMW mui trần, bên cạnh lại có một con bé hét toáng loạn không biết mô tê trời đất! đến xấu hổ chết mất!

- Ô.. anh bảo đi khu vui chơi mà... – Mai thắc mắc khi thấy anh rẽ vào một shop khá lớn...

- Tôi không thể đi đâu trong bộ đồng phục này được.... ok? – hấn ta bước vào, bỏ mặc Mai đứng lại, trên môi khẽ nhếch một nụ cười... chỉ có thể gian như con ngan!

Mai bĩu môi, nhìn bóng hấn ta. Đồng phục có sao đâu chứ? Bộ này còn đẹp chán mà... cô tự nhìn xuống mình cười thầm vì điều đó rồi cũng lon ton theo Thiếu Hạo bước vào...

Nhân lúc nàng ta còn đang mải mê tự ngắm mình thì Trương Thiếu Hạo đã có một âm mưu khác... hấn ta lại nói nhỏ với người bán hàng...

- Nhớ chút nữa khi tôi coi chiếc áo đó thì cô đưa cái áo đôi còn lại ra cho cô ấy nhá! Nhớ là phải bảo là hàng khuyến mãi tặng kèm đó!!!

Hắn ta dẫn đi dẫn lại. Thì ra, thấy đôi Quân – Mai có áo đôi nên hắn ta cũng không ngần ngại sắm cho Mai với hắn 1 đôi. Nhưng nói ra là anh mua áo đôi cho cô thì ngại quá nên mới phải bày ra trò này.. hi vọng cô không phát hiện ra..

- Cho tôi coi chiếc áo này! – Thiếu Hạo vờ chỉ tay lấy mộ chiếc áo gần đó. Tuy đơn giản nhưng chính anh đã thiết kế, chỉ để dành cho anh và Mai

Sau một hồi mân mê chán chê (trước mặt Mai phải làm vậy cho cô không phát hiện), anh giơ trước mặt Mai:

- cái này được không?

Mai gật lấy gật để. Giờ cô chỉ muốn nhanh nhanh đến khu vui chơi... hắn ta gật đầu hài lòng rồi nháy mắt về phía người bán hàng... bắt được sóng, cô ta vội đưa chiếc còn lại ra... mặt niềm nở:

- chúc mừng anh chị! Cặp áo này nằm trong chương trình “happy couple” của chúng tôi! Khi anh mua 1 chiếc áo sẽ được tặng một chiếc giống như thế.... Của anh chị....

..

- Woa! Anh cho tôi luôn sao? – mắt Mai sáng quắc lên

“ cái đó vốn dành cho em mà!” – hắn ta cười thầm nhưng rồi cũng tỏ vẻ kiêu căng thường ngày:

- Uhm... chứ tôi lấy hai cái giống nhau làm gì... chật tú...

- Hứ... anh... quá lắm mà... nhưng thôi... tôi đang vui... bỏ qua cho anh... ! – nói rồi cô kéo hắn ta ra xe

Nhìn hai người bây giờ không ai không biết là một đôi. Có chăng chỉ có Mai không biết thôi. Cữ chỉ thân mật, cười nói không ngớt, giờ lại thêm áo đôi nữa... thảo nào, hắn ta cứ tìm tìm ra chiều đắc ý lắm!

- Woa! – Mai lại hét lên khi thấy khu vui chơi

Thiếu Hạo xấu hổ, vội kéo cô ra một góc, thì thầm:

- không cần phải phấn khích vậy đâu!

- Tôi biết rồi!

Thấy Mai nghe lời, ngoan ngoãn như một chú mèo con, hắn ta lại cười. Chắc lại có trò gì mới đây.... Nghi lắm ak nha!

..

...

...

- Không đâu.. – lần này mới thấy Mai lắc đầu nguầy nguậy. chuyện là Thiếu Hạo rủ cô đi tàu siêu tốc, cô sẽ sợ hãi mà nắm chặt lấy tay anh nhưng cô không chịu...

Sau một hồi thuyết phục, dụ dỗ, đe dọa bỏ về, anh mới kéo được cô lên trên cái ghế. Cẩn thận thắt dây cho cô, anh còn ra vẻ dặn:

- sợ gì... có tôi bên cạnh cô mà!

Mai lẩm bẩm, đủ để hắn ta không nghe thấy: “ chính vì bên anh tôi mới sợ!!”

Tàu đi những vòng đầu tiên, Mai đã la oai oái. Từ bé đến giờ cô chưa sợ như thế này bao giờ...

Thiếu Hạo cười thầm. Đúng như anh nghĩ, cô sợ té khỏi. Anh còn đều đến mức còn chìa cánh tay ra, định bụng khi cô sợ lên đến tận cùng sẽ hoảng loạn mà nắm tay anh... (?!?!?) .. không thể tin nổi Trương Thiếu Hạo phải dùng đến chiêu này để tiếp cận cô.

Nhưng...

...

Đời có ai ngờ...

...

...

Mai thật sự hoảng loạn..

..

...

nhưng...

...

...

Cô không nắm lấy tay như suy nghĩ ai đó, mà... nắm lấy bộ tóc vàng ngọc của Thiếu Hạo... (mô phật?)

Hắn ta lồng lộn lên. Tức và đau.... Cô cứ nhắm tịt mắt, dùng 100% sức lực túm lấy tóc đồng thời cho cái mồm hoạt động hết công suất... Anh lúc đầu cũng bầm bụng chịu đau... nhưng rồi đau quá, không chịu nổi, anh cũng ré lên cùng cô... Mọi người ai nấy nhìn lấy hai người mà lắc đầu...

5 phút sau...

..

...

..

Trương Thiếu Hạo và Mai chao đảo bước xuống. Mai thì không nói làm gì. Còn Thiếu Hạo, anh cũng ôm đầu nhăn nhó... đau như cắt ruột ấy chứ...

- tôi đã bảo... không rồi mà cứ ép tôi cơ..... – Mai trách móc

- uk thì..... – hắn ta chỉ biết cười trừ...

lát sau...

- đi nhà ma nhá... – lại âm mưu rồi

- lần này không là không! Chơi gì do tôi quyết định – Mai phồng má, trợn mắt...

- thôi được rồi... – Anh đầu hàng

Mai lượn qua mấy vòng. Nhà ma, đu quay dây văng, tàu hải tặc... tất cả đều là những trò cảm giác mạnh. Đang ủ rũ vì không biết chơi gì, Mai tầm tía thấy cái túm gấp thú bông. Cô cười hạnh phúc. Còn gì nữa, trò này nhẹ nhàng, lành mạnh, lại dễ chơi nữa.. (?? Phải không, em chưa bao giờ trúng) .. vội kéo tay anh lại. Thiếu hạo tròn mắt:

- Chơi gấp thú á? Tôi có phải con nít đâu...

- Thì sao? Tôi thích... – Mai hào hứng

- Thôi được rồi! – cứ mỗi lần cô nói là anh không cưỡng lại được

...

...

...

5 phút sau...

- Ya! Anh có biết chơi không vậy? – Mai xót tiền, hắn ta đã chơi năm phút, mất mấy trăm nghìn lận
- Yên nào... ! – Hắn ta cũng sốt ruột không kém, toát cả mồ hôi. Tưởng dễ mà khó, gấp mãi toàn rút nửa chừng thôi

Mai bực mình, đẩy anh ra:

- Tránh ra! Tôi chơi cho..... – Mai xắn tay hùng hổ

- ...

Ngại không để đầu cho hết, ai đòi muốn gấp cho Mai một con gấu bông mãi không xong. Trong khi hắn đang cắn rứt thì cô đang rất hào hứng. Nhìn cái bóng mảnh dẻ của cô, anh thấy thương quá... Người con gái đó... thật nhẹ nhàng... từng chút một... cứ bước vào tim anh... bất chợt anh bước đến, quàng tay ôm lấy Mai, làm cô giật mình, buông cần gấp. Mai lắp bắp...

- Anh... anh làm... gì... thế... ế ?

- Tôi mệt quá... đứng yên chút đi!

Anh vùi đầu vào mái tóc buông xõa. Thơm. Bồng bênh như mây vậy. anh cứ muốn vậy mãi báo hại Mai đỏ hết cả mặt, xấu hổ với con mặt thiên hạ.

Đến chiều, anh đưa cô về nhà. Hôm nay cả Mai và anh đều rất vui. Mới bước vào nhà, điều làm cô sốc nhất là sự trở về của Quân..

..

...

...

Quân phải thay đổi. Anh cắt ngắn mái tóc của mình. Đeo thêm một bên chiếc khuyên tai lấp lánh... một chiếc áo sơ mi đen lạnh lùng nhưng quyến rũ chết người... ánh mắt sắc, bất cần đời để cố giấu đi một trái tim thương tổn. Hơn tất cả, anh đã suy nghĩ chín chắn. Cô và anh vốn không cùng một thế giới, giờ lại thêm mỗi thù nặng sâu. Bức tường đó quá lớn khiến đôi mắt anh không tài nào nhìn thấy cô, trái tim anh không thể hiểu cô đang nghĩ gì... vậy thì thôi buông tay... để cả hai có ngã rẽ riêng...

Với trách nhiệm của một người con, anh phải trả thù cho ba mẹ mình, vực dậy D-lite... Vậy anh mới không hổ thẹn với họ nơi chín suối...

- Anh Quân ! Anh đi đâu về vậy....? – Mai vẫn chưa hết sốc bởi sự thay đổi chóng vánh của anh

- Thư giãn thôi! – Quân bình thản

- Anh có gặp chị Lâm không? Chị ấy nghỉ học cả tuần trời rồi!

- Đừng nhắc đến cô ấy nữa... ? – nói rồi Quân bỏ đi

Mai ngơ ngác. Quân bị làm sao vậy? điều đó chỉ Quân mới hiểu nổi....

Thứ hai, thật tình cờ và cũng thật bất ngờ, cả Lâm và Quân đều đi học. Nhưng... hai người hai lối đi riêng... Quân đã nhìn thấy cô, nhưng anh vờ như không thấy... “ Em gầy đi nhiều đó!” – anh khẽ nhủ...

Trương Thiếu Hạo nghe tin Quân đi học bèn xông tới, định tấn cho một trận cái tội lặn không báo trước... Mai và Lâm cũng đi cùng

Nhưng..

Khi ba người họ đến, chứng kiến cái cảnh không mong muốn: Quân đang hôn một cô bé lớp dưới...

Xong xuôi cô bé kia nũng nịu:

- không phải anh đang cặp với chị Lâm sao? Sao để ý đến em...

Quân đã liếc thấy bóng dáng Lâm, bèn cố ý nói lớn:

- ukm... nhưng anh chỉ yêu tiền của cô ta thôi!

Ba con người kia sốc toàn tập

Với Trương Thiếu Hạo, Quân là một tên khó ưa, chuyên gia nói móc làm hấn tức tóa khói. Nhưng tuyệt đối Quân không phải hạng người ham phú quý, lợi dụng người khác như vậy. Còn một điều nữa là từ trước đến nay anh chưa hề động lòng với bất cứ cô gái nào. Lâm – theo Trương Thiếu Hạo Nghĩ – là người đầu tiên và duy nhất

Mai lại coi Quân như thần tượng. Ở nhà, cô nghe dì NGân khen anh suốt. Nào là học giỏi, đẹp trai, hiểu thảo và rất chịu khó... lúc đến thành phố học, chính anh đã giúp đỡ cô rất nhiều... vì vậy... Mai không thể tin những gì xảy ra trước mắt

Người đau khổ nhất, thất vọng nhất, bàng hoàng nhất có lẽ là Lâm. Anh mới nói gì cơ? “Anh chỉ yêu tiền của cô thôi!” ư? Không thể nào... anh đang lừa cô, nhưng tai cô vẫn nghe rõ mồn một những lời nói của anh:

- anh không yêu cô ta bằng em được!

- thật sao? Đáng ghét mà...

lời nói đổ vào tai cô như một thứ thuốc độc mạnh. Không suy nghĩ, cô bước tới...

..

..

Bốp... – một tát trời giáng, má Quân in hằn năm ngón tay cô. Cô tức giận hét lên, từng chữ như nhát dao xé lòng cô vậy:

- ĐỒ LƯU MANH!!!!

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 12

12. Chương 12

- Chị Lâm! Chị đi đâu vậy? – Mai í ới gọi theo khi thấy cô bỏ đi

Trương Thiếu Hạo cũng tức tối, nhìn Quân với ánh mắt khinh bỉ: “đồ khốn!!” rồi vội vã chạy theo...

Thái độ của Quân chùng xuống. Người con gái bên cạnh không nắm bắt được tình hình mà cứ không nhọc anh. Thật sai lầm! anh chỉ khê nghiêng rằng: BIẾN... cô ta lủi thủi ra về trông thật tội nghiệp. nhưng cô ta tưởng bước vào tim Quân dễ vậy thôi sao? Có chăng, cô ta chỉ là nước cờ trong tay Quân, để anh thoát khỏi cuộc tình đau khổ ấy mà thôi...

....

....

Dòng nước như thấm thẳng vào tim anh – lạnh buốt. Một Âu Thành Quân khác – trong gương – với gương mặt đều giả... – Là anh đây sao?... ! anh bật cười...

...

...

Đôi tay này... đã có lúc ôm lấy Lâm, khê vuốt lên má tóc bông bênh của cô, đã có lúc anh nhéo má cô bằng đôi tay ấy.. vậy mà giờ chính nó... ôm người con gái khác trước mặt Lâm! Đôi môi này, đã nói sẽ bảo vệ Lâm suốt đời, rằng cô là cả thế giới của anh... nhưng giờ... cũng chính nó – môi chạm môi với người con gái khác..Anh... có còn là con người nữa không? Có xứng đáng với tình yêu của cô nữa không?

I'm sorry, my love!

I'm crazy.... I don't know....

I'm a bad boy.... You're a good girl!!!

- ....-

Lâm bước vội về phía cổng. Tuyệt nhiên cô không khóc. Cô không muốn anh chứng kiến cái cảnh Trịnh thiết Lâm vì Âu Thành Quân mà đổ lệ. Nó không đáng... Nhiều người cứ ngỡ rằng cô mạnh mẽ, nhưng nào ai hay, những giọt nước mắt đó chảy ngược, trào mạnh về tim!

Về đến nhà, cũng không kịp chào bác Tư, cô chạy lên phòng, đóng sầm cửa... úp mặt xuống gối...

Nước mắt Lâm rơi xuống...

1...

..

2...

...

3..

...

Ô hay! Đã bảo không được khóc cơ mà... có sao nó cứ chảy... chẳng thể dừng được... những gì cô linh cảm cả tuần qua đã đúng. Tất cả rồi sẽ tan vỡ... anh đã trở về... nhưng hoàn toàn biến hẳn thành con người khác... cô nhắm mắt, vội xóa đi những hình ảnh kia nhưng sao nó cứ hiện diện mãi trong cô... đôi tai cô cũng bịt đi rồi, có sao giọng nói anh và người con gái đó cứ vọng đến đây vậy?... Tiền? rốt cuộc cũng vì nó thôi sao? Cũng chỉ vì cô là Tiểu thư Hotest? Tiểu thư thì đã sao, cô cũng chỉ là một con người bằng xương bằng thịt thôi mà...

Cái ranh giới mong manh để cô có được tình yêu, ngỡ rằng cô đã chạm tay vào nó... nhưng không!... cô đâu ngờ... tình yêu là một cái gì đó... càng cố gắng chạm vào nó bao nhiêu thì nó càng xa dần, trôi dần,...

Ngày qua dần nhưng Lâm nào đâu hay..

Không biết bao nhiêu lần cô rơi nước mắt, tự nhốt mình trong phòng...

Cũng không biết bao lần cô vòng tay tự ôm lấy mình, hỏi trời sao lại quá bất công? Thà cứ để cho cô chết trong sự đau khổ khi Dương phản bội cô, thà cứ để cô hóa đá trái tim mình, có sao lại cho một người đến làm ấm nó, làm nó khao khát yêu thương rồi lại bắt người đó tự tay đâm nhát dao sâu vào tim cô....

You make me cry, make me smile,

Make me feel the love is true.....!!!!

Trái tim cô đâu bị tổn thương... nhưng nó vẫn đập... Phải! cố đập từng nhịp khô khốc, cố giữ trọn vẹn hình hài này trong một tâm hồn tan nát...

Đêm đến, cô thức trắng bên chai rượu mạnh. Làm sao Lâm có thể ngủ khi chỉ cần nhắm mắt ... hình ảnh anh lại hiện lên, thật rõ ràng, như một bức tượng mà cô là người làm ra nó. Từng chi tiết trên khuôn mặt anh, hơi thở của anh, cái nắm tay ấm áp của anh... cô đều nhớ như in... Vậy thà rằng hãy để cô đối mặt với hiện tại, còn hơn nằm trong giấc mộng hạnh phúc ấy nhưng đến một lúc nào đó, khi cô chợt tỉnh, nó sẽ lại tan theo... lại làm cô đau thêm một lần nữa...

Có lẽ rằng, cô đã quá đau khổ, đến nỗi không nhận ra sự bất thường trong lời nói của anh... “Yêu vì tiền?” – có đúng không khi trước giờ anh chưa bao giờ chịu nhận sự giúp đỡ của cô, cũng không đòi hỏi từ cô bất cứ thứ gì....?

Ai mà biết được, tình yêu khiến con người ta mất kiểm soát như vậy?

Cô bắt đầu hận anh. Hận anh bội bạc. Hận anh tàn nhẫn. Hận anh đổi thay. Trước kia chẳng phải anh nói yêu cô mãi, sẽ bảo vệ cô sao? Sao anh không giữ lời hứa... hơn hết, cô chẳng thể tin anh đang tâm lợi dụng cô

. Nhưng, càng hận anh cô lại càng yêu anh. “Ấu Thành Quân!” – cô gào tên anh đến khô cả họng và đôi mắt cũng nhòa đi vì khóc. Đau! Đau chứ! Đau chết đi được... có ai thấu nỗi không? Có ai biết cái cảm giác này không? Có ai cho cô biết lối thoát không? Cô như mất phương hướng trong cuộc tình rắc rối này rồi...

....

...

....

“Người ta nói rằng có những điều đã thay đổi.

Và cả tôi nữa, cũng đổi khác rồi.

Người ta nói đâu đó trong tôi đã trở nên giá lạnh,

Dẫu trước kia vẫn rất nồng nàn.

Người ta nói rằng họ không hiểu

Rằng tôi đã từng rất tươi cười, mà sao giờ đây

Trong đôi mắt và giọng nói đã mất đi sinh khí, chỉ còn lại nỗi sợ hãi...”

-Bad-

Quân đã thay đổi, rất nhiều đến anh cũng chẳng hề nhận ra sự thay đổi chớp nhoáng đó. Trước kia, anh ấm áp. Bây giờ lạnh lùng giá băng. Trước kia anh hào hoa. Bây giờ tiêu tụy như một cái xác không hồn. Trước kia, anh luôn cười khi nhắc đến cô nhưng bây giờ cái tên ấy chỉ cho anh sự đau khổ. Anh buông xuôi, chẳng hề quan tâm mọi việc xung quanh, mặc kệ cho thế giới xoay chuyển.

Ánh mắt người khác nhìn anh trước kia là sự ngưỡng mộ, là sự đố kỵ của bao người. Anh quá hoàn hảo. Giờ thì khác, anh thấy được trong ánh mắt họ hiện lên sự sợ hãi, thậm chí khinh bỉ... con người của anh...!

Anh chưa từng ném qua một giọt rượu mạnh – thứ mà anh cho rằng chẳng thể nuốt nổi, cũng chưa từng hút thuốc. Giờ thì hai thứ đó như chất nghiện mà anh không thể gỡ ra được! nó khiến anh mê mèm với cái thế giới vui thú đó, quên đi nỗi đau điên cuồng này. Chỉ khi đến với men rượu, khi mất kiểm soát hoàn toàn, anh mới dám nói anh yêu cô. Đó mới chính là con người thật của anh...

Đêm qua, Quân đã đánh nhau với một người ở bar. Anh ta chỉ vô tình đụng vào chân Quân mà anh sẵn sàng đập vỡ chai rượu mà xông lên đánh

Có lẽ sẽ xảy ra án mạng nếu bảo vệ không lôi anh ra khỏi đó...

Anh loạng choạng bước về trong cơn mưa phùn lất phất... Gọi tên cô! Người con gái từ lâu ngự trị trong tim anh. Đôi mắt anh mở đi khi nhìn thấy một dáng người giống cô. Không kiềm chế, anh chạy lại:

- Thiết Lâm....

Một khuôn mặt xa lạ quay lại. Không phải cô rồi! Mà làm sao lại là cô được cơ chứ? Anh cười điên dại... khiến cô gái đi đường nhìn anh như một thằng lưu manh say xỉn...

“ĐỒ LƯU MANH!” – 3 từ thốt lên từ chính miệng Lâm. nhưng anh có hay...đó chỉ là điệu nhẩy của chót lưỡi đầu môi, khi cô tức giận nhất thời. Nó không hề chảy qua tim mà cứ bộc phát như vậy. Nói ra ba lời nó, cô cũng cho anh một sự chấm dứt hoàn hảo nhất ... cho anh cái lí do hận mình...

What we call love.....?

(viết đoạn này hại não quá ^ ^)

Hai tuần, đó không phải khoảng thời gian quá dài nhưng cũng không quá ngắn để Lâm bình tâm lại...

Về anh...

Về tình yêu của cô....

Có vẻ cô đã trưởng thành hơn!

Cô không biết và cũng không muốn biết lí do anh phản bội cô. Nhưng, anh đã buông tay trước, thì cô cũng không hà cớ gì phải níu lấy bàn tay đó nữa. Cô sẽ sống một cuộc sống không anh. Tất cả sẽ ổn thôi mà... Chỉ là quên một người thôi mà... Điều đó dễ dàng với cô...

Và tình yêu, nếu nó khiến cô đau khổ vậy thì cô không cần!

I don't need a man

I don't need a man (what???)

I don't need a man

I don't need a man (jiinjja).....

Tiếng nhạc quen thuộc lại vang lên. Rất đúng lúc. Hình như cô rất có duyên với bài này... cô lẩm nhẩm hát theo, liếc nhìn số người gọi, là Mai:

- Chị Lâm ak? – Mai lo lắng. Hai tuần rồi cô không liên lạc gì được với Lâm

- ừ ...

- Chị không cần giấu em! Chúng ta gặp nhau chị nhé...

- Ủ

- Vậy thì chị đến Trà Sữa 186 nhá

- Ủ! Vậy đi!

Lâm đồng ý. Cô đang tập sống một cuộc sống không có anh. Tại sao không?

Đường phố hôm nay vẫn thật nhộn nhịp. Nó như muốn chứng minh rằng, dù có chuyện gì nó vẫn tuần hoàn như trời đất vậy. Vì thế, mọi điều Lâm chỉ cần cố gắng sẽ làm được, Nhất định là thế!

- Chị Lâm! – Mai vẫy vẫy tay...

Lâm cười nhạt...

- Chị uống gì em gọi?

- Đen không đường!

Lâm muốn thử một ly đen không cho đường đắng đến cỡ nào? Có đắng bằng tình yêu không? Cô như thôi miên, chỉ nhìn chăm chú vào ly cà phê đang nhỏ giọt nếu như không có tiếng gọi của Mai:

- Chị Lâm! Chị thật sự không sao chứ?

- Ukm! Tất nhiên rồi!

- Anh Quân....

- Đừng có nhắc đến con người đó... chị quên rồi...!

- Không! Em biết chị vẫn chưa quên được anh ấy mà... Anh ấy, từ hôm chị bỏ đi cũng đổ đốn lắm. Còn uống rượu, hút thuốc, cả đánh nhau nữa... dì Ngân khóc nhiều lắm...

- Chị không quan tâm!

- Chị Lâm! Em không biết lí do gì anh ấy lại làm như vậy nhưng anh ấy yêu chị! Chị biết không? Chập chờn giữa những cơn say... anh ấy luôn gọi tên chị...

- Giả dối!

- Chị! Khi một mình... anh ấy lấy chiếc áo có nửa trái tim đã ứa máu của mình ra, ngồi nhìn nó và khóc... Anh ấy luôn miệng **** mình là thằng tồi...

Một giọt nước mắt của Lâm rơi xuống, chảy vào ly cà phê cô đang uống dở.. Áo nửa trái tim, chẳng phải là áo đôi của hai người hay sao? Tại sao nó lại ứa máu... Mà thôi! Có sao thì cũng không liên quan đến cô!

- Nếu em gặp chị chỉ để nói về anh ta thì chị về đây!

- Chị Lâm...! Chị Lâm!...

Lâm đi rồi. cô sợ nếu tiếp tục nghe những lời về anh thì cô không kiểm soát được bản thân! Cô lang thang... giữa đường phố đông người vậy mà thấy sao lạc lõng quá...!

Đúng như lời Lâm nói, Cô đang bắt đầu sống không anh. Cô đến trường trong tiếng xì xào thường thấy. Mặc kệ. Một mẻ đặt cái cặp lên bàn, cô nằm ủ rũ xuống, khẽ nhắm mắt ngủ nếu như không có tiếng của Trương Thiếu Hạo:

- Ê! Con khỉ? Cô sao đó....

“con khỉ... ?” . Tim Lâm chợt nhói. Hai từ đó chỉ anh mới gọi cô như vậy...

“....

- Tôi có tên có họ mà.... Sao anh cứ gọi tôi là khỉ hoài vậy... anh có thấy con khỉ nào đẹp như tôi không

- ừ.... tự tin nhĩ.... Vậy gọi là khỉ mặt đẹp nhá....

- Thế tôi cũng gọi anh là khỉ mặt xấu.... cùng loại mới chơi nhau được chứ...

- Cô....cô....”

Kí ức lại ủa về như một cuốn băng quay chậm. Ngày ấy cô đã rất hạnh phúc...

Thiếu Hạo hươ hươ tay, Lâm chợt trở về với hiện tại:

- chuyện gì! Mà sau này cấm anh gọi tôi như vậy?

- ok... đừng có nóng ảnh hưởng đến nhan sắc!

- ..

- Chuyện đính hôn đó...

- Sao?

- Tôi tính hôm nay nói chuyện với họ nè..

- Họ là ai?

- Thì ba tôi với ba cô chứ gì nữa?

Đọc tiếp; Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 13

13. Chương 13

- Rồi sao?

- Rồi sao ư? Sao cô chẳng có một tí cảm xúc gì vậy?

- Kệ tôi! Anh làm gì thì làm.. tôi không quan tâm!

Trương Thiếu Hạo lăm bầm : “chẳng hiểu nổi tụi con gái nữa!”

Lâm lại thần người ra. Đúng tối hôm đó, cái tối mà ba cô bảo đính hôn với Thiếu Hạo... anh đã nói lời yêu cô! Giả dối!

“.....

- lúc đó anh như phát điên, chỉ muốn chạy lại bóp chết hắn ta. Làm sao hắn... hắn có thể... ôm cả thế giới của anh thế chứ... nhưng không hiểu sao lúc đó anh lại bình tĩnh đến thế! Xin lỗi em!....”

Giờ cô mới hiểu... chẳng có gì gọi là tình yêu cả...!

Ngay cả con người cô tin tưởng hơn cả bản thân mình cũng phản bội cô thì có cái gì đảm bảo cho hai chữ “Thật lòng” ?

Quân cũng trở lại trường. ít nhất đó là một sự trùng hợp!

Anh vẫn chưa hoàn thành vai diễn của mình. Chính xác, anh phải nhận được câu nói : “chia tay đi!” của Lâm...

Anh lại cười...

Đón mặt!

Sân trường Nhất Đẳng rộng lắm! có sao bây giờ ngột ngạt đến vậy! Một bên là Lâm đối diện với Quân cùng một cô gái khác... Mắt cô có cái gì đó cay cay. Đã bao lần cô muốn gạt bỏ tất cả nhưng chẳng đủ can đảm, muốn chạy lại ôm lấy anh nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh khiến tim cô như đông cứng. Cô sợ, sợ anh lại nói không cần cô. Sợ anh lại đẩy cô càng ra xa anh hơn. Vậy thì thôi... giả tạo chút, chắc sẽ đỡ đau hơn:

- Hi vọng anh sống tốt!

Rồi cô quay lưng lại...

Quân đứng đó. Chôn chân. Hai bàn tay buông thõng. Vỗ kịch của anh đã thành công. Thành công mỹ mãn. Đến nỗi anh không tin đó là sự thật... “anh sống tốt...” – lời nói nhẹ nhàng cứ sao đâm vào tim anh, buốt quá!

Tạm biệt!

“những lời nói, hành động của anh có thể khiến em bị tổn thương, có thể khiến em hận anh trọn đời... nhưng em hãy tin rằng... anh yêu em là sự thật...!”

Ngày mai, khi nắng lên...

cô rảo bước trên phố, muốn tìm lấy cái cảm giác yên bình trong suốt thời gian sóng gió qua... chợt khựng lại trước một quầy lưu niệm nhỏ, nhìn hồi lâu...

con khỉ...!

Tim cô lại nhói. Nhớ anh! Cái nỗi nhớ gặm nhấm trí óc cô lúc nào không hay! Nhớ cái hơi ấm của anh khi tái tê mùa đông giá... nhớ cái nắm tay của anh khi chiều hè buông xuống. Nhớ anh cười, nhớ anh nói... nhớ cả cái nháy mắt tinh nghịch của anh! Muốn quên một người sao khó quá...

Bên kia đường, vô tình thôi, cũng có một người dừng lại. Vì ai đó... anh cũng nhìn thấy con khỉ, tim cũng cũng như ai bóp chặt. Cái dáng người nhỏ bé đó... đã bao lần anh mừng tượng... cái anh nhìn thấy là nụ cười tỏa nắng của cô chứ không phải cái quay lưng xa lạ như vậy... Hình như nó quá xa vời với anh, anh cố bao nhiêu cũng chẳng thể với tới...

Chợt.. cô bước đi

Trong vô thức, theo tiếng gọi của trái tim, anh cũng bước theo...

Cô đó... thật gần anh, chỉ cần anh bước thêm một bước là đuổi kịp cô nhưng... đôi chân anh như tê cứng lại... bàn tay chỉ cần giơ lên là chạm vào bóng hình cô nhưng nó không đủ sức...

Anh giật mình... Lâm gục xuống... trước mặt anh. Anh chạy như bay đến, hết sức lay và luôn miệng gọi tên cô.... Nhưng vẫn chỉ là cái nhắm mắt của cô.. anh điên cuồng... lo lắng... bế cô ngay vào bệnh viện...

- Không sao! Chỉ bị suy nhược quá thôi! Người nhà cần quan tâm hơn!

Lời nói của bác sĩ không làm Quân an lòng. Nhìn cô nằm đó, thật nhỏ bé, yếu ớt, anh khóc. Chắc hẳn tại anh không ra gì nên cô mới vậy...

Lâm thiếp đi nhưng cô vẫn cảm nhận được cái gì đó thật gần gũi, ấm áp... và rất “Quân”. Choàng tỉnh dậy, cô ngơ ngác nhìn xung quanh, tất cả chỉ là một màu trắng lạnh lẽo. Nhưng, vương đầu đó hơi bàn tay ấm léo chần chập cho cô, cái hôn nhẹ nhàng trên má... Nhất định anh đã ở đây! Cô vùng hân dậy.... gỡ hết mấy cái dây chuyền nước lằng nhằng, chạy đi trong hi vọng. Hi vọng anh quay trở lại. Hi vọng những gì cô mới trải qua chỉ là một cơn ác mộng

Cô đảo mắt nhìn quanh. Tất cả chỉ là những ánh nhìn xa lạ của những người không quen biết.... Vậy là anh đi thật rồi... rồi xa cô mãi mãi....

Từ phía xa, khuất sau bức tường, Quân nép mình, ứa nước mắt. Lúc đó anh chỉ kịp đặt nhẹ một nụ hôn lên má cô rồi vội vàng rời đi sợ cô thức giấc.

Khoảng cách giữa hai người, nói gần cũng thật gần, chỉ cách mấy bước chân. Nói xa cũng không sai khi có một bức tường vô hình cứ chắn ngang giữa họ. Liệu có phải sự lựa chọn của Quân là sai? Liệu nó có đẩy anh và cô vào một con đường không lối thoát? Mọi chuyện sẽ đi về đâu nếu Quân nói cho Lâm biết toàn bộ sự thật, rằng chính ba cô là người giết cả nhà anh? Liệu cô có vượt qua được cú sốc này? .... Anh lắc đầu chán nản..!

Ra viện, Quân không đến trường mà về thẳng nhà. Lúc này cô muốn ngủ một lúc, quên hết mọi chuyện!

- Thằng nhóc Quân đó biết hết mọi chuyện rồi sao? Cũng đã đến lúc rồi! chiều nay hẹn nó 3h ở Highland đi! Ta sẽ chấm dứt mọi chuyện tại đây trước khi con Lâm biết hết sự thật....

Cánh cửa khép hờ đủ để Lâm thấy mọi việc... ba cô đang nói chuyện với chú quản gia. Điều duy nhất khiến cô thắc mắc là cái tên Quân – liệu có phải anh hay không? Tại sao không thể cho cô biết? .... Đầu cô như muốn nổ tung lên!

Chiều...

Quân đi đi lại lại... chiếc áo đôi vẫn treo trên tường, giản dị, vẫn đẹp nhưng đẹp theo một cách khác...Đến đó một lúc, anh lấy chiếc áo đó, mặc vào. Ngày hôm nay kết thúc mọi việc nên anh cũng muốn mặc chiếc áo này lần cuối, có thể chẳng bao giờ có cơ hội một lần nữa.... Chiếc áo, mỏng manh thôi nhưng chứa đựng ngàn nỗi nhớ...

Chiếc áo như lời anh về tối hôm đó....

Quân lặng lẽ rời khỏi bar sau khi đã uống chực chai ... đôi chân bước vô thức, chẳng biết sẽ đi về đâu... Nhà Lâm! Chính xác anh đã đến nhà cô...cũng chẳng nhớ tại sao anh lại đến được đó... Ngước mắt lên nhìn về phía phòng cô – một màu tối thui! Chắc có lẽ cô đã ngủ! Anh quay về. Vậy là được rồi, anh chỉ muốn ngắm cô từ xa, thấy cô bình yên trong giấc ngủ... vậy là quá đủ!

Vẫn chập choạng bước đi, anh vấp phải một người. Hơi thở quen thuộc. Cảm xúc da thịt cũng quen đến lạ! đến cái mùi hương trên tóc cũng như in sâu trong lòng anh vậy!

Người đối diện hình như cũng nhận ra sự thân quen đến lạ đó!

Khoảnh khắc đó...

...

...

..

Hai ánh mắt chạm nhau...

..

...

...

Một sự ngạc nhiên...

Trong hạnh phúc...

Trong đau khổ...

Là cô!

Là anh!

Quân tỉnh rượu hẳn. Còn Lâm cũng giật mình trước dáng vẻ tiều tụy của anh...!

- Anh Quân

Giọng cô cất lên, nhẹ nhàng nhưng sao mà đau đớn đến thế.. Còn anh, cũng muốn gọi tên cô lắm cho thỏa nỗi nhớ nhung nhưng hình như trong cổ họng có cái gì đằng đẵng chặn lại, chẳng nói nên lời... chẳng phải chia tay rồi sao? Anh lấy tư cách gì gọi cô như hồi còn nồng ấm?

Thái độ của anh làm cô đau. Lúc đầu, thấy anh, cô đã hi vọng nhận được lời xin lỗi từ anh, hàn gắn tình yêu này... nhưng không. Anh hờ hững... chắc anh đến đây chỉ là sự điều khiển của men rượu... và bản thân anh chẳng còn chút cảm xúc nào nữa hết.... cô mạnh mẽ... bước lướt qua anh... coi như chẳng quen biết....

Giọt nước mắt lăn dài trên má, chảy đến tận miệng khiến cô cảm nhận được cái vị chát mặn của nó...

Đơ... anh như tê dại. Đau thêm lần nữa. Cái tình yêu này khiến anh đau quá rồi, chẳng thể chịu nổi. Còn cô, hà cớ gì cứ bóp chặt trái tim anh vậy. Cô quay lưng về phía anh, xa thật rồi... Có chút gì đó nuối tiếc. Có chút gì đó lạc lõng... Như mất đi một thứ rất quan trọng vậy...

Có Phải Anh Đã Sai!

Có Phải Anh Vẫn Còn Yêu Cô?

Và Có Phải Buông Tay Cô Là Điều Hối Tiếc Nhất Đời Anh?

Mặc kệ, anh chạy đi... theo trái tim...

Nghe tiếng bước đi, Lâm chưa kịp quay lại... đã cảm nhận được một bàn tay nắm chặt lấy vai mình, chặt đến nỗi khiến cô khê rên. Vài giây sau, cô bị đẩy vào bức tường. Vai cô lần nữa va vào tường, đau đớn. Chẳng kịp định thần chuyện gì đang diễn ra, cô im bất. Hôn. Anh đang hôn cô. Mãnh liệt. Trong cái mãnh liệt đó là nỗi đau đè nén bấy lâu, là nỗi nhớ da diết... Đôi môi của anh ấn mạnh vào cô. Bàn tay anh ôm chặt lấy cô, sợ như nếu anh rời lỏng một tí thôi, cô cũng đi mất...

Cô nhắm nghiền mắt. Có mùi rượu. Mùi thuốc lá. Và mùi của Quân. Nụ hôn đó. Liệu là cảm xúc thật của anh hay chỉ là vui đùa với cô chốc lát. Cô sợ. Tin người rồi lại chuốc lấy khổ đau. Tai cô văng vẳng tiếng anh... “Yêu vì tiền...” “Chơi đùa với cô thôi...”.... Tại sao cứ trêu đùa cô như vậy... Cô đột ngột cắn mạnh, một dòng máu bật ra từ khóe miệng Quân... anh buông cô ra.... Giữa 2 người có một khoảng trống vô hình....

Tiếng còi xe của một chiếc AB lôi anh về hiện tại. Và vết thương trên môi là minh chứng cho cái thế giới anh sống chẳng phải mơ...

Highland vào một chiều nắng...

Ba Lâm đã đến trước. Khi Quân đến thì ly cà phê đã nguội. Gương mặt hiền lành, dáng vẻ nhàn từ đến nỗi Quân không tin nổi con người này đã làm chuyện đó với gia đình anh.... Thế mới thấm, biết người biết mặt không biết lòng!

- cậu đến rồi à?

- ...

- Mời ngồi...

- Tôi muốn nghe lời giải thích từ ông!

- ...

- Sao ông làm vậy? Tiền quan trọng vậy sao? Cho dù có D-lite thì ông vẫn giàu vậy rồi cơ mà? Sao lại giết cả nhà tôi vậy? ông có còn là con người nữa không? – Quân tức giận hét lớn. Chưa bao giờ anh mất kiểm soát như bây giờ. Con người trước mặt – ước gì anh có thể giết được ông ta...

Khuất sau cánh cửa....

Lâm bàng hoàng, không tin nổi những gì vừa nghe thấy. Hóa ra, Quân chẳng phải một tên lưu manh như mọi người thường thấy mà là cậu ấm của D-lite tập đoàn hùng mạnh nhất. Hóa ra người khiến anh mất cả gia đình là ba cô. Hóa ra anh rời xa cô vì cô là con gái của kẻ thù... Hóa ra cuối cùng cô vẫn chỉ là con ngốc/.

Lâm như ngã sập xuống. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao người ba cô kính trọng lại trở thành kẻ giết người? Tại sao người con trai cô yêu nhất lại là con trai của D-lite? Tại sao cô không hề hay biết gì về chuyện đó....?

Có lẽ những ngày qua anh cũng rất đau khổ. Thậm chí hơn cô gấp vạn. Cảm giác sẽ thế nào nếu yêu nhầm con gái của kẻ thù giết cha? Cô đã quá ngốc khi không nhận thấy sự bất thường của anh... Đáng lẽ cô phải tìm hiểu chứ không phải chỉ ngồi ôm gối và khóc....

Giá như.... Nếu như có hai từ đó...

Cô sẽ làm lại...

Cô bước ra trong nước mắt, trong sự ngỡ ngàng của ba cô và anh.... Người bối rối nhất chính là Quân khi Lâm cũng đang mặc chiếc áo đôi của hai người...

- Ba! Tại sao ba lại làm như vậy? Con.... Con ghét ba....!

- Lâm... lâm.... Nghe ba giải thích đã... Lâm!

Ba cô cố gọi theo nhưng chẳng kịp... cô bỏ đi ngay sau đó.... Điều duy nhất ông có thể làm bây giờ là bảo Quân chạy theo. Quân, tất nhiên là anh có lí do để không cần làm việc đó nhưng anh đã chạy. Anh biết cô đang rất sốc, vì chính anh cũng đã gặp phải chuyện như vậy....

- Lâm! Nghe anh nói....

- Không! Em không nghe! Tại sao anh lại dấn em? Tại sao? Anh đã sớm biết phải không? Anh muốn trả thù nên trêu đùa em phải không?...

- Không! Lâm... lâm....

Cô chạy băng qua đường.. Đầu óc cô trống rỗng... cô chẳng để ý đến mọi thứ xung quanh... tiếng anh gọi.... tiếng còi xe....

Rầm...

Một chiếc ô tô lao tới....

Một dòng máu đỏ chảy ra... từ Quân và từ Lâm.... Anh đã xông đến khi thấy một chiếc xe nhắm phía cô mà lao tới.... Quá muộn....

Đúng như lời người bán hàng nói.... 2 chiếc áo sẽ phát sáng nếu đi cạnh nhau!

Và giờ....

Một đôi nam nữ nằm xuống...

Người con trai ôm bạn gái mình ...

Khoảng cách giữa họ thật gần, gần đến nỗi hai nửa trái tim ở hai chiếc áo đã ghép trọn một trái tim hoàn chỉnh... Cái ánh sáng bằng bạc hiện lên...giữa một vũng máu đỏ tươi!

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 14

14. Chương 14

Chiếc đèn cứu thương xoay tròn, nhấp nháy liên tục cùng với sự hoảng hốt của một tốp người:

- Nhanh lên! Mất nhiều máu quá!

- ...

Hai chiếc xe đẩy chạy cấp tốc, cái ranh giới giữa sự sống và cái chết thật rõ ràng hơn bao giờ hết... Nhưng ở đây, sợi dây kết nối giữa họ vẫn thật mãnh liệt

“Quân! Em xin lỗi! Em...”

“Em không có lỗi! Oan trái là chúng ta sinh ra trong hai gia đình này...”

“Quân!”

“Nếu có kiếp sau, anh... không phải con của D-lite còn e cũng chẳng phải là tiểu thư Hotest... nếu...”

Hai chiếc xe vội vàng bước vào hai căn phòng rộng, sáng trưng nhưng lạnh lẽo vô cùng. Không gian xung quanh như dừng hẳn lại, nghe rõ cả nhịp thở, nhịp tim của hai người...

Nghe tin. Dì Ngân lập tức chạy vô viện. Hoang mang. Lo lắng. Quân mà có mệnh hệ gì chắc bà không sống nổi mất. Tuy không có họ hàng gì với anh nhưng bà chăm sóc anh từ bé, coi anh hơn cả mạng sống...

- Ông còn mặt mũi gặp thằng Quân sao? – Tiếng dì Ngân tức giận khi thấy ba Lâm đang đứng trước phòng cấp cứu, điệu bộ lo lắng không kém...

- Tôi...

- Các người! chính các người đã hại thằng Quân! Đồ giết người...!

- Này bà!

Dì ngân ngắt đi, chắc dì đã quá xúc động.

Ba Lâm ở bên cạnh chăm sóc dì Ngân, lòng cũng như thiêu như đốt. Tất cả là tại ông. Nếu như ngày đó ông ngăn cản bố vợ mình thì chắc đã không xảy ra bi kịch này....

Ngày đó...

Bố vợ ông là chủ tịch hội đồng quản trị Hotest. Thấy ông thông minh, có tố chất bèn gả con gái duy nhất – cũng là mẹ Lâm sau này. Để tranh giành thị trường cũng như hạ bệ D-lite, ông bố đã ra lệnh giết cả nhà Quân. Biết chuyện, ông cố ngăn cản nhưng không được. Mẹ Lâm biết tin cũng sốc đến mức tự tử luôn. Tất cả đều do ông nhu nhược

Ông không thể ngờ mọi chuyện lại như thế này, càng không ngờ đứa con gái duy nhất của ông lại đem lòng yêu Quân. Ngang trái. Ông phải làm sao....

- Quân!...Quân!.... – tiếng kêu phảng phất từ phòng dì Ngân... Ba Lâm vội chạy lại...

- Đi đi! Ra khỏi chỗ này... tôi không muốn nhìn thấy mặt các người...!

- Tôi... tôi muốn giải thích....

- Ông còn nói được ư???

- Tôi... việc của 15 năm trước! là điều hối tiếc nhất đời tôi! Tôi đã không ngăn cản được bố vợ mình làm việc này... gây ra điều bất hạnh cho gia đình Quân! Tôi thật sự xin lỗi! là lỗi của tôi!

- ....

Tiếng một cô y tá vọng vào:

- Bệnh nhân TRịnh Thiết Lâm đã tỉnh... người nhà có thể vào thăm!

Ba Lâm chạy như bay về phòng cô, theo sau là dì Ngân.

Mặt Lâm phờ phạc, tái nhợt...

- Lâm! Con tỉnh rồi sao?

- Ba...

- ba xin lỗi! ba không muốn giấu con chuyện gia đình Quân!

Lâm ngơ ngác...

- chuyện gì cơ ạ! Quân! Ai vậy ba???

Ba Lâm ngạc nhiên:

- con mới nói gì? Con không nhớ sao?? Bác sĩ.... Bác sĩ....!!! – ông gào to hết sức

một chiếc áo blu trắng chạy ngay vào, theo sau là một vài người y tá....Sau khi kiểm tra, khám... bác sĩ quay ra, ngán ngẩm:

- Chắc là do vụ tai nạn, đầu bệnh nhân bị va đập dẫn đến mất trí nhớ!

- Tại sao chỉ mất kí ức về Quân? – dì Ngân nãy giờ mới lên tiếng...

- Có thể bệnh nhân chỉ mất đi kí ức về một người quan trọng nhất, có thể làm cho bệnh nhân suy nghĩ nhớ nhưng nhiều...

- Có loại bệnh đó ak? Không phải đây là bệnh viện tốt nhất sao? Các người phải chữa trị cho con gái tôi! – Ông Dương hình như đã quá mất bình tĩnh...

- Thưa ông bà, bệnh nhân Âu Thành Quân cũng đã tỉnh ạ? – tiếng một cô y tá cắt ngang

- Thật sao? Dẫn tôi đến đó! – dì Ngân mừng rỡ, vội bước đi, ba và Lâm cũng bước theo....

Đến phòng bệnh....

Dì Ngân bật khóc:

- Sao? Sao cháu tôi ... lại ... lại bị thế này....

Trước mắt họ là một Âu thành Quân tiều tụy, bị cuốn băng trắng quanh đầu, toàn thân chằng chịt những dây chuyền, vết băng bó, ánh mắt anh mệt mỏi, phờ phạc hẳn ra....

- Người này là ai vậy ba? – Lâm hỏi. Rốt cuộc Lâm có quen người này không? Tại sao khi mới gặp cô lại có cảm giác quen thuộc đến lạ? Tại sao ba cô lại giấu cô chuyện của Lâm? Mọi chuyện là sao? A.... a..... ? sao đầu cô đau như búa bổ thế này cơ chứ!

- Quân! cháu có sao không?

Đáp lại lời nói của dì Ngân là một ánh mắt phờ phạc đầy lạ lẫm... có chút hoài nghi...

- cô... cô là... ai?

Có lẽ nào?

Số phận lại chơi đùa với hai người?

Có lẽ nào?

Cuộc sống lại trở về số không tròn trĩnh như chưa bắt đầu?

Có lẽ nào?

Hai người yêu nhau giờ lại như người xa lạ?

Và có lẽ nào?

Chúng ta – yêu lại từ đầu sao?

- Có thể do bệnh nhân đã che cho cô gái nên đầu bị va đập quá mạnh! Chúng tôi rất tiếc nhưng chỉ có thể bình phục nếu có kì tích!

Bịch trái cây trên tay dì Ngân rớt xuống. Cái gì đang xảy ra vậy? Tại sao lại đổ mọi thứ lên đầu Quân? Ba Lâm cũng xót xa, thật sự ông thấy quá áy náy với anh, như chính ông là nguyên nhân dẫn đến bất hạnh cho Quân và kể cả con gái ông vậy...

- Ông đi đi! Chúng tôi muốn bình yên! – Dì Ngân gào lên, thực sự bây giờ dì đã biết sự thật rằng ba Lâm không phải kẻ thù của gia đình Lâm nhưng trong lúc này, bà không muốn nhìn thấy ai trong gia đình Lâm nữa...

Khi chỉ còn lại hai dì cháu... dì Ngân nói trong nước mắt...

- Quân! Cháu có nhận ra gì không? Dì Ngân đây mà.... Dì NGân của cháu đây mà....

Quân nhú mồm....lắc đầu... đầu óc anh trống rỗng, bản thân không biết mình là ai hướng hồ nhớ nổi những người khác...

Lâm đứng ngoài cửa nhìn vào, người con trai xa lạ đó.... Hình như.... Cô đã quen!

Trương Thiếu Hạo và Mai vào bệnh viện ngay sau đó. Vừa thấy bệnh tình của Quân và Lâm, cô úp mặt vào người Thiếu Hạo mà khóc... Tại sao? Hai người yêu nhau không thể đến được với nhau? Tại sao chứ hả trời?

- Giờ cả hai người đều không nhớ gì sao hả dì?

- Con bé đó chỉ mất kí ức về Quân,... còn nó.... – dì ngậm ngùi đưa mắt về phía anh – đã quên mọi thứ!

Trương thiếu hạo chạy lại bên giường bệnh:

- Thăng khôn! mày sao vậy? dậy đi? Chẳng phải mày vẫn muốn đánh nhau với tao sao?

- Cậu là ai?

- Mày điên đạt lắm! mày nhớ cái lần xin ra ngoài với tao không? Bây giờ mày cũng đang điên phải không?

- Cậu nói gì tôi không hiểu? tôi phải nhớ gì sao?

- Anh Hạo! vô ích thôi! Dì Ngân và chị Lâm là hai người quan trọng nhất đối với anh ấy mà còn không nhớ nữa là....

Phòng bệnh của Lâm:

- Khỏe chưa vậy?

- Giả bộ quan tâm tôi nữa hả? không cần đâu! – có vẻ Lâm đã khá bình phục, trở lại cái bản tính lì lợm ương bướng thường thấy!

- Cái gì mà giả bộ? thật lòng đó cô nương! – Hấn ta bấu môi

- Mai cũng đến hả em?

- Vâng! Chị sao rồi!

- Chị khỏe! em không thấy sao?

- Chị có nhớ anh Quân không? – Mai hỏi dò...

- Sao ngày hôm nay ai cũng nhắc đến cái tên đó vậy? anh ta là ai vậy? tại sao chị phải nhớ...

Trương thiếu Hạo lắc đầu: “Hai người này... yêu nhau lắm... giờ thế này đây”

Hai ngày sau Lâm xuất viện

- Tiểu thư đã về! tôi nhớ cô quá! – bác Tư thốt lên, không khỏi xót xa vì trông cô gầy đi rất nhiều!

- Bác tư! Cháu cũng nhớ bác quá!

- Để tôi nấu bữa trưa cho tiểu thư nhá!

Ba Lâm thì trầm ngâm hơn nhiều, ông suy nghĩ về nhiều chuyện. Ông quá hối hận bây giờ đã quá muộn. Quân đã mất đi trí nhớ còn Lâm thì mất hoàn toàn khí ức về Quân! Mọi chuyện thật không ngờ nổi.

Thật bất ngờ, Mạnh Hạo Nhiên đã đến thăm Quân. Ông ấy tỏ ra vô cùng tiếc nuối và quan tâm rất nhiều đến Quân, có thể ông cần rút với việc làm của mình trong quá khứ...

Một tuần sau, Quân ra viện. Mọi thứ đối với anh dường như quá mới mẻ. Anh phải tập làm quen với một người dì tên Ngân, một người em họ tên Mai, một người tên Mạnh Hạo Nhiên và một thằng bạn tên Trương Thiếu Hạo! Tuyệt nhiên, cái tên Trịnh Thiết Lâm không xuất hiện trong tâm trí Quân bây giờ... điều đó chắc khiến anh đỡ đau lòng hơn...

- anh ấy thật sự không nhớ chị Lâm sao? – Mai hỏi Trương Thiếu Hạo

- chưa đến lúc thôi! Hai đứa sao mà tách khỏi nhau được!

- lúc nào? – Mai ngơ ngẩn

- Sao anh biết?

Một tháng sau...

- con thật sự muốn đi sao? – ông Dương hỏi Lâm khi cô quyết định trở lại Anh học thiết kế thời trang

- vâng thưa ba? Tuy con không nhớ vì sao con quay trở về VN nhưng con vẫn muốn sang lại Anh học! đó là ước mơ của con!

- Được thôi! Nếu con muốn! – Ba lâm thở dài... “nếu không có thằng nhóc đó, con sống được không? Tuy bây giờ chưa nhớ ra nhưng một ngày nào đó nhớ ra, sẽ rất đau đấy.. con gái ạ!!!...” ông nghĩ thầm. Số phận hai đứa này là ở bên nhau, nhất định thế. Nếu chúng nhận ra nhau, nhất định ông sẽ đồng ý cho chúng lấy nhau và ông tin, dì của Quân cũng nghĩ như vậy....

Tại sân bay....

- Ba nhớ giữ gìn sức khỏe nha ba? Sang đến nơi con sẽ gọi điện!

- Uk! Con đi mạnh khỏe! ba sẽ nhớ con đó!

- Tôi đi nhá! Chị đi nhá Mai! – cô đưa tay vẫy vẫy Mai và Thiếu Hạo, đồng thời nháy mắt đe dọa hấn ta : “Anh mà bắt nạt Mai thì coi chừng tôi đấy!”

- Biết rồi! có đánh chết cái nét vẫn không chết! – Thiếu hạo nhăn nhó

Mai ghé sát bên tai hấn ta: “không chừa mà... “ làm hấn ta ngượng thối mặt.... Lâm chỉ biết đứng đó cười, bó tay với hai người này.

“chuyến bay khởi hành từ Việt Nam đi London Anh sắp cất cánh....” – tiếng cô tiếp viên vang lên đều đặn như thúc giục Lâm.

- Con đi nha ba!

Lâm quay đi. Rời xa nơi đây...

Đôi bàn chân đang bước đi, bỗng khựng lại, cô ngoái đầu về phía sau.... Có cái gì khiến cô còn nuối tiếc? Hay trái tim không cho cô rời khỏi đây vậy? Cô còn chờ điều gì mà chưa bước tiếp? Cô còn mong ngóng bóng hình ai giữa hàng nghìn con người xa lạ kia?

Tiếng cô tiếp viên lại vang lên: “còn năm phút...”

Cô quay lưng đi...

Máy bay đã cất cánh....

ở một nơi nào đó, trái tim Quân bỗng thấy hụt hẫng đến lạ! có cái gì trống trải, xa cách ủa về trong anh. Anh đưa tay lên ngực! Tim – nó vẫn ở đây mà... – có sao anh lại thấy nó như theo ai đó đi rất xa... Người đó! Liệu có phải người rất quan trọng đối với anh mà nhất thời anh chẳng thể nào nhớ ra.... Trời ạ! Anh ôm đầu... tại sao không nhớ gì vậy? Một chút kí ức thôi cũng không tài nào nhớ nổi....

Một tháng sau....

Mạnh Hạo Nhiên đến nhà tìm dì Ngân và Quân :

- Sao? Ông muốn cho Quân qua Mỹ ư? – dì Ngân không dấu nổi sự ngạc nhiên
- Phải! chi nhánh của T.O.P bên Mỹ không có người quản lí... Với lại, tôi không có con, tôi muốn thằng bé tập quản lí mọi việc. Sau này T.O.P cũng nhờ vào nó cả...
- Bác Nhiên! Cháu....
- Không sao đâu! Bác tin cháu sẽ làm được! Bác mắc nợ gia đình cháu.. giờ là lúc bác phải trả...
- Mắc nợ gì cơ? Cháu không hiểu?
- Sau này nhớ ra cháu sẽ rõ... hi vọng lúc ấy cháu tha thứ cho Bác.... ! Rồi! cháu chuẩn bị đi! Bác đã lo thủ tục xong xuôi rồi!
- What? Mày sắp đi Mỹ á? Có làm không? – Trương Thiếu Hạo suýt phun nước vào mặt quân
- Có cần phải thế không? Không phải mày bị gay đấy chứ? – Quân bình thản. Có một điều kì lạ là cả Lâm và Quân đều không mất cái tính xỏ xiên vốn có của mình, nhất là đối với Trương Thiếu Hạo (tội nghiệp thằng bé!!!)
- Gay cái đầu mày? Qua đó làm chi vậy?
- Bác Nhiên kêu qua đó quản lí chi nhánh T.O.P....
- Rồi khi nào mày về?
- Chưa biết! 1 năm 2 năm... có thể ở bên đó luôn!
- Nhanh rồi về! tao... tao sẽ nhớ mày lắm đấy... ! – Trương Thiếu Hạo dụ giọng, trong cái dụ giọng đó có sự quan tâm đến chuyện tình cảm của Quân – thằng bạn đầu tiên mà hắn có – liệu Quân với Lâm – hai người hai nơi có thể gắn kết lại với nhau không?
- Ghê quá! Tao bảo mày có vấn đề mà! Tránh xa con Mai ra nghe chưa?
- Không thích đấy!
- Mà mày phải gọi là anh chứ! Mai là em tao mà...
- Anh á? Ngồi đó mà mơ với ước đi nhóc! Trương Thiếu Hạo mà lại gọi Âu Thành quân là anh sao? Never!
- Mày...

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 15

15. Chương 15

Chuyến bay của Quân cất cánh lúc 2 giờ chiều.... không có quá nhiều lưu luyến của anh nơi đây bởi anh chẳng còn nhớ gì nhiều... đơn giản là những người quan tâm anh trong thời gian vừa qua: Dì Ngân, Mai, Trương Thiếu Hạo, bác Nhiên... chắc chắn anh sẽ rất nhớ họ....

- Vậy là thằng Quân cũng rời khỏi đây rồi! – ba Lâm thở dài...

- Vâng! Không biết thăng nhóc có thích nghi được không? – Di Ngân cũng lo lắng nhìn theo chiếc máy bay vừa cất cánh

- Mọi chuyện sẽ tốt thôi! Nhưng hai đứa liệu có tìm được nhau không?

- Chỉ cần chúng yêu nhau thực sự! tôi tin! Cách trở đến mấy chúng cũng tìm được nhau! Đến lúc đó, tôi sẽ tán thành chuyện của chúng!

- Tôi cũng vậy... mọi ân oán nên được hóa giải

Thời gian, có thể khiến mọi thứ bị xóa nhòa.... Nhưng... tình yêu vẫn âm thầm tồn tại... dù hai con người ... ở cách xa nhau 5580km! – một con số không nhỏ nhưng chẳng đáng là gì nếu trong tim họ có nhau!

Hai năm sau...

Lâm giờ đã trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng. Những bản thiết kế của cô vang danh khắp các sàn catwalk ở Anh – một đất nước có chút gì cổ kính.... nhưng cô không thích thế! Cô thích một nơi năng động hơn, tươi mới hơn và cô đã chọn Mỹ...

- Ba ak? Con qua Mỹ rồi ba! – Lâm gọi điện thông báo cho ba cô khi vừa đặt chân xuống sân bay

- Sao? Qua Mỹ rồi ư? Tại sao vậy? không phải con vẫn ở Anh sao?

- Con thích Mỹ hơn ba ak!

- Tùy con thôi! Nếu con thích!

Cúp máy, ông bắt giắc bật cười! con gái ông đã qua Mỹ – nơi đó có Quân. Và ông tin rằng, mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn!

Lâm đang phỏng vấn cho một công ty thời trang nổi tiếng. Cô muốn đường đường chính chính chứng tỏ năng lực của mình chứ không phải nhờ tiền và các mối quan hệ

(những lời nói bằng tiếng anh sẽ viết in hoa)

- LÍ DO CÔ XIN VÀO LÀM Ở CÔNG TY CHÚNG TÔI?

- TÔI MUỐN KHẲNG ĐỊNH MÌNH!

- GIA THẾ NHÀ CÔ KHÔNG TẦM THƯỜNG! VẬY TẠI SAO CÔ PHẢI LÀM NHƯ VẬY?

- THAY VÌ LÀ MỘT BÔNG HOA, TÔI MUỐN LÀM MỘT LOÀI CỎ DẠI! SẼ TỐT HƠN

Họ gật gù... có vẻ cô đã chứng minh được mình qua những câu trả lời quá sắc sảo!

-CHÚC MỪNG CÔ! HI VỌNG CHÚNG TA HỢP TÁC TỐT!

Cô đã được nhận vào M2B (viết tắt của Mê Big Bang... là lá la...)- một công ti thời trang đứng đầu thế giới, hội tụ các nhà thiết kế tài năng bậc nhất... chỉ có thể ở đây, cô mới thể chứng tỏ mình....

Cuộc sống dường như dễ chịu hơn với cô. Được làm việc hết mình...

Còn Quân!

Bây giờ anh đã là giám đốc của TOP chi nhánh Mỹ... một vị giám đốc trẻ tuổi chưa từng có trong lịch sử công ty. Nhưng anh cũng khiến cấp dưới kính nể vì cách làm việc quyết đoán, khả năng lãnh đạo và một trí tuệ hơn người...

- VIỆC XÂY DỰNG TRUNG TÂM MUA SẮM Ở LOS ANGELES THẾ NÀO RỒI TRỢ LÍ JONE?

- ĐIỂN RA THUẬN LỢI THƯA GIÁM ĐỐC!

- VẬY CÒN DOANH THU THÁNG NÀY, TRƯỞNG PHÒNG KINH DOANH!

- TĂNG 20% SO VỚI THÁNG TRƯỚC!

- RẤT TỐT!

Mọi việc diễn ra suôn sẻ, nhưng....

Điều đáng tiếc nhất là anh vẫn chưa lấy lại được trí nhớ. Có một khoảng trống hẫng hụt trong tim anh mà chẳng ai có thể lấp đầy. anh không biết đó là ai nhưng anh cứ có những ý nghĩ mơ hồ về người đó! Một người con gái? Chắc vậy! người anh yêu chăng? Có lẽ anh của ngày xưa đã yêu ai đó nhiều đến mức người đó – dấu anh không còn nhớ mặt nhưng vẫn nhớ, vẫn nghĩ về người đó không nguôi! Một cô gái nhỏ nhắn, mái tóc quá lưng.... Thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của anh. Có điều, cô ấy luôn quay lưng về phía anh, anh có gọi bao nhiêu cũng chẳng quay lại....

- ANH TRÔNG RẤT TUYỆT NHƯNG SAO LẠI ĐỘC THÂN ĐẾN GIỜ!

- CHẮC CHƯA PHẢI LÀ LÚC NÀY!

- CÓ CẦN TÔI GIÚP?

- KHÔNG... KHÔNG CẦN ĐÂU!

Cuộc đối thoại của Quân và Jone, trợ lí thân cận của anh. Chính Jone cũng không hiểu vì sao một vị giám đốc đẹp trai, tài năng, giàu có như Quân lại chưa có bạn gái...

Bar Night:

- TẠI SAO LẠI ĐẾN ĐÂY? – Quân hỏi, anh khá ngạc nhiên khi Jone nặng nề kéo anh đến đây

- TẠI SAO KHÔNG? BIẾT ĐÂU ANH CÓ THỂ QUEN MỘT VÀI CÔ GÁI XINH ĐẸP! – Jone vẫy tay, gọi ra 2 ly rượu đắt tiền

Quân thở dài...

Sức hút của Quân thật không nhỏ. Anh chỉ ngồi uống rượu thôi không nói lời nào mà khiến bao nhiêu cô gái để ý... Một cô gái- có vẻ đã có bạn trai- cứ liếc nhìn Quân suốt làm anh hơi khó chịu! người bạn trai của cô ta cũng khó chịu không kém. Tự trọng của một người đàn ông khiến anh ta bước về phía Quân:

- TÔI CÓ THỂ UỐNG VỚI ANH MỘT LÍ?

- ...

- MỜI!

- ....

- THẰNG KIA! SAO MÀY KHÔNG NÓI GÌ?

- XIN LỖI! CHẮC ANH QUÁ SAY! TÔI KHÔNG MUỐN NÓI CHUYỆN VỚI NGƯỜI SAY..

Bar Night âm ỉ lên ngay sau đó. Người đàn ông hùng hổ xông vào Quân như một con mãnh thú. Quân chỉ né chứ không đánh trả, anh không muốn làm bất cứ điều gì có hại cho công ty!

- ANH NÊN ĐI KHỎI ĐÂY!- Tiếng Jone gấp gáp vì phải nâng người đàn ông đó lại!

- THÔI ĐƯỢC! CẬU CẦN THẬN! –Quân nói rồi đi! ở đây quá rắc rối

Nhưng hắn ta đâu chịu buông tha, đàn em của hắn ta dễ dàng tấn cho Jone một trận rồi nhanh chóng đuổi theo Quân...

- Chết tiệt! thật rắc rối! – Quân bực mình, nếu bây giờ anh không phải Giám đốc của T.O.P thì đã quay lại nện cho bọn người đó một trận cho chừa cái thói ỷ đông hiếp yếu rồi!

- NHANH LÊN! THẰNG ĐÓ KIA KÌA... – tiếng hắn ta theo ngay phía sau...

Quân chạy nhanh hơn, vòng qua mấy con đường, nhưng chưa cắt được đuôi bọn chúng... không được! cứ thế này không chết vì bị bọn chúng đánh anh cũng chết vì mệt mỏi... có cách nào hay hơn không?

Và mọi chuyện lại diễn ra, tựa hồ như một kịch bản được đóng lại mà diễn viên là những con người đó của 3 năm sau!

- Please help me! – Quân chạy lại phía một cô gái gần nhất, nép sát vào bức tường.

Cô gái đó ngạc nhiên đến mức không nói được gì. Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng thở dốc gấp gáp của Quân.

Có chút kí ức gì đó chạy xoẹt qua đầu cô gái!

“....

- “.....Làm ơn giúp tôi...

- Tại sao tôi phải giúp anh... ? – cô gái đó quắc mắt

Làm ơn.. chỉ một chút thôi mà...

...”

chuyện này... hình như cô đã thấy ở đâu đó hoặc chính cô đã gặp rồi! mọi chuyện quen lắm...! Cô gái lắc đầu, vội xua tan cái ý nghĩ vừa đến đó...

Tuy nhiên, cái tính đồng cảm tiểu thư lại trỗi dậy. Anh ta là ai mà dám ôm cô giữa đường phố?

- Á! – Quân réo lên, anh vừa bị cô gái đó dầm gót giày vào chân. Tiếng la của anh thu hút mọi ánh nhìn và tụi còn đồ lập tức đánh hơi được

- C Ô LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY? – Quân nhăn nhó

- AI CHO ANH ÔM TÔI?

- TÔI ĐÃ BẢO GIÚP TÔI MÀ!

- KHÔNG THÍCH

Giờ thì mọi chuyện hay rồi, bọn du côn đã thấy mặt anh và cười lớn lên hả dạ....

“ A...aa... Cái cô gái này...!”

Anh vội kéo tay cô ta chạy thực mạng. Nếu còn chần chừ thì không những anh mà cô cũng chết luôn!

- XE CÔ ĐÂU?

- ĐẦU KIA! – Cô gái chỉ về phía một chiếc xe đỗ nổi bật

Chỉ khi yên vị trên chiếc xe và phóng ra xa chỗ đó, anh mới thở phào nhẹ nhõm và dừng xe lại

- Anh là người Việt Nam?

Quân ngạc nhiên khi cô gái đó cũng là người Việt.

- Phải!

- Tuy đồng hương nhưng anh đừng mong tôi giúp anh! Xuống xe đi! – cô gái ấy vẻ như tức giận!

- Thật là... chuyện lúc nãy... – Quân chợt nhớ ra – Za... sao cô lại đánh tôi!

- May là tôi chưa giết anh đó...! Dám động vào người tôi rồi khiến tôi phải chạy như ma đuổi...

- Cô...

- Cô cháu gì nữa! xuống xe đi!

- Xuống thì xuống! – Quân hùng hổ. Anh mới đặt chân xuống đất cô gái đó đã phóng xe đi khiến Quân ngẩn tò te, anh còn định cảm ơn cô ta nữa!

Thò tay vào túi quần định lấy điện thoại... “Chết tiệt!” – Quân la lên, anh để quên điện thoại trên xe cô gái khó tính kia rồi... Báo hại anh phải quốc bộ một đoạn khá xa mới bắt được taxi..

ô gái đó... một lần nữa... lại là Lâm!

Đêm về... Lâm trầm trọc mãi....

Người con trai đó, hình như cô đã gặp... cô nhủ mày... là ai nhỉ?

Cô nhớ lại giây phút lúc .... Cái giây phút mà người đó nép vào người cô... một chút lạ lẫm... một chút thân quen...

“Please help me!” – Làm ơn giúp tôi! – câu nói này về quen quen...

Cô chịu thôi, không nhớ nổi trong quá khứ cô làm những gì mà bây giờ không nhớ nổi nữa...!

- Chết tiệt! sao trên đời lại có người con gái như vậy nhỉ? Đẹp trai lại lẳng vậy mà làm ngơ... ! – Quân tự ngó mình trong gương... ax... sau 3 năm cái level tự sướng vẫn không hạ nhiệt!

Bỗng anh khựng lại...

..

..

..

Hình như mùi hương trên tóc người ấy còn vương lại trên tay anh... mùi hương đặc biệt...

..

...

...

- A lô – tiếng 1 cô gái đang ngái ngủ

- Chào cô... tôi là chàng trai tối qua! – Quân nhả nhận

- Thì sao?

- Tôi... – anh bắt đầu bối rối... – để quên điện thoại trên xe cô rồi...

- Rồi sao? – có vẻ Lâm thấy như bị làm phiền vậy

- Tôi có thể gặp cô...

- Thôi được! chiều nay 3h ở Angel DS nhé...

- Ok..

Vứt cái điện thoại trên giường... cô chìm dần vào giấc ngủ... Người con trai đó thật đáng ghét mà...

- cô đến rồi sao?

- Điện thoại anh nè. –Lâm chìa ra... nhanh gọn lẹ ...

- Cảm ơn!

- Vậy tôi đi đây! – Cô gái vội vàng đứng

- Ê... cô cứ vậy mà đi hử?

- Không thể thì sao.....

- Tôi...

Lâm bỏ đi... Quân chạy theo....

- Này! Sao cô khó tính thế... tôi... tôi định mời cô ly café thôi mà... – Quân phân bua...

- Tôi không rảnh... – Lâm buông một câu xanh rờn...

- Cô tưởng tôi rảnh chắc.. cô có biết tôi....

Quân đang định nói anh là giám đốc của T.O.P thì...

- Cần thận!

Một chiếc ô tô từ đâu lao đến, nhằm phía Lâm chạy... Nhưng Quân đã nhanh hơn, kịp kéo cô vào lòng mình...
Đôi chút ngượng ngùng khi giây phút hai người chạm vào nhau...

- Thôi được! Đi thôi... lần này tôi mời! – Lâm chép miệng, tỉnh bơ sau khi được Quân cứu trong gang tấc...
- Thế có phải hay không? – Quân đắc chí...
- Cô cũng uống đen ak? – Quân tỏ ra hơi ngạc nhiên
- Thế tôi không được uống sao?

Lâm cúi lại gần phía anh, nhìn nhìn, ngó ngó... ra điều suy nghĩ nhiều lắm:

- Trông anh quen lắm... hình như tôi gặp ở đâu rồi!
- Tôi cũng thế! Thấy cô quen đã man... – Anh gỡ đầu, chỉ tay về phía cô – Cái mùi hương trên tóc cô cũng quen nữa...!

Hai người cùng đuổi theo một suy nghĩ, không biết người đối diện là ai, lúc sau cả hai reo lên như một phát minh vĩ đại:

- Chúng ta nhất định quen nhau! ^^ (tất nhiên rồi, ngổ ơ là ngổ ạ)
- Hình như anh làm chuyện gì có lỗi với tôi hay sao ý... – Lâm lại nhủ mày...
- Sao cô nói vậy? nè.. tôi công dân lương thiện nha...
- Không vậy sao tôi thấy anh khang khác ý... cảm giác... không giống như người bình thường... – cô thật thà thú nhận

Quân vội gơ hai tay lên phân bua... “ Nè... tôi chuẩn men nha!”

- không.. không... ý tôi là cảm giác đối với anh ý...
- vậy chắc kiếp trước cô mắc nợ tôi rồi! – Quân kết luận thẳng thừng...
- hứ..! tiểu thư tôi mà lại mắc nợ anh ak.. mơ đi !
- để tôi đưa cô về...! – ánh mắt Quân đầy vẻ lương thiện
- thôi khỏi! tôi có xe mà...
- sao cô cứ có ác cảm với tôi vậy!
- anh có làm sao tôi mới vậy chứ! Đánh nhau trong bar đến nỗi phải chạy... – Lâm nhếch mắt thấy ghét, lên xe vội phóng đi, bỏ mặc chàng Quân đứng chôn chân chết lặng...

“Tất cả cũng chỉ vì tôi quá đẹp trai thôi mà!” – Quân hét to lên làm vài người đi đường tưởng... đẹp trai vậy mà bị khùng... tội thẳng bé...

(p/s: tác giả ăn theo “một vài sự kiện” !!!)

Đọc tiếp: Đại tiểu thư và chàng lưu manh – Chương 16

16. Chương 16

Tại T.O.P

- GIÁM ĐỐC! ANH SAO VẬY? – Jone phải hét rất to mới lôi Quân trở về hiện tại được
- CẬU MỚI NÓI GÌ NHỈ? – Quân vẫn đang nửa tỉnh nửa mơ

- ANH ĐANG YÊU? – một người khá dày dặn kinh nghiệm tình trường như Jone thì việc nhận ra một người trứng sét cũng không khó khăn gì...

- ĐẤU... – Quân vội chối nhưng lại thêm khẳng định điều đó, anh ngập ngừng – JONE NÀY, GIẢ SỬ.. GIẢ SỬ THÔI NHÁ.... ANH GẶP MỘT CÔ GÁI... NHƯNG NGƯỜI ĐÓ CÓ VẼ KHÔNG QUAN TÂM ĐẾN ANH THÌ ANH LÀM THẾ NÀO....????

Quân gãi gãi đầu. không thể ngờ rằng một người như anh lại có lúc phải hỏi ba cái chuyện tình cảm lằng nhằng này...

- THEO ĐUỔI CÔ ẤY ĐI! –jone hùng hổ – TÔI SẼ LÀM QUÂN SƯ CHO ANH

- THẬT SAO? CẢM ƠN ANH!

Ngày thứ nhất...

-“CON GÁI RẤT THÍCH ĐƯỢC TẶNG QUÀ... VÌ VẬY ANH HÃY TẶNG CÔ ẤY HOA HỒNG VÀ MỘT MÓN QUÀ NÀO ĐÓ... NHỎ THÔI...VÀ TẶNG CÔ ẤY THẬT CHÂN THÀNH!” -lời nói của jone như ngấm vào da thịt của Quân!

Hoa – dễ thôi – ra tiệm mua một bó đẹp đẹp là ok. Vấn đề là “món quà nhỏ”... không được quá đắt tiền khiến cô ấy nghĩ anh quá coi trọng vật chất, cũng không được quá rẻ vì cô ấy sẽ nghĩ anh coi thường mình... Khó quá! Còn khó hơn cả việc anh ra quyết định xây dựng một trung tâm mua sắm nữa kia...

Thôi cứ đi rồi tính....

Chiếc xe BMW dừng lại trước một tiệm đá quý... Quân phải đảo đi đảo lại mấy vòng...

- CÓ THỂ CHO TÔI XEM CHIẾC NÀY...?

- ĐÂY... ANH MUA CHO BẠN GÁI HAY VỢ? – một chị tóc vàng hỏi Quân khi thấy điệu bộ lúng túng của anh

- TÔI MUA CHO BẠN! – Quân thầm nghĩ đến hai chữ ‘bạn gái’ mà cười một mình

Quân đưa sợi dây chuyền lên ngắm nghía. Nó thật sự rất đẹp... Người như Lâm chắc chắn đeo nó sẽ rất hợp

-TÔI MUA CÁI NÀY...!

Quân bỏ cái dây chuyền vào túi, mặt hớn hở như một đứa bé nhận được quà vậy (Vái cha! Cha là người đi tặng mà..)

Chợt dừng lại khi thấy một cô bé vừa bước ra từ một tiệm bán thú nhồi bông, chắc vừa nhận được một con gấu bông rất to từ ba nó. Cô bé cười lên trong sung sướng, reo hò và ôm thơm mà người cha...

Tiếng Jone lại vọng về trong anh : “MỘT MÓN QUÀ NÀO ĐÓ... NHỎ THÔI...VÀ TẶNG CÔ ẤY THẬT CHÂN THÀNH”

Một ý nghĩ thôi thúc anh bước vào tiệm thú nhồi bông đó...

Bước vào đây như bước vào một thế giới khác vậy – thế giới của thú nhồi bông... đủ các con vật, kiểu dáng, màu sắc... làm anh bối rối không biết chọn cái nào...

Chợt... anh khựng lại phía góc tường kia... nơi có một con khỉ nhồi bông ... Con khỉ ư? – Quân hơi choáng váng... không biết tại sao trong trí nhớ anh vẫn luôn xuất hiện một con vật... gần giống như vậy...

- TÔI CÓ THỂ GIÚP GÌ ĐƯỢC CHO ANH? –người bán hàng hỏi thăm khi thấy anh đứng yên hồi lâu...

- AK KHÔNG! LẤY CHO TÔI CON NÀY! – không biết sao anh lại mua nó nữa, một giác quan khác sao?

Tại Angel DS:

- sao anh cứ suốt ngày hẹn tôi ra đây vậy...?

- tôi... – Quân ngáp ngừng, đứng trước bao nhiêu người diễn thuyết thì không sao nhưng hề gặp Lâm là anh lại ‘đàn bà’ thế đó...

Vội chìa bó hoa ra trước mặt Lâm...

- tặng cô!

- Tặng tôi? – trong lúc cô đang hơi bối rối thì Quân liền đưa luôn con khỉ... nói nhanh như sợ ai tranh mất lời vậy

- Tặng cô luôn! Không biết tại sao tôi mua cái này nhưng... tôi... nghĩ cô sẽ thích nó...!

Lâm tròn mắt nhưng cũng đón lấy món quà của Quân...

Một món quà lạ...

Càng lạ hơn là người tặng cô lại là người cô nhất thời không nhớ nổi đã gặp ở đâu!

“ ....

- anh đó! Bảo mua em gấu xinh thế kia lại không mua, đi mua con khỉ này... giống em cái gì chứ!....

...

- Anh thấy giống... mà công nhận nha! Đẹp trai đi mua đồ dễ hẫng ra – Quân tự đắc, heh, chàng này tự sướng level max rồi, chữa không nổi

- Hơ... được rồi... – Lâm lừ mắt – mua gì thì mua đừng có toe toét với mấy cô bán hàng như vậy

.....”

Có chút gì đó mơ hồ xuất hiện trong đầu cô tựa như một con sóng nhẹ xô vào bờ vậy! bình yên lắm! trước mặt cô là một chàng trai với nụ cười tỏa nắng!

Quân hươ hươ tay trước mặt Lâm:

- Không phải cô xúc động đến mức nói không nên lời đó chứ???? – Quân Cười nai hơn cả.... cáo...

- Ai bảo? – cô lè lưỡi – tôi đang suy nghĩ anh có âm mưu gì không đây?

- Cô...

- Tôi sao? Toàn vu oan cho người xấu đúng không? Xong tiết mục tặng quà rồi chứ gì... tôi đi đây!! – Lâm vội chạy đi trước, không kịp để anh nói gì. Cô sợ... nếu ở lại đây thì cô không dám đối diện với người con trai đó mất!!

“phụ nữ thật khó hiểu!” – kết luận quý báu Quân rút ra trong ngày thứ nhất này!

Tối:

Lâm đi đi lại lại hàng chục vòng... Hết nhìn bó hoa lại nhìn con khỉ.. lăm lăm như một bà cụ non:

“ Con khỉ này sao giống con khỉ ở nhà quá vậy? có mối liên hệ nào chăng..? ”

“Chắc chắn người đó là một phần kí ức bị mất đi của mình rồi!”

“Nụ cười đó! Sao... sao... nó quen đến thế!!!”

...

...

..

....

Hàng trăm câu hỏi được cô đặt ra suốt đêm cho đến khi cô chìm vào giấc ngủ... và tất nhiên... có con khỉ nằm bên!

Ngày thứ hai:

- NẾU ANH “TÌNH CỜ” GẶP CÔ ẤY VÀ MỜI CÔ ẤY ĐI ĂN TỐI... XEM PHIM... THÌ SẼ RẤT TUYỆT
- Jone lại phán như thánh.

“Cậu chỉ được cái lí thuyết thôi !” – Quân trầm nghĩ... Làm sao anh có thể “tình cờ” gặp được cô giữa New York 8 triệu dân này đây?

Mãi suy nghĩ nên Quân không để ý mình đã dậm vào một bóng hồng nào đó... Ngước mặt lên:

- Là anh/Là cô sao?

Quân như nhảy cò trong bụng:

- Cô không phải đến tìm tôi đây chứ? – Quân vui mừngra mặt

- Anh có vẻ mắc bệnh hoang tưởng nặng rồi đó! Tôi đến T.O.P bàn công việc chứ tìm anh làm gì... – Nói xong như bao lần, cô bỏ đi để Quân một mình... nhưng lần này... trên môi cô nở một nụ cười... dịu dàng đến lạ

“T.O.P ư? Không phải mình là giám đốc sao?” – anh tức tốc gọi cho Jone bảo đích thân anh sẽ tiếp đối tác làm ăn mới, trên môi không quên nở một nụ cười... đều vô đối

- TÔI ĐẾN ĐÂY ĐỂ ĐẶT MỐI QUAN HỆ HỢP TÁC GIỮA M2B VÀ TRUNG TÂM, MUA SẮM MỚI CỦA T.O.P....

- RẤT SẴN LÒNG! GIÁM ĐỐC CỦA CHÚNG TÔI ĐANG ĐỢI CÔ TRONG PHÒNG! XIN MỜI! –Jone lịch thiệp. Anh chắc vẫn chưa biết đây là cô gái khiến vị giám đốc trẻ của anh thần điên bất đảo

Lâm bước vào phòng sau tiếng gõ cửa..

- XIN CHÀO!

Chiếc ghế xoay lại... một sự bất ngờ tốt độ đến với cô! Người trước mặt không phải là người leo đèo theo cô những ngày qua như một tên lưu manh mà là giám đốc một tập đoàn lớn... T.O.P

- Là anh sao?

- Phải! trái đất tròn thật! cô không ngờ phải không?

Lâm khẽ gật đầu... lòng hơi lo sợ... liệu hẳn ta có vì thái độ của cô lúc trước mà không chịu kí hợp đồng... Đây là hợp đồng đầu tiên cô được giao... nếu thất bại thì e... nhưng thôi! Tùy cơ ứng biến vậy, cái khó ló cái khôn mà...!! (^^ yêu đời quá ha!!)

- Tôi cũng không ngờ cô là đại diện bên M2B đó!

- Anh không định mời tôi ngồi sao?

- À quên! Mời cô ngồi!

- Tôi đến đây vì công việc! mong anh không để những chuyện khác làm ảnh hưởng! – Lâm hít một hơi sâu, lấy hết can đảm để nói

“Em lo sợ tôi trả thù sao...?” – Quân nghĩ thầm

- Tất nhiên! Công việc mà! – Quân lại cười... chói lóa....

Nói vậy nhưng trong suốt quá trình bàn công việc anh cứ nhìn Lâm miết thôi... làm chính cô cũng ngại đến mức phải giả bộ ho thành tiếng nhắc Quân:

- E hèm...như anh biết, M2B và T.O.P là 2 tập đoàn lớn....

- thôi được rồi! – Quân xua tay – giành lấy cây bút trên tay cô, kí roẹt một cái – Xong! Chúng ta kí hợp đồng... bây giờ nên đi ăn chúc mừng!

- nhanh vậy sao? – cô ngạc nhiên

- tất nhiên! Đi thôi – Quân kéo tay Lâm ra khỏi phòng trước ánh nhìn của bao nhiêu nhân viên, không quên quay lại phía Jone nháy mắt 1 cái, không hiểu anh ta có biết không nữa...!

C

- HAI ANH CHỊ UỐNG GÌ A?

- ĐEN ĐÁ – cả hai đều đồng thanh

- chúng ta đi đâu? – Lâm hỏi

- tùy cô!

- Tôi biết 1 nhà hàng Việt rất ngon! Hay chúng ta đến đó đi!

- Ok!

...

...

...

...

- nhà hàng này ngon thật! có dịp phải quay lại đây mới được! – Quân nói với Lâm khi 2 người vừa rời khỏi nhà hàng Việt đó

- tất nhiên! Tôi mà nói thì đâu có.... S...a...i đượ.....

một tốp trẻ con chạy qua vô tình đâm vào Lâm làm cô nhất thời không giữ được thăng bằng trên đôi giày 15 phân, loạng xoạng ngã xuống, may mà có Quân!

Nhưng.

Biết đâu bắt ngờ!

Quân cũng bất ngờ không kém nên phản ứng hơi chậm...(Tác giả cảm ơn cái sự chậm đó đó....=))

Hai con người... không khoảng cách...

Có thể khi gặp Quân và những lần va chạm trước, kí ức trôi về mờ nhạt thì đến lúc này, nó lại quá rõ ràng khiến cô không thể phủ nhận nó được...

“ .....

Đang đến đoạn cao trào, Lâm xoay người định làm 1 cái kết thúc thật ấn tượng ... nhưng không, cô trượt chân, mất thăng bằng...té ào xuống mặt đất. May sao có Quân. Anh nứ Lâm về phía mình, vô tình lấy đà hơi mạnh.... Thế là...2 người ... môi chạm môi... họ đang kiss sao?????

.....”

Cái chạm môi đó, cái xô vào tường mạnh mẽ đó, nụ cười đó, ánh mắt đó... kể cả con khỉ nữa... tất cả hiện lên trong cô...

Nếu có thể dùng 2 từ để nói về tình yêu giữa anh và cô thì chỉ có thể nói : DUYÊN PHẬN!

Còn nếu dùng 2 từ để nói về sự trùng hợp này thì cô chỉ biết có hai từ: ĐỊNH MỆNH!

- Quân! – Lâm thốt lên

- Sao? Tôi đây... – Quân cũng đang ngáp ngừng, không biết giải thích thế nào về màn kiss vừa rồi... -tôi... tôi không cố ý đâu....

- Anh... hoàn toàn không nhớ ra em sao?

- Lâm! Cô sao vậy? – Quân thực sự sốc trước cách xưng hô thân mật của Lâm

...

...

...

...

- Nghĩa là trước kia chúng ta đã từng yêu nhau! – Quân há hốc mồm trước sự thật... (có nằm mơ anh cũng không thể tin nổi)

Cô gật đầu. Cô đã kể cho anh nghe lại mọi chuyện. Kể cả chuyện ông ngoại cô đã làm gì với gia đình anh, chuyện vụ tai nạn... v...v...

- Anh có hận em không? – Lâm hỏi

- Tại sao? – Quân nhìn xa xăm

- Vì gia đình em, và quá khứ của ... chúng ... ta! – cô bỗng trở nên ngập ngừng hơn bao giờ hết

Quân im lặng một lúc lâu... coi bộ anh đang suy nghĩ rất nhiều... Lâm ngồi bên cũng suy nghĩ không kém... Cô sợ... nếu anh lại lựa chọn cách rời xa cô như ba năm trước thì cô ra sao? Sống như thế nào nếu không anh?... Chỉ nghĩ thôi mà cô cũng thấy ớn lạnh!

Bỗng từ phía sau một bàn tay ôm chầm lấy cô, giọng nói anh trầm hơn hẳn, chắc đã suy nghĩ rất nhiều mới quyết định:

- Anh không quan tâm quá khứ của em ra sao, điều anh muốn biết là... trong tương lai của em có anh hay không?

(một câu nói kinh điển trong Sweet Home Alabama, tác giả không có khả năng nghĩ ra câu hay hơn nên chép nguyên xi!!)

Niềm vui vỡ òa trong hạnh phúc... Anh đã không bỏ cô như 3 năm trước... Cô vui đến nỗi khóc ngon lành trên vai anh, báo hại anh phải dỗ suốt mới thôi!

Quân, Lâm sau ba năm cũng không khác xa la mấy... vẫn rất tình nghịch, đáng yêu (2 người này á... hổng dám đâu ...))

- Lâm! Anh mới phát hiện ra một thằng rất hay nhớ em nhá.. ước gì anh giết thằng đó....! – giọng Quân nghiêng lên cũng sợ ra phết...

- Ai vậy? – Lâm cũng hơi sợ trước cái giọng kiêu muốn khủng bố của QUÂN

- Anh! – giọng tỉnh bơ

...

...

...

Sến! – một từ là đủ!

hạnh phúc.. đơn giản là vậy thôi!

- Lâm nè! Chúng ta lấy nhau đi!

Lâm hơi choáng trước lời nói của Quân

- còn ba em và dì anh?

- Thì chính vậy anh mới bảo chúng ta lấy nhau... anh sợ...

(lỗi thời rồi hai anh chị ơi! Hai người đó từ lâu đã đồng ý rồi ạ!!))

- Ukm... – Lâm bẽn lẽn, nhưng đừng nhảm... một giây sau – Za.. anh định không cầu hôn em sao?

- Thôi đi – Quân vừa nói vừa cắt miếng bit-tết – em phải cầu hôn anh mới đúng! Giờ anh có phải tên lưu manh ngày xưa nữa đâu... anh có giá lắm chứ bộ

- Anh...quá đáng lắm...

Quân chợt nhớ ra chiếc dây chuyền anh định tặng cô nhưng lại thay đổi vào phút cuối ...

- Cái gì vậy?

- Dây chuyền! anh định tặng em cái này nhưng không hiểu sao lại tặng con khỉ nữa...

- ....

Cô cảm động. Hạnh phúc – hình như cô đã chạm vào nó rồi!

Hai tuần sau... đám cưới diễn ra tại nhà hàng Việt mà hai người đã từng đến- nơi mà nhờ đó hai người nhận ra nhau. Jone đến tham gia với tư cách chủ hôn... Anh ta cứ tùm tùm miết vì tưởng rằng nhờ mình mà hai người này thành đôi chỉ sau 2 ngày!!!

- chúng ta đi tuần trăng mật rồi về thú tội với người lớn cũng được ha?

- Tùy anh thôi!

Let's go!

..

Quay trở lại với cặp đôi ở Việt Nam! Hình như chúng ta đã quên họ quá lâu!

7 giờ tối

Mai ngồi chống cằm thở dài trước hiên nhà. Từ ngày anh Quân và chị Mai đi cô chẳng còn ai để chơi. Cái tên Trương Thiếu Hạo suốt ngày chọc cô bực mình thôi. Đấy! mới nhắc tào tháo, tào tháo đã đến, koi bộ sau này chết thiêng lắm đây!

- Za! Anh lại kéo em đi đâu vậy...???

- Đi rồi em sẽ biết!!

Chiếc xe sang trọng phóng nhanh, dừng lại trước một nơi khá vắng

- nè... an..h định ...không ...làm ...gì em ...chứ? – Mai lắp bắp

Thiếu Hạo cốc đầu Mai

- Toàn suy nghĩ bậy bạ! nhắm mắt vào và đi theo anh

Mai an tâm hơn và ngoan ngoãn làm theo... Đi chừng 20 bước...

- Rồi! em mở mắt ra đi!

Woa...

...

....

....

....

fantastic baby!!! (chứng hăm lại lên, cứ nhắc đến Big bang là tởn điện cuồng hăm lên..)

Trước mặt cô là một rừng lấp lánh... đèn Led được trang trí rất đẹp.. Trời hôm nay không có sao mà Mai cứ tưởng bao nhiêu sao rơi xuống đây hết rồi thì phải...Thiếu Hạo đã hùng hục cả ngày, tự tay treo cả cái đèn.. không cho bất cứ ai động vào...

Mai thực sự xúc động. Thiếu Hạo lại dẫn cô đi...

Trước mắt cô là dòng chữ I U dưới đất rất nổi bật

- Làm bạn gái anh nhá...

Mai im lặng...

1s

2s

3s

- em ..đồng .....ý....!!! – Mai ngập ngừng ...

(Một cặp nữa lại được tác giả xe duyên thành công! Công nhận mát tay ghê! ?!?!))

.....

Trong khi đó...

Quân và Lâm đang đứng trước sân bay chuẩn bị trở về nhận tội với ba Lâm và dì Ngân ....

- Quân! Dù không muốn nhưng chúng ta chấp nhận sự thật đi! Em gọi cho ba còn anh gọi cho dì!

- Hy vọng mọi chuyện ổn!

- Mong lại vậy...

Quân nháy mắt đùa... “Chắc chắn là vậy rồi! không chừng hai người đó sắp có cháu nữa là...”

Đùa vậy thôi chứ anh cũng hơi lo lắng...Cả Lâm nữa...

- Ba à/Dì ak!!!!..... Con và Quân/Lâm đã lấy nhau rồi... – Quân và Lâm cùng gọi điện, những tưởng sẽ phải nghe mắng...

- Vậy ak? Chúc mừng hai con! Ba/dì cũng có chuyện muốn nói với hai đứa.....

A.....aaa.....

Quân và Lâm cùng hét lên! Mọi người đoán xem chuyện gì?

- Lâm!

- Quân!

Hai người chạy lại, mặt hiện lên hai chữ “sửng sốt”!

Chuyện gì lại xảy ra với họ nữa đây?

..

Lại có sóng gió gì chẳng?

....

.....

Quân và Lâm không tin nổi vào những lời vừa nghe được

..

...

...

Ba và Dì Ngân sắp lấy nhau....!!! Oh My Chúa! Đời lắm bất ngờ....không lường trước được

5 phút trước...

- Lúc Lâm qua Mĩ hai chúng ta cũng nói với nhau rồi! chỉ cần hai đứa nhận ra nhau là cho cưới! không ngờ hai đứa nhanh vậy! – Ba Lâm và Dì Ngân đều nói cùng 1 câu

- Thế sao Dì và Ba lấy nhau...

- Ờ... thì Ba với dì...chờ hai đứa lâu quá nên....

- thôi khỏi... tội con về liền...!!!!

Chuyến bay cất cánh về Việt Nam mang theo sự háo hức của Lâm và Quân!

Quân sẽ về tiếp quản T.O.P!

Còn Lâm sẽ mở một công ty thời trang như ước mơ của cô!

Hai người rồi sẽ có những đứa con!

Dì Ngân và Ba Lâm sẽ lấy nhau và chăm sóc nhau trong phần đời còn lại!

Cả Trương Thiếu Hạo và Mai cũng thành một cặp!

Tất cả đều hạnh phúc – cái hạnh phúc họ đáng được hưởng qua bao sóng gió!

END – happy ending như đã hứa nhé

—————JJJJJJ—————

P/s:

*vỗ tay, tung hoa * nào!

Cuối cùng cũng hết những tháng ngày mọi người chờ đợi và thầm nguyện rửa đứa tác giả chết ở xó nào rồi mà không viết tiếp!

Cũng hết những tháng ngày tớ ngồi đọc từng cmt, cười tươi như hoa khi đọc được những lời khen, mặt xịu như ai véo lúc gặp một vài cmt chê, bảo copy... v...v...

Cảm ơn những người đã luôn ủng hộ ! *cúi người 90o như GDragon*

Hy vọng cái kết này không làm mọi người quá thất vọng (tuy chắc chắn rằng sau đây sẽ có 1 vài cmt chê kết lằng xẹt chẳng hạn!)

Hẹn gặp lại ở fic tiếp theo, ở đó sẽ có những AU thành Quân, Trịnh Thiết Lâm.. khác mà mọi người yêu mê! (dòng này hơi sến!^^)

“LÀM RẺ MIỀN TRUNG” – tác phẩm mới của tớ... đảm bảo về độ nhí và nhí thì “Đại tiểu thư và chàng lưu manh” phải gọi bằng cụ!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-tieu-thu-va-chang-luu-manh>